

U SLUŽBI MALOGA ISUSA

Vjesnik Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

Broj 1/369 Zagreb, ožujak, 2013. Godina - LVIII

VJESNIK

Za internu uporabu

Nakladnik

**VRHOVNA UPRAVA DRUŽBE SESTARA
SLUŽAVKI MALOGA ISUSA
Zagreb, Naumovac 12**

Odgovara

s. M. Radoslava Radek
vrhovna glavarica

Glavna urednica

s. M. Ana Marija Kesten

Uredničko vijeće

s. M. Petra Marjanović
s. M. Ljilja Marinčić
s. M. Jelena Marević

Lektura – djelomično

Omotnica O. Berberović, akademski slikar

Tisak

„Naša djeca“, tiskara d.d., Zagreb

Naklada

200 primjeraka

RIJEČ UREDNIŠTVA

Drage sestre i dragi prijatelji!

Početak godine 2013. uveo nas je u vrijeme intenzivnog življenja *Godine vjere* u Crkvi. S velikim zanimanjem pratili smo programe, apostolska pisma, kateheze općih audijencija, nedjeljne poruke kod *Angelusa* i apele pape Benedikta XVI. U njihovu središtu bio je navještaj Božje Riječi, vjera u Isusa Krista, briga za čovjeka i njegovo spasenje. U svakoj izrečenoj i pisanoj poruci koju nam je Sveti Otac želio podariti, krije se duboko iskustvo njegovog osobnog života s Bogom.

Dok smo iz tih poruka crpili snagu i nadahnuća, kušali ih stavljati u naše programe kroz *Godinu vjere*, svijetom je odjeknula vijest odreknuća pape Benedikta XVI. od papinske službe. Tom odlukom još više je posvjedočio svoj osobni hod s Kristom. Riječima koje nam je podario na kraju svoga pontifikata to svjedoči: **„Uvijek sam znao da lađa Crkve nije moja, nije naša, već Njegova, a On neće dopustiti da potone.“** On odlazi, ali njegove riječi i djela ostaju kao zapaljena svjetiljka u Crkvi.

U Apostolskom pismu *Porta Fidei*, pozvao nas je da u *Godini vjere* nastojimo više upoznati „Svece sa svoga teritorija“, jer „oni su nam istinski svjedoci vjere.“ Njih naziva našim „Sputnicima“, te nam savjetuje kako bi „svatko trebao imati sveca koji mu je blizak, da ga po molitvi i zagovoru osjeća uza se, ali i da ga nasljeduje.“

Nadahnite ovim pozivom, željele smo u našem novom broju vjesnika, *U službi Maloga Isusa*, podariti Vam poruke, događaje i iskustva milosnog hoda sa „Sputnicima“ koje je Gospodin stavio na naš hodočasnički put. Kao nadahnuća s prijedrenog puta sa „Sputnicima“ darujemo Vam naša razmišljanja i svjedočanstva koja su nastala iz „tišine u kojoj Bog može govoriti.“

Zahvalne smo Bogu za „Sputnike“ koje je podario našoj Družbi. Molimo ih neka usmjere naše korake, i povedu nas putem kojim kroči Uskrslu Krist. On, naš dobri Pastir neka hodi ispred nas, i otvara nam nove obzore našeg poslanja u Crkvi.

Svim našim dragim čitateljima želimo - **Sretan i blagoslovljen Uskr!** Aleluja!

Uredništvo

IZ ŽIVOTA CRKVE

Papa Franjo I.

Kardinal Jorge Mario Bergoglio novi poglavar Katoličke crkve

13.ožujka 2013. prvi kardinal iz reda đakona Jean-Louis Tauran oko 20.15. pojavio se na svečanoj, urešenoj loži vatikanske bazilike i nakon tradicionalne objave na latinskom: "**Habemus Papam!**" obznanio da su kardinali elektori tog dana na konklavama izabrali za papu argentinskog kardinala Bergoglia koji je izabrao ime **Franjo**.

Isusovac Jorge Mario Bergoglio (76), nadbiskup je Buenos Airesa, Argentina. Doktorirao je u Njemačkoj. Ima sveučilišnog iskustva (rektor filozofsko-teološkog fakulteta u San Miguelu). Biskupom postaje 1992., a 1997. imenovan je koadjutorom nadbiskupom Buenos Airesa. Bio je predsjednik Argentinske biskupske konferencije od 2005. do 2011. Imenovan kardinalom 2001. godine. Član je Kongregacije za bogoslužje i sakramente, Kongregacije za kler, Kongregacije za institute posvećenog života i družbe apostolskog života, Papinskog vijeća za obitelj i Papinske komisije za Latinsku Ameriku.

Prvi blagoslov "Urbi et orbi" pape Franje I., 13. ožujka 2013.

Braćo i sestre, dobra večer!

Poznato vam je da je dužnost konklava bila Rimu dati biskupa. Izgleda da su ga moja braća kardinali išla potražiti gotovo na kraj svijeta..., ali evo tu smo. Hvala vam na dočeku. Biskupijska zajednica Rima ima svog biskupa: hvala! I prije svega, želim se pomoliti za našeg biskupa u miru, Benedikta XVI. Molimo svi zajedno za njega, da ga Gospodin blagoslovi i da ga Majka Božja čuva.

[Papa moli s vjernicima na Trgu sv. Petra Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu]

A sada započinjemo taj put: biskup i narod. Taj put rimske Crkve koja predsjeda u ljubavi svim Crkvama. Put je to bratstva, ljubavi i povjerenja među nama. Molimo uvijek za nas: jedan za drugoga. Molimo za čitav svijet da vlada veliko bratstvo. Želim da vam ovaj put Crkve koji danas započinjemo i u kojem će mi pomagati moj kardinal vikar, koji je ovdje prisutan, bude plodonosan za evangelizaciju ovog tako lijepog grada!

Sada ću podijeliti blagoslov, ali prije toga vas molim za jednu uslugu: prije no što biskup blagoslovi narod, molim vas da vi zamolite Gospodina da blagoslovi mene: bit će to molitva naroda koji moli blagoslov za svog biskupa. U tišini molite za mene.

[...]

Sada ću udijeliti blagoslov vama i čitavom svijetu, svim muškarcima i ženama dobre volje.

[Blagoslov]

Braćo i sestre, sada vas ostavljam. Velika vam hvala na prihvaćanju. Molite za mene i vidimo se uskoro. Do skorog viđenja: sutra ću se poći pomoliti Majci Božjoj, da čuva cijeli Rim. Laku noć i ugodan odmor!

Papa Benedikt XVI. najavio odreknuće od papinske službe

11. Veljače 2013. papa Benedikt XVI. najavio je svoje odreknuće od službe rimskog biskupa. Učinio je to tijekom konzistorija povodom triju kanonizacija. Izjavu Svetog Oca donosimo u cijelosti:

"Draga braćo, sazvao sam vas na ovaj konzistorij ne samo zbog triju kanonizacija, već i zato da vam priopćim jednu veoma važnu odluku za život Crkve. Nakon što sam se više put preispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu. Veoma sam svjestan da se tu službu, zbog njezine duhovne naravi, mora obnašati ne samo djelima i riječima, već ništa manje patnjom i molitvom.

No, u današnjem svijetu, izloženom brzim promjenama i potresanom veoma važnim pitanjima za život vjere, za upravljanje lađom svetog Petra i naviještanje evanđelja potrebni su također tjelesna i duševna snaga, koja se, posljednjih mjeseci, kod mene smanjila tako da moram priznati da nisam više sposoban dobro vršiti povjerenu mi službu.

Zbog toga, duboko svjestan težine ovoga čina, u punoj slobodi, izjavljujem da se odričem službe Rimskog biskupa, nasljednika svetog Petra, koju su mi 19. travnja 2005. povjerili kardinali, tako da će od 28. veljače 2013., u 20 sati, stolica Svetog Petra biti upražnjena i morat će se sazvati - od strane onih kojima je to zadaća - konklave za izbor novog pape.

Draga braćo, zahvaljujem vam od sveg srca za svu ljubav i rad kojima ste sa mnom nosili teret moje službe i molim oprostjenje za sve moje pogreške. Povjerimo, sada, svetu Crkvu brizi Vrhovnog Pastira, Našega Gospodina Isusa Krista i zazovimo svetu Majku Mariju da svojom majčinskom dobrotom bude na pomoć ocima kardinalima u izboru novog pape.

Što se mene osobno tiče, želim i ubuduće služiti svim srcem, čitavim životom posvećenim molitvi, svetu Crkvu Božju", rekao je Papa u izjavi kojom se odriče papinske službe.

„Moje je srce ispunjeno zahvalnošću Bogu“

*Posljednja kateheza pape Benedikta XVI. na općoj audijenciji,
srijeda 27. veljače 2013.*

**Draga braćo u biskupstvu i svećenstvu!
Uvaženi predstavnici vlasti!
Draga braćo i sestre!**

Hvala vam što ste se okupili u tako velikom broju na ovoj posljednjoj općoj audijenciji moga pontifikata.

Hvala od srca! Doista sam dirnut! Vidim živu Crkvu! Mislim da moramo zahvaliti Stvoritelju na lijepom vremenu koje nam daje sada dok još zima traje.

Poput svetog apostola Pavla u biblijskom tekstu koji smo čuli, i ja osjećam u svome srcu da moram prije svega zahvaliti Bogu, koji vodi i daje rasti Crkvi, koji sije svoju Riječ i tako jača vjeru u svom narodu. U ovom času srce mi se širi i grli čitavu Crkvu diljem svijeta; i zahvaljujem Bogu za "informacije" koje sam u ovim godinama petrovske službe mogao primiti o vjeri u Gospodina Isusa Krista, ljubavi koja stvarno kola u tijelu Crkve i daje da ona živi u ljubavi i nadi koja nas otvara i usmjerava prema životu u punini, prema Nebeskoj domovini.

Osjećam da, u sadašnjem času koji je Gospodinov, nosim sve u svojoj molitvi, sve susrete, sva putovanja, svaki pastoralni pohod. Sve to i sve zajedno uključujem u molitvu i povjeravam Gospodinu: jer imamo punu svijest o njegovoj volji,

sa svakom mudrošću i duhovnim spoznanjem, i da se možemo ponašati na način dostojan njega, njegove ljubavi, plodni svakim dobrim djelom (usp. Kol 1, 9-10).

U ovom trenutku, u srcu gajim veliko pouzdanje, jer znam, znamo to svi mi, da Riječ istine evanđelja je snaga Crkve, ona je njezin život. Evanđelje čisti i obnavlja, donosi plod, gdje god zajednica vjernika sluša evanđelje i prihvaća Božju milost u istini i živi u ljubavi. To je moje pouzdanje, to je moja radost.

Kada sam 19. travnja prije gotovo osam godina prihvatio preuzeti petrovsku službu, imao sam čvrstu sigurnost koje me je uvijek pratila: ta sigurnost da Crkva živi od Božje riječi. U tome trenutku, kao što sam već više put rekao, u srcu su mi odzvanjale riječi: Gospodine, što tražiš od mene? Velik je to teret što mi ga stavljaš na pleća, ali ako ti to tražiš od mene, na tvoju riječ bacit ću mreže, siguran da ćeš me ti voditi, i sa svim mojim slabostima. I osam godina poslije mogu reći da me Gospodin doista vodio, bio mi je blizu, mogao sam svakodnevno zamijetiti njegovu prisutnost. Bila je to jedna dionica povijesnog puta Crkve koja je imala trenutke radosti i svjetla, ali i teške trenutke; osjećao sam se poput svetog Petra i apostola na lađi na Galilejskom jezeru: Gospodin nam je dao mnogo sunčanih dana i laganog povjetarca, dana kada je ulov bio obilan; bilo je međutim i trenutaka u kojima se more uzburkalo i zapuhao protivan vjetar, kao u čitavoj povijesti Crkve, i činilo se da Gospodin spava. Ali uvijek sam znao da je u toj lađi Gospodin i uvijek sam znao da lađa Crkve nije moja, nije naša, već je njegova a on neće dopustiti da potone; on je taj koji je vodi, zasigurno također uz pomoć ljudi koje je izabrao, jer je tako htio. To je bila i jest jedna sigurnost, koju ništa ne može potamniti. I zbog toga je danas moje srce ispunjeno zahvalnošću Bogu jer nikada nije uskratio čitavoj Crkvi i meni samom svoju utjehu, svoje svjetlo, svoju ljubav.

Nalazimo se u Godini vjere, koju sam proglasio zato da učvrstim upravo našu vjeru u Boga u okruženju koje kao da ga sve više potiskuje u drugi plan. Pozi-vam sve da obnove čvrstu vjeru u Gospodina, da se pouzdajemo poput djece u Božje ruke, sigurni da nas te ruke uvijek drže i omogućuju nam da kročimo svakoga dana, i onda kada nas snađu nevolje. Želim da se svi osjete da ih ljubi onaj Bog koji je dao svoga Sina za nas i koji nam je pokazao svoju beskrajnu ljubav. Želim da svi osjete radost što su kršćani. U jednoj lijepoj molitvi koja se moli svakoga jutra kaže se: "Klanjam ti se, moj Bože, i ljubim te svim srcem. Zahvaljujem ti što si me stvorio, što sam kršćanin...". *Dà*, zadovoljni smo zbog dara vjere; to je najdragocjenije dobro, koje nitko ne može oduzeti! Zahvaljujmo Gospodinu za to svaki dan, molitvom i dosljednim kršćanskim životom. Bog nas ljubi, ali očekuje da i mi njega ljubimo!

Ali u ovim trenucima ne želim zahvaliti samo Bogu. Papa nije nikada sam za kormilom Petrove lađe, premda je za nju najodgovorniji. Nikada nisam osjećao

osamljenim u nošenju radosti i tereta petrovske službe; Gospodin mi je stavio blizu mnoge osobe koje su, s velikodušnošću i ljubavlju prema Bogu i Crkvi, pomagali i bili mi blizu. To ste prije svega vi, draga braćo kardinali: vaša mudrost, vaši savjeti, vaše prijateljstvo, bili su za mene dragocjeni; zatim moji suradnici, počevši od moga državnog tajnika koji je bio moj vjerni pratilac ovih godina; Državno tajništvo i čitava Rimska kurija, kao i svi oni koji su, na raznim područjima, stavljeni u službu Svete Stolice: mnogo je onih koji se ne vide, koji ostaju u sjeni, ali upravo u tišini, u svakodnevnom predanju, s duhom vjere i poniznosti bili su za mene siguran i pouzdan oslonac. Posebnu misao upućujem Crkvi u Rimu, mojoj biskupiji! Ne mogu zaboraviti braću u biskupstvu i svećenstvu, posvećene osobe i čitav Božji narod: u svojim pastoralnim pohodima uvijek sam osjećao veliku pažnju i duboku ljubav; a i ja sam volio sve i svakoga, bez razlika, onom pastoralnom ljubavlju koja je srce svakoga pastira, napose Rimskoga biskupa, nasljednika apostola Petra. Svakoga sam dana nosio svakoga od vas u svojoj molitvi, očinskim srcem.

Želim da moj pozdrav i moja zahvala dopru do svih: srce jednog pape se širi i proteže na čitav svijet. Želim izraziti svoju zahvalnost također Diplomatskom zboru pri Svetoj Stolicu, koji uprisutnjuje veliku obitelj narodâ. Tu mislim također na one koji rade za dobru komunikaciju i kojima zahvaljujem za njihovu važnu službu.

Želim sada od sveg srca zahvaliti i svim onim brojnim osobama u čitavom svijetu koje su mi posljednjih tjedana slale dirljive znakove pažnje, prijateljstva i molitve. *Dà*, papa nije nikada sam, sada sam to doživio još jednom na tako velik način da mi to dira srce. Papa pripada svima i mnogi se osjećaju veoma blizu njemu. Istina je da primam pisma od svjetskih velikana – državnih poglavara, vjerskih vođa, predstavnika svijeta kulture itd. Ali primam i veoma mnogo pisama od običnih ljudi koji mi pišu jednostavno ono što im je na srcu i daju mi osjetiti svoju ljubav, koja izvire iz našega zajedništva sa Isusom Kristom, u Crkvi. Te mi osobe ne pišu kako se piše primjerice nekom knezu ili velikanu kojeg se ne poznaje. Pišu mi kao braća i sestre ili kao kćeri i sinovi, obraćaju mi se kao članu obitelji s kojim su posebno bliski. Tu se može rukom dotaknuti što je Crkva – ne neka organizacija, ne neka udruga s vjerskim ili humanitarnim ciljevima, već živo tijelo, zajednica braće i sestara u Tijelu Isusa Krista, koja nas sve ujedinjuje. Doživljavati Crkvu na taj način i moći malne rukom dotaći snagu njezine istine i njezine ljubavi ispunja čovjeka radošću, u vremenu u kojem mnogi govore da te radosti nestaje. Ali vidimo kako je Crkva danas itekako živa!

Posljednjih sam mjeseci osjetio da su mi snage oslabile, i tražio sam ustrajno od Boga, u molitvi, da me prosvijetli svojim svjetlom i pomogne mi donijeti odluku koja je najispravnija ne za moje dobro, već za dobro Crkve. Učinio sam taj korak u punoj svijesti o njegovoj ozbiljnosti kao i novosti, ali s dubokim mirom u duši.

Ljubiti Crkvu znači također imati hrabrosti donijeti teške, bolne odluke, imajući uvijek pred očima dobro Crkve a ne nas samih.

Dopustite mi sada da se još jednom vratim na 19. travnja 2005. Ta je odluka bila teška upravo zbog činjenice da me od toga trenutka nadalje Gospodin obvezao trajno i zauvijek. Trajno, jer onaj koji preuzima papinsku službu nema više nikakve privatnosti. Pripada uvijek i posvuda svima, čitavoj Crkvi. Njegovu je životu, tako reći, potpuno oduzeta privatna dimenzija. Mogao sam iskusiti, i osjećam to jasno i sada, da čovjek prima život upravo kada daruje. Ranije sam rekao da mnoge osobe koje vole Gospodina vole i nasljednika svetog Petra i privržene su mu; da papa ima doista braću i sestre, sinove i kćeri u čitavom svijetu, i da se osjeća sigurnim u zagrljaju svoje zajednice; jer ne pripada više samome sebi, pripada svima i svi pripadaju njemu.

"Trajno" je također "zauvijek" - nema više vraćanja u privatnost. Mojom odlukom da se odrekнем aktivnog vršenja službe to se ne opoziva. Ne vraćam se privatnom životu, putovanjima, susretima, primanjima, predavanjima i sličnom. Ne ostavljam križa, već ostajem na nov način uz Gospodina Raspetog. Ne obnašam više službenu vlast upravljanja Crkvom, nego u službi molitve ostajem, tako reći, u dvorištu svetog Petra. Sveti Benedikt, čije ime nosim kao papa, uvijek će mi biti primjer u tome. On nam je pokazao put prema životu koji, bio on aktivan ili pasivan, potpuno pripada Božjem djelu.

Zahvaljujem svima i svakome također za poštivanje i razumijevanje kojim ste prihvatili tu tako važnu odluku. Nastavit ću pratiti Crkvu na njezinom putu molitvom i razmatranjem, onom predanošću Gospodinu i njegovoj Zaručnici u kojoj sam nastojao živjeti sve do sada svakoga dana i u kojoj želim uvijek živjeti. Molim vas da me se sjetite pred Gospodinom i prije svega da molite za kardinale, koji su pozvani na tako važnu zadaću, i za novog nasljednika apostola Petra: da ga Gospodin prati svjetlom i snagom svoga Duha.

Zazovimo majčinski zagovor Blažene Djevice Marije, Majke Božje i Majke Crkve, da prati svakog od nas i čitavu crkvenu zajednicu; njoj se povjeravamo, s dubokim pouzdanjem.

Dragi prijatelji! Bog vodi svoju Crkvu, uvijek je podupire a osobito u teškim trenucima. Ne gubimo nikada taj pogled vjere, to je jedini pravi pogled na Crkvu i svijet na njihovu povijesnom putu. Neka u našem srcu, u srcu svakog od nas, bude uvijek radosna sigurnost da je Gospodin uz nas, da nas ne napušta, da nam je blizu i grli nas svojom ljubavlju. Hvala!

USKRSNA ČESTITKA VRHOVNE GLAVARICE

Uskrs, 2013.

„Želim da svi osjete radost što su kršćani“

Benedikt XVI.

Drage sestre!

Početak liturgijskog vremena korizme uvelike je obilježio događaj odreknuća pape Benedikta XVI., od službe rimskog biskupa i Kristovog namješnika na zemlji. Ta vijest u trenu prošla je svijetom. Svi smo ju primili s velikim iznenađenjem. O odluci koju je Papa donio nakon duge molitve i ispitivanja savjesti pred Bogom, mnogi su iščitali duboki čin njegovog poniznog srca pred tako velikom zadaćom koju je Krist povjerio u Crkvi svojim nasljednicima. Utješne su njegove očinske riječi koje nam je želio reći zadnjih dana svoga pontifikata, stoga drage sestre, samo neke od njih želim podariti svakoj od Vas kao duhovni dar za blagdan Uskrsa.

Oproštajni govor kojeg je papa Benedikt XVI. uputio sa trga Svetog Petra Crkvi i svijetu, ostaje zapažen kao sinonim Isusovom oproštajnom govoru na posljednjoj večeri. Izrečeni su u vremenskom razdoblju od 20 stoljeća, ali su vrlo bliski po svom značenju i sadržaju. Svoj sinovski odnos prema Bogu i očinski prema vjernicima, Petar naših dana posvjedočio je ovim riječima: „Hvala Vam što ste se okupili u tako velikom broju na ovoj posljednjoj općoj audijenciji. Hvala od srca! Doista sam dirnut! Vidim živu Crkvu. ... U ovom času srce mi se širi i grlim čitavu Crkvu diljem svijeta i zahvaljujem Bogu. ...U srcu gajim veliko pouzdanje, jer znam, znamo to svi mi, da Riječ istine Evanđelja je snaga Crkve, ona je njezin život. Evanđelje čisti i obnavlja, donosi plod, gdje god zajednica vjernika sluša evanđelje i prihvaća Božju milost u istini i živi u ljubavi. To je moje pouzdanje, to je moja radost. ... Imao sam čvrstu sigurnost koja me je uvijek pratila: ta sigurnost je da Crkva živi od Božje Riječi. ... Znao sam da lađa Crkve nije moja, nije naša, već je njegova i on neće dopustiti da potone. ... To je bila i jest jedina sigurnost, koju ništa ne može potamniti. I zbog toga moje je srce ispunjeno zahvalnošću Bogu jer nije uskratilo čitavoj crkvi i meni samom svoju utjehu, svoje svjetlo, svoju ljubav. ... Želim da svi osjete da ih ljubi onaj Bog koji je dao svoga Sina za nas i koji nam je pokazao svoju beskrajnu ljubav. Želim da svi osjete radost što su kršćani. ... Ljubiti crkvu znači također donijeti teške, bolne odluke, imajući uvijek pred očima dobro Crkve a ne nas samih. ... Ne ostavljam križa, već ostajem na nov način uz Gospodina raspetog ... Bog vodi svoju crkvu, uvijek je podupire a osobito u teškim trenucima. Ne gubimo nikada taj pogled vjere. To je jedini pravi pogled na crkvu i svijet na njihovu povijesnom putu. Neka u našem srcu bude uvijek radosna sigurnost da je Gospodin uz nas, da nas ne napušta, da nam je blizu i grli nas svojom ljubavlju.“

S ovim riječima završio je svoj pontifikat papa Benedikt XVI. a nama podario poruku vjere, nade i ljubavi za dane u kojima na osobit način pratimo Gospodina na križnome putu, molimo za Crkvu, za novog njezinog Pastira i iščekujemo blagoslovljene dane Vazma, dane Kristova svjetla. No, nemojmo zaboraviti da su tim događajima prethodili dani Kristove pustinje, trenuci samoće, vrijeme molitve, žrtva odricanja od vlastite volje i potpunog predanja Ocu nebeskom. U maslinskom vrtu proživljavajući smrtnu agoniju moli: „Oče moj! Ako je moguće neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja nego tvoja volja!“ (Mt 26, 39) U tom žrtvenom činu Kristovog potpunog odricanja i prihvaćanja Očeve volje, Otac ulazi u dovršenje svog započetog otkupiteljskog djela. Ta žrtva Sina

postala je uvjet kako bi s ljudskog lica Otac obrisao svaku suzu i bol. Pobijedio grijeh, tamu, smrt i Uskrisio svoga Sina Isusa Krista radi nas i našega spasenja. Upravo „Otajstvo otkupljenja svijeta čudesno je ukorijenjeno u patnji a ona u njemu nalazi svoj najviši i najsigurniji domet.“

Po primjeru Kristova predanja u volju Očevu i mi smo pozvane drage sestre u Kristovoj otkupiteljskoj patnji sve više otkrivati jedinu *Ljubav* koja ga je dovela na križ. Pred svetim znakom Križa iz kojeg izvire snaga Kristove ljubavi prema Ocu, zaustavimo se i mi. U molitvi i klanjanju molimo drage sestre da uskrsne u našim srcima **Kristova ljubav** koja će nam biti izvor nove snage u navješćaju Radosne vijesti. Molimo da u srcu svake od nas uskrsne **predanje** naše volje u volju Očevu. Molimo da uz Kristov križ možemo hrabro stajati, promatrati njegovu tajnu i otkrivati ju u licu svakog čovjeka. Neka događaj koji je Uskrsnuo iz tajne Otkupiteljeva križa doživi cijelo čovječanstvo. „Uskrsli Isus želi biti blizu ljudima cijeloga svijeta i donijeti mu radost.“ On je prvi došao na mjesto svoga ukopa. Krenuo u susret ženama koje su došle i našle prazan grob. Ukazao se njima i pozvao ih da radost Uskrsnuća podijele s braćom i sestrama, s onima koji su Njemu bili najbliži. On želi da radost Uskrsa – tu najveću Radosnu vijest, priopćimo drugima, kako bi se radovali svjetlu koje je zasjalo u Uskrsnom jutru.

Poruku Uskrsne radosti želja bih podijeliti sa svakom od Vas drage sestre Provincijalke: s. Sandra, s. Admirata i s. Katarina, s Vama drage sestre koje ste u svojoj bolesti i nemoći ovog Uskrsa posebno sudionice Kristova otkupiteljskog djela. S Vama drage sestre koje ste u službi našeg karizmatskog poslanja u Svetoj Crkvi. S Vama drage sestre novakinje, s Tobom draga postulantice i s Vama drage kandidatice. Molim da nas sve zajedno Uskrsli Gospodin susretne kod svog prebivališta. Neka svaka od nas doživi osobni susret s Njim, primi Navješćaj i posvjedoči tamo gdje ju šalje, da je On živ. Ne bojmo se! On će stati na Kormilo Crkve i povesti svoj Otkupljeni narod novim putevima, ići će pred nama u Galileju ...

Drage sestre, s ovim mislima u zajedništvu s članicama vrhovnog vijeća, želim Vam radostan i blagoslovljen Uskrs.

s. M. Radoslava Radek

vrhovna glavarica

USKRSNE ČESTITKE SESTARA PROVINCIJALKI

Split

ALELUJA! USKRSNU KAKO JE REKAO!

Hvala ti Isuse što si za nas postao čovjek,
rođen od Marije Djevice.
Hvala ti što si za nas umro i uskrsnuo.
Hvala ti za dar vjere
kojom nas ispunjaš radošću našeg uskrsnuća
i vječnog života s tobom, jer si rekao:
„Tko god živi i vjeruje u mene,
živjet će uvijek.“

ALELUJA! SRETAN USKRS!

Sretan Uskrs časnoj majci s. Radoslavi Radek,
provincijalkama s. Admirati Lučić i s. Katarini Penić -Sirak,
svim sestrama, novakinjama i kandidaticama,
svim Prijateljima Malog Isusa
i svim našim dobročiniteljima.
Neka uskrsno jutro
svima napuni srca radošću da živimo kao sretnici
i radosni vjesnici uskrsnuća Gospodnjega.

To od srca želi
s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica,
s provincijalnim vijećem,
Služavke Malog Isusa - Split

Uskrs, 2013.

Drage sestre!

Oslonjene na Boga i nošene vjerom,
radosno slavimo Isusovo uskrsnuće
kao pobjedu nad svim životnim nevoljama i sumnjama.
Kao vjernici u Isusovu uskrsnuću otkrivamo vrhunac ljubavi
u Njegovom položenom životu za svakog čovjeka.

Po Njegovoj mucij, križu i smrti
zadobili smo zalog vječnog spasenja.
Uskrs potvrđuje našu vjeru i daje smisao našem trpljenju.

Sav naš život i djelovanje
neka bude odraz Kristova života i djelovanja u nama,
kako bismo nakon životnog čišćenja
kroz tijesak svoje muke,
mogle postati dionice vječnoga života u Bogu.

S tim mislima, **želim Vam SRETAN USKRS!**

s. M. Katarina Penić-Sirak
provincijalna glavarica

Vjerujem u Isusa Krista koji je uskrsnuo od mrtvih

Drage sestre!

Danas je osmi ožujka. Vratila sam se iz katedrale. Bile smo na slavlju svete Mise i zajedno sa svećenicima i vjernicima molile za milost da slugu Božjeg Josipa Stadlera Crkva podigne na čast oltara. On je u našim životima i našim srcima svet. Duh Sveti je u njemu izveo divno djelo karizmatске ljubavi prema nemoćnima, patnicima, podario novi zamah u životu crkve. Živio je izvanredne vrline i herojske kreposti, osobito krepost vjere. Sveta Crkva nam dariva ovu godinu kao Godinu vjere. Upravo u njoj obilježavanjem 170. obljetnicu rođenja i krštenja našega oca Utemeljitelja. Uveden je na „vrata vjere“, a onda je do kraja života je ta vrata otvarao drugima. Njegov životni put preko praga tih vrata je snažan izazov za vjeru, osobito za vjeru sestre SMI. U njegovoj vjeri smo i mi pomilovane.

Kada god dođem u našu katedralu „vidim“ Slugu Božjeg Stadlera kako kleči pred Rospelom, a zatim jednako tako i pred praznim Isusovim grobom. Moli za vjeru svoga puka, svećenika i sestara. Razmišljam o misijskom duhu koji ga je nezaustavljivo poticao i vodio u pothvate kako bi svaki čovjek upoznao Oca u Isusovu milosrdnome, spasiteljskome licu i kako bi vjerovao da je Isus pobijedio svako zlo pa i samu smrt. Divno je razmatrati sveto pashalno otajstvo u svjetlu Utemeljiteljeva života, na podlozi njegovih molitava i kazivanja u poslanicama. On je vjerovao u Uskrslog Krista! Ta ga je vjera nosila kroz sva trpljenja, osmišljavala mu je svaki napor u ostvarenju Božjeg djela na zemlji.

Želja mi je i žarka molitva, drage sestre, da svaku od nas ispuni snaga vjere u pobjedu ljubavi, istine i života kojom je bio opečaćen naš Utemeljitelj, sluga Božji Stadler. Svete žene su Uskrslog prve ugledale i prve povjerovala, prve su kazale kako su vidjele Gospodina. Uporno su ga tražile i on im je pokazao svoje lice - lice Pobjednika smrti, lice čovjekovoga suputnika i izbavitelja iz svake nevolje. Koje li sreće: moći ga prepoznati – vidjeti Njegovo lice!

Ujedinjene u velikim događajima u Crkvi srcem čestitam sveti Uskrs našoj časnoj majci Radoslavi, dragim sestrama provincijalkama Sandri i Katarini, svim sestrama, novakinjama i pripravnicama. Prenesite, drage sestre, naše čestitke i sjedinjenost u molitvi prijateljima Družbe i svima za koje, i s kojima, radimo na pučini života.

U ime sestara Sarajevske provincije osobito mojih suradnica u upravi i u povjerenstvima - vaša po Djetetu Isusu

sestra M. Admirata Lučić

„Vjera se rađa iz osobnog susreta s uskrsnulim Kristom i pretvara se u polet hrabrosti i slobode zbog kojega se svijetu dovikuje: Isus je Uskrsnuo i živi zauvijek.“

Benedikt XVI.

UTEMELJITELJEVE STRANICE

„Manet et manebit“

Život našeg Utemeljitelja, koji u sebi sadrži neprocjenjivo blago vjere, životne mudrosti, znanja, požrtvovne ljubavi, nošenja križa i spremnosti darivanja sebe za Boga, Crkvu i svoga bližnjega sve do smrti, može nas nadahnjivati da ga u mnogo čemu nasljedujemo.

Slijedio je svoga Učitelja Isusa u poniznosti i spremnosti u svemu vršiti volju Božju uz cijenu da bude prezren, ponižen, obezvrijeđen, popljuvan, krivo optužen, prognan.

Ove godine sjećamo se vrlo važnog čina koji je povijest zabilježila - kada je Sveti Otac Pio X izrekao one znakovite riječi za nadbiskupa Stadlera „Manet et manebit“ Ostaje i ostat će.

Na nama je da se znademo time obogatiti.

Živimo u bremenitom povijesnom trenutku kada je odlazak Svetog Oca Benedikta XVI iznenadio, šokirao cijeli svijet. Mogli smo slušati i promišljati različite poglede na ovaj čin o kojemu se još uvijek govori i nagađa, a najmanje misli da Bog izvodi svoje djelo.

Sto godina unazad također se pisala povijesna stranica koja za naš hrvatski narod ima svoju težinu, posebno za Vrhbosansku nadbiskupiju, jer se radi o njezinom prvom nadbiskupu i našem Utemeljitelju, Sluzi Božjem nadbiskupu Josipu Stadleru.

Podsjetimo se još jednom na te događaje, kojih opis donosim iz lista dr. Ivana Dujmušića, prelata, iz kojeg je vidljivo da je sv. Otac odlučio Stadlera ukloniti s njegove biskupske stolice. Evo kako on to opisuje: »Na povratku s Istoka stig-nem preko Trsta u Dubrovnik u nedjelju u jutro 19. listopada 1913. Pošto sam od prije poznao Dr. Marčelića, biskupa, odlučim ga pohoditi i pozdraviti. Kad sam stupio u sobu, njegov pogled vrlo me iznenadi; nikad ni prije ni poslije nije me ozbiljnije primio. Ni upita za zdravlje, ni za cilj putovanja, nego će s mjesta:

»Kad ćete u Sarajevo?«

»Mislim sutra navečer, a u utorak u jutro osvanuti u Sarajevu:«

»Dobro, idite, ne kasnite i odmah pohodite nadbiskupa Stadlera, izručite mu moj pozdrav, ali najvažnije, kažite mu ovo: »Ja sam se neki dan vratio iz Rima; kad sam bio kod sv. Oca, došao razgovor o glagolici u našim biskupijama u Dalmaciji, pa sam dometnuo: Sveti Oče, imate delegata u Sarajevu, ovlastite ga, neka on osobno sve izvidi, pa izvjesti sv. Stolicu!«. – Na to mi reče sv. Otac: »Hoće li trebati i ondje kojega biskupa skinuti, kao što ćemo skinuti nadbiskupa Stadlera u Sarajevu?«

„Na ove riječi sv. Oca“ (nastavio je dalje biskup Marčelić) „stao sam kao nijem, ali sam se brzo snašao, ustao sam sa stolice i dugo sam govorio sv. Ocu o Stadleru i njegovim djelima, a počeo sam: Sv. Oče, ako hoćete skinuti nadbiskupa Stadlera, onda najprije skinite sve nas hrvatske biskupe, a Stadlera skinite posljednjega. Sv. Otac me je mirno i pozorno slušao. Nato zaključio: »Kažite ovo nadbiskupu Stadleru, neka zna kako stoji u Rimu.«

Pa što je drugo mogao reći? Stadler je radio samo ono što i namjesnik Kristov: branio istinu i pravdu, držao se savjesno naredaba njegovih i njegovih predšasnika. Radi i toga je puno trpio, bio progonjen, krivo optužen, za Božju stvar bio spreman i u smrt poći.

G. Dr. I. Dujmušić zaključuje svoj list: »U koliko i kako je biskup Marčelić ovom preokretu sv. Oca doprinio, ostalo je tajnom, koju ćemo saznati na drugom svijetu.«

Puno toga se sručilo na Stadlera, ali nije klonuo jer se potpuno oslanjao na Boga.

Na sjednici duhovnoga stola odlučiše da Stadler odmah pođe najprije u Beč, a nakon toga u Rim uz pratnju pomoćnoga biskupa dr. Ivana Šarića i novosarajevskog župnika A. Alaupovića po Stadlerovoj želji. Stadlerov tajnik Cankar iza te sjednice rekao je pom. biskupu dr. Ivanu Šariću: »Vi kao domaći svećenik i biskup pozvani ste da ustanete u obranu svoga natpastira.“

„I Stadler se je snabdio neprobojnim oružjem: **čistom savješću**, granitnim pouzdanjem u Boga, nepokolebivom vjerom u pravdu Božju.“(usp. Tvrtković-Buljan str. 146)

Pošao je Stadler u Beč stigavši tamo 24. X. 1913. Odsjeo je kod otaca redemptorista. Još iste večeri pratioci Stadlerovi pošli su do zajedničkoga ministra financija da se informiraju, kad bi mogli biti primljeni kod njega u audijenciju. Rečeno im je da radi hitnoće slučaja mogu iste večeri u 6 h pohoditi ministra. Audijencija potraje duže od sat vremena. Za vrijeme razgovora vidjeli su veliku neskolonost ministra prema Stadleru. »Sudbina Stadlera ulazi u završnu fazu« reče ministar. Rekao je da on nema osobno ništa proti Stadlera, ali da je ključ

sudbine Stadlerove u rukama cara, vanjske diplomacije i sv. Stolice. »U ostalom, svrgnuće Stadlerovo je zaključeno u Vatikanu«. Nakon ovog razgovora pratioci Stadlerovi vidješe da je svaka obrana Stadlerove nevinosti ljudski nemoguća.

Pošto je Stadler bio pravi tajni carski savjetnik imao je pravo u svako doba doći u audijenciju, zato zamoliše ministra da što prije izmoli audijenciju kod cara. Njihova molba bila je prihvaćena. Teško su im pale ministrove riječi u vezi Stadlera i stalno su se vrtile u njihovim mislima i bile su predmet njihova razgovora: »U ostalom, svrgnuće Stadlerovo je zaključeno u Vatikanu«.

Licemjerne su bile tvrdnje ministrove, da on osobno nema ništa proti Stadleru, jer se 1910 god. zauzimao kod austrijskog poslanika Sečenija u Vatikanu da se zauzme kod sv. Oca, kad su išli tužiti Stadlera, što se može iščitati iz izjave kardinala Merryja Vala, koliko vrijedi njegova isprika.

Kad su se vratili Stadlerovi pratioci, saopće mu riječi Bilinskoga. »Ključ sudbine Stadlerove imadu diplomate« za Stadlera je to bilo kao kad je Pilat rekao Isusu: »Ne znaš li da imam vlast da te pustim i da imam vlast da te razapnem?« (Iv 19,10)

Kad je stupio pred cara, iznenadi ga strogo njegovo držanje, mrko lice, munjeviti pogled. Niti mu pruži na pozdrav ruku, niti davši dozvolu, da sjedne, nego će gnjevno dočekati Stadlera: „Zašto vi gazite, ekcelenco, moje zakone, koje sam ja potpisao?“ Stadler znajući da car aludira na zakone o prelazu vjere, odgovori mu mirno, dostojanstveno i neustrašivo: „Ja ne mogu, ne smijem se držati zakona, koje je moja najviša crkvena vlast zabacila, osudila. „Što?“ - upade car – „zar nije taj zakon izdan u prethodnom sporazumu sa sv. Stolicom?“

Ne veličanstvo! Sv. Stolica ga je nazvala abominalis lex, prokletim zakonom. On je uzrokom neprestanim konfliktima između mene i vlasti, između eksekutivne vlasti i moje savjesti. Moj je položaj stoga neizdrživ.

Ove riječi Stadlerove učiniše na cara snažan dojam. Znao je da je savjestan, uzoran, svet biskup. Sad upoznade jasno, da je on žrtva neprijatelja i mržnje onih, koji ga njemu zlobno u crnom svijetlu prikazaše. Zato pređe preko ostalih tužbi s prezirom. Pogleda nadbiskupa i njegov svetački izgled proizvede na njega dubok dojam, i izazva čustvo neodoljiva poštovanja spram Stadlera. Nasta potpun preokret u duši carevoj, Stadler ne bi više krivcem, nego kao prijatelj cara. Stoga i izvanjski očitova posvemašnju promjenu suda o Stadleru, kad mu blago i u prijateljskom tonu opraštajući se s njim reče: „Ta znam ja, da ste vi meni vjeran i savjestan biskup“, i ostade u intimnom razgovoru sa Stadlerom još pola sata. (usp. Tvrtković-Buljan str. 145 i 146)

Kad je Stadler pošao u Rim spreman je bio na sve. Svakako, želio je iznijeti Svetom Ocu istinu o cjelokupnom životu i radu u njegovoj nadbiskupiji, u Bosni i

Hercegovini, kao i o svim borbama i napadima, mukama i teškoćama, zavjerama i svakovrsnim spletkama, ne optužujući nikoga.

U svom srcu nosio je jednu želju koju je otkrio Svetom Ocu: »Sveti Oče, moja bi bila još jedina želja da ostatak svoga života žrtvujem u radu za Boga i duhovno dobro svoga stada«.

Iznio je to Svetom Ocu kojega je sinovski ljubio, poštivao i slušao, a sve ostalo je stavio u ruke Onoga koji poznaje srca i bubrege i kojemu ništa nije skriveno. Stadler se nikad nije štedio kad su u pitanju duše i djelo Božje pa tako želi i do smrti.

Nakon nadbiskupa Stadlera kod sv. Oca ušao je pomoćni biskup Šarić. Njega, a i mnoge zanimalo je kakvo će stajalište prema Stadleru zauzeti sv. Otac. Hoće li ga ostaviti u službi ili će njegovim neprijateljima uspjeti da ga maknu. Na njegov upit, što kani Njegova Svetost s nadbiskupom Stadlerom, odvrati nemalo začuđen radi takova upita: »Pa Stadler jest nadbiskup i kao takav ostaje.« »Manet et manebit.«

Ove riječi Vrhovnog Svećenika velikom brzinom došle su do svih koji su iščekivali ishod ovog slučaja, kako do vjernika koji su s njim suosjećali i molili, tako i do onih koji su željeli da se Stadler makne sa biskupske stolice kako bi oni ostvarili svoje prizemne planove.

Stadlerovi neprijatelji ovu vijest primili su s nevjericom, bili su ojađeni, zaprepaseni, a kod iskrenih katolika i Stadlerovih istomišljenika vladalo je pravo oduševljenje, iskrena radost i zahvalnost Bogu koji svoje provodi kroz kušnje, ali ih nikada ne ostavlja. Zbog tolikih laži, kleveta, raznih optužbi i organizirane mreže zla, pravi i iskreni vjernici pa ni sam Stadler nisu vjerovali u ovakav ishod.

Međutim, Pijo X – svetac, prepoznao je Sveca i osokolivši i ohrabrivši ga obdари ga na rastanku nadasve vrijednim darom: moćima sv. Ivana Nepomuka u zlatnom moćniku. U Sarajevu je Stadler od mnoštva vjernika dočekan s oduševljenjem.

Moći Svetog Ivana Nepomuka sutradan su odmah u svečanoj procesiji od nadbiskupova stana prenesene u katedralu.

Najsnažniji dokazi ljubavi i osobitog štovanja sv. Oca prema Stadleru, potvrđuju nam i sljedećih retci koje je zapisao svjedok pater Petar Herman D.I

Polažući nadb. Stadler račun o svojem djelovanju u nadbiskupiji, dokaze da se je borio neustrašivo za čistoću katoličkih principa u okviru papinih okružnica i u svojoj obrani pobi stavku po stavku krive tvrdnje protivnika. Tada se sv. Otac potpuno uvjeri o njegovu radu i objektivnosti navoda te svečano izjavi: »Bene fecisti!« Da sveti Otac udari pečat svoje očinske ljubavi, svoga udivljenja za njegova slavna djela, a i junačke patnje, odlikova ga javno posebnim i neobič-

nim darom; svojom velikom fotografijom i vlastoručnom posvetom na njoj. Odmah iza odlaska iz Rima sjeda sv. Otac šalje za njim dirljive riječi kao utjehu i zadovoljštinu za nevino pretrpljene muke, koje u latinskom originalu glase ova-ko: »Venerabili fratri Josepho Stadler, Archiepiscopo Vrhbosnensi, Bosniae Metropolitae, cujus praeclara in Ecclesiam merita Nobis sunt probe perspecta, fausta quaecque et felicia a Domino adprecantes praecipuae benevolentiae Nostrae testem Apostolicam benedictionem permanenter impertimus, quam quidem dilecto Clero et Populo eius curae concredito extendimus.

Ex aedibus Vaticanis die 7. Novembris 1913.

U hrvatskom prevodu:

»Časnom bratu Josipu Stadleru, Nadbiskupu Vrhbsanskom, Metropoliti Bosanskom, čije sjajne po crkvu zasluge Nama su dobro poznate, želimo od Gospoda svaku sreću i blagoslov, koji protežemo i na ljubljani kler i puk njegovoj brizi povjeren.

Iz Vatikana dne 7. studenog 1913.

Pijo P.P.X*

(usp. Tvrtković-Buljan str. 153)

Spočitavali su Papi Piju X, spočitavali su Stadleru da nije bio nikakav diplomata. Onima koji žive za Istinu i koji svjedoče za Istinu i koji žive od Istine ovo je potvrda da slijede onoga koji je Put, Istina i Život. I takav ostaje i ostat će.

S. M. Mirjam Dedić

„U traganju za istinom dolazimo do toga da živimo na osnovi vjere jer u konačnici istina je osoba: Isus Krist.“

Benedikt XVI.

NA IZVORU DUHOVNOSTI

Vlastitosti Sestre Služavke Maloga Isusa

Možda ste nekad poželjeli proboraviti koji trenutak s našim prvim sestrama. Pokušat ću vam to dočarati ovim tekstom. Ako dopustite, povest ću vas u njihove živote i priuštiti vam da upoznate njihova životna stajališta. Nakon što se s njima susretnemo, poći ćemo korak dalje i „ogledati“ se u „ogledalu“ njihova života da vidimo koliko mi sličimo „originalu“.

Pišući o našim prvim kandidaticama, mons. Tomo Igrc kaže: *To su bile prve kandidatice Družbe, koje su počele provoditi svrhu Družbe na dan sv. Arhandjela RAFAELA, t.j. na 24. listopada 1890. god. ...*¹ Zanimljivo je zapaziti da su postavši kandidaticama već počele provoditi svrhu Družbe. Nije tu bilo čekanja, neozbiljnosti, kolebanja, ili nutarnje podijeljenosti. Nije bilo izgovora, kao: mi smo tek kandidatice. Odmah su bile svjesne tko su, što su i kome pripadaju. To su naše *predšasnice*. To su naši uzori. Iz ovoga iščitavamo važnu karakteristiku SMI-a, a to je **ozbiljnost**. Razumije se da se tu ne misli toliko na ozbiljnost lica, koliko na ozbiljan pristup životu. Kad je sama i kad nije sama, kad je netko vidi i kad je ne vidi, Služavka Maloga Isusa zna tko je, što je i kome pripada. U svakom trenutku života je svjesna da je Isusova zaručnica!

Sljedeće na što mons. Igrca, dugogodišnji duhovnik naše Družbe, stavlja naglasak jeste **težnja ka savršenosti**. On piše: *Istina, Sv. Pismo govori (Mat. 5,48), da su svi kršćani dužni težiti za savršenošću, ali po nauci crkvenih i duhovnih učitelja (n. pr. sv. Alfonza) redovnici i redovnice, stupajući po svojim zavjetima u redovnički stalež, koji je stalež savršenosti, preuzimaju time na sebe upravo posebnu obvezu i dužnost, da će težiti za savršenošću i u savršenosti napredovati.*² O toj težnji k savršenosti i svetosti govori i čl. 1. naših konstitucija. Mons. Igrc napisao da to uzmemo „živo k srcu“ naglašavajući da će one koje ne budu težile prema savršenosti, biti bez nutarnje utjehe, bit će nemirne u srcu i mlake. Naš prvotni poziv jeste da nasljedujemo Isusa, a nasljedujući Ga, činimo onako kao što je On činio, tj. pomažemo siromasima, ostavljenima i nevoljnicima. Stoga je prvotno učiniti sve da sličimo na Onoga koga slijedimo, da uvijek gledamo u Njega. Kad gledamo siromaha, mi u njemu vidimo Isusa, ali i kad

¹ Msgr. Tomo Igrc, *Tumač Ustanova i običaji*, str. 7.

² Isto, str. 8.

gledamo svoju susestru, ili bilo koga drugoga, mi i u njima vidimo Isusa. Pogledajmo starozavjetni primjer Joba koji kaže: „Sa svojim očima savez sam sklopio da pogledat ne ću nijednu djevicu.“ (Job 31,1) Job se zakleo da ne će ni pogledat djevicu koja se posvetila Bogu; ne će je pogledati, a kamoli da bi je navodio na grijeh. Danas se mnogi izvlače na svoju savjest, kažu: ja radim po svojoj savjesti, i tu bi razgovor trebao završiti. U Svetom Pismu i Konstitucijama mi imamo zapisano kako izgleda savršena redovnica SMI-a. Ne može se proglasiti svetim ono što nije sveto. Ako se nešto ne slaže s Isusovim naukom i s našim konstitucijama, to za SMI nije sveto! Treba uvijek pogledati slaže li se to što mislim s Isusovim naukom, bi li tako učinio Isus, i odmah ćemo znati je li to korak koji nas vodi k Bogu ili nas odvodi od Njega i od puta savršenosti.

Ono po čemu smo mi izvana prepoznatljive, svakako su naše redovničke haljine. Kada govori o redovničkim haljinama, mons. Igrc kaže: *Služavke Maloga Isusa neka cijene svoje haljine i neka ih drže kao jednu svoju svetinju. [...] Neka znadu, da su to haljine Isusove zaručnice.* Mi svojom redovničkom odorom pokazujemo kome pripadamo. Ne mora netko s nama pričati da bi saznao kome pripada naše srce, tijelo i sve što je u nama i na nama. Tko god nas pogleda, jasno mu je već po redovničkim haljinama kome pripadamo. No, to što se vidi po redovničkoj odjeći treba biti očito po našim riječima i životu. Naše riječi, život, držanje i redovničko odijelo trebaju biti usklađeni i jedinstveni. Sve što je u nama i na nama treba svjedočiti da pripadamo Isusu i da smo njegove zaručnice. Stoga nas drugi mogu poimati samo kao sestre, a mi njih kao braću. Jako je važno da sve u potpunosti pripada Isusu. Potrebno je da sebi posvećujemo svakodnevno: moj pogled pripada Isus; moja misao pripada Isusu; moje tijelo i duša pripadaju Isusu. ... Igrc tumači što znači koji dio uniforme, tako: *Crna haljina znači mrtvljenje tijela i sjetila [...]; pojas znači ono, što svećenik kod oblačenja za misu, kad se paše cingulom, moli govoreći: Opaši me, Gospodine, pa som čistoće i utrni u meni požudu, da ostane u meni krjepost čistoće i uzdržljivosti. Koprena [šlajer] znači, da se redovnica odrekla svijeta i više ga ne gleda. [...] Prsten živo sjeća služavku Maloga Isusa na njezinu nepokolebljivu zaručničku ljubav i vjernost prema nebeskom Zaručniku.*³

s. M. Ljilja Marinčić

(Nastavlja se)

³ Isto, str. 14-15.

IZ DUHOVNE RIZNICE SESTARA SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

Krašić u tuzi za svojim Nadpastirom

Kad je u srijedu, 10.II. 1960. u 2 ¼ zvono krašičke crkve oglasilo tužnu vijest, da je ljubljani naš Kardinal i Nadbiskup preminuo, uzdrhtalo je svako srce i orosile oči. I ona najmanja školska djeca glasno su plakala i jedno preko drugoga trčala prema

župnom dvoru, ne pazeći na vrata, već preko ograde. Za onaj čas nije bilo dopušteno ni u dvorište, a kamo li u kuću. Mi smo sestre ostale neprekidno uz dragog pokojnika moleći sv. krunicu. Od vanjskih ljudi mogli su ući u kuću jedino brata i sestra našeg nadbiskupa – pokojnika i vrijedni zvonar, koji je preč. g. Župniku pomogao obući Eminenciju.

Predvečer je došao preuz. G. nadbiskup – koadjutor, da isprati tijelo dragog pokojnika u Zagreb na obdukciju i balzamiranje. Rečeno nam je, da Eminenciju nećemo više vidjeti, jer će nam ga vratiti u zatvorenom i plombiranom lijesu. S gorućim svijećama pratile smo mrtvo tijelo, kad su ga nešto iza osam sati uvečer iznosili iz kuće. Klečale smo na dvorištu pred župnim dvorom, te molitvom i glasnim jecajem žalosno gledale u pravcu Zagreba još i onda kad se ispred naših očiju izgubio auto, koji nam je odvezao mrtva onoga, s kojim smo još prije nekoliko sati razgovarale. Bez riječi vratile smo se u praznu kuću.

Preč. g. Župnik ostao je s nama do jedanaest sati, da se malo smirimo i saberemo, jer nas je sutra dan čekao veliki posao. Prva brigada Prečasnoga bila je da se iskopa grobnica pred glavnim oltarom.

Rano ujutro već u 4 ½ s. auto je našeg dragog Eminenciju dovezao natrag u otvorenom lijesu na veliku utjehu nama i svim župljanima. Bio je obučen samo u reverendu. Preč. g. Župnik i veleučeni nad. Tajnik obukli su Eminenciju u misno ruho ljubičaste boje. Na glavu su mu stavili mitru, dar rodne mu župe Krašić prigodom 20 – godišnjice biskupskog posvećenja. Već prije svete mise Eminencija je bilo izložen na odru nasred crkve. Kroz čitav dan Krašićanci su posjećivali svog ljubljenog Natpastira. Dugo su ostajali u molitvi sa suzama u očima. Milo je bilo gledati one male djevojčice s crnim rupcima na glavi, kako sklopljenim ručicama dugo i tužno gledaju svoga dobrog prijatelja. Nema više njegovog blagog oćinskog pogleda. Zatvorena su usta, koja su imala rijeći za svakoga koji mu se približio. Ganutljivo je bilo također gledati tu malu dječicu iz susjedstva kako prinašaju cigle, koje su bile potrebne za grobnicu u crkvi. Čitav dan u četvrtak i noć ljudi su radili i lijepo svršili grobnicu. Crkva je bila otvorena i preko noći jer je stalno netko uz lijes molio.

U petak smo priređivale crkvu i kuću za sutrašnji Requiem i sahranu. Uz preuzvišenog g. Nadbiskupa – koadjutora trebali su doći i članovi Zagrebačkog Kaptola i 30 bogoslova, i to kao pjevači i asistencija. Kada su sve pripreme bile uglavnom gotove, saznali smo oko 2 ½ s. poslijepodne od stranih novinara, da će večeras otpremiti pokojnika u Zagreb, da sutradan bude sahranjen u prvostolnoj crkvi. Brzo se proćula ova vijest. Ljudi su na poljima i vinogradima ostavljali svoje poslove, te upravo trćali kućama, da se sprema što prije u crkvu. U 6 sati crkva je bila puna. Mi smo sestre predmolile sva tri djela sv. krunice. Kroz to vrijeme strani novinari snimali su za televiziju. U 7 sati došao je zadnji – bolni ćas rastanka. Nakon kratkog govora, što ga je preuz. g. Nadbiskup upravio prisutnima lijes je bio zatvoren. U taj ćas nastao je sveopći plać, s kojim su Krašićanci ispratili svog najdražeg i najvećeg sina na glavna crkvena vrata u auto. Pristni stranci – novinari izjavili su da sličnoga prizora još nikad nisu doživjeli. Noćno kišovito vrijeme još je više djelovalo na potištene duše.

Sutra dan – u subotu – obavljen je svećani Requiem i sahrana u zagrebaćkoj katedrali. U isto vrijeme veliki broj Krašićanaca, koji nisu mogli doći u Zagreb, sabralo se u svojoj crkvi, te izmolili sva tri djela sv. Krunice. Neki ljudi iz okolice, koji nisu mogli preko noći saznati, da su mrtvo tjelo Kardinalovo odvezli u Zagreb, došli su na sahranu. Kad su našli prazan grob, kazali su: „Eto, došli smo kao ono apostoli treći dan na Isusov grob, a on je prazan.“

Ovu veliku prazninu osjećaju svi vjernici krašićke župe. Kad dođu nedjeljom u crkvu, ne vide više svoga Nadbiskupa, ne čuju ga, nema ga.

A krašićka djeca svakodnevni posjetioci Eminencije bila su desetak dan kao izgubljena. Zavirivali su u prazno dvorište i žalosni bi se vratili, da im nije preč. g. Župnik znao s Eminencijsko prozora baciti šaku bonbona od preostale zalihe, da tako donekle nadoknadi veliki gubitak. Jedna mala djevojčica rekla je kod kuće svojoj mami: „Mama, preuzvišeni je ostavio u oporuci, da se na farofu budu i dalje dijelili bonboni.“ Odakle joj to ne znamo.

Prazan grob, koji je sada zatvoren posjećuju domaći i strani ljudi. Tu kleče, mole i plaču.

Lijepo je i utješljivo netko rekao: „U Zagrebu je kardinalovo tijelo, a duša mu je ovdje u Krašiću.“

Sestre Krašić

Iz Družbinog vjesnika „U službi maloga Isusa“, (Uvez 1960., str. 86-88.); God. V, prepisala: s. *Ana Marija Kesten*

„Glas velikih vrjednota upisan je u naše biće i čovjekova je veličina upravo u tome da nije zatvoren u sebe, nije sveden na materijalne, mjerljive stvari, nego posjeduje unutarnju otvorenost za bitne stvari, sposobnost slušanja. ... Slušati glas samoga Stvoritelja tako se dolazi do spoznaje što je dobro, a što zlo.“

Benedikt XVI.

DUHOVNA OBNOVA U DRUŽBI

Travanj, 2013.

Rastimo u vjeri slavljenjem sakramenata

Vjerovati, prema KKC 143, znači potpuno podložiti Bogu svoj razum i svoju volju te, prema KKC 150, osobno prijanjati uz Boga; ona je slobodni pristanak uza svu istinu što ju je Bog objavio. Vjera je milost i da bismo u vjeri mogli ustrajati, moramo se hraniti riječju Božjom i moliti da nam Gospodin umnoži vjeru. „Molitva je uzdignuće duše k Bogu ili traženje primjerenih dobara od Boga (KKC 2559). Izvor i vrhunac svega kršćanskog života je Euharistija. “Molitva pounutarnjuje i usvaja liturgiju za vrijeme i poslije njezina slavlja” (KKC 2655), dakle bez duboke i iskrene molitve i razmatranja nema ni pravog slavlja Euharistije. Da bismo mogli u punini moliti i slaviti Euharistiju moramo živjeti u Božjoj prisutnosti i bratskom zajedništvu s ljudima, a to ne možemo ako smo opterećeni grijehom. Sakrament Pokore u nama ponovno budi Božju milost i s Bogom nas sjedinjuje dubokom ljubavlju te popravlja ili ponovno uspostavlja bratsko zajedništvo.

Papa Benedikt XVI. nas u svojem apostolskom pismu *Porta Fidei* poziva na slavlje vjere kroz molitvu i Euharistiju te kroz iskren i trajan rad na obraćenju. „Želimo da ova Godina pobudi u svim vjernicima nadahnuće da ispovijedaju vjeru u punini i s obnovljenim uvjerenjem, s pouzdanjem i nadom. Bit će to također dobra prigoda za intenzivnije slavljenje vjere u liturgiji, i na osobit način u euharistiji, koja je »vrhunac kojemu teži djelovanje Crkve i ujedno... vrelo iz kojega struji sva njezina snaga«. (...) Ponovno otkriti sadržaje vjere koju se ispovijeda, slavi, živi i moli te razmišljati o samom činu vjere, zadaća je koju svaki vjernik mora osobno ispuniti, osobito u ovoj Godini“ (PF 9). „Tijekom ove Godine bit će presudno vratiti se povijesnim tragovima naše vjere koja je označena nedokučivim misterijem isprepletenosti svetosti i grijeha. Dok prvo jasno pokazuje velik doprinos koji su muškarci i žene davali rastu i razvoju zajednice vlastitim životnim svjedočenjem, drugo mora u svakom od nas potaknuti iskren i trajan rad na obraćenju da bismo iskusili milosrđe Oca, koji svima ide ususret“ (PF 13).

Govoreći o sakramentu Euharistije naš Otac Utemeljitelj nas podsjeća na važnost svakodnevnog pričešćivanja i navodi: „Duša upravo onako ne može bez sv. Pričesti ustrajati u milosti, kao što tijelo bez hrane ne može ustrajati u živo-

tu“ (Stadler, 2001, 674). Blagovanje Kristova Tijela je vrhunac euharistijskog slavlja. Samo po pričesti možemo sačuvati vrhunaravni život koji nam je dan po krštenju, jer nas svakodnevno pričješćivanje štiti od smrtnoga grijeha. Osim posvećujuće milosti za pričest je potrebna i dobra nakana, piše Utemeljitelj. „ Dobru nakanu pak ima svatko, koji god k sv. pričesti pristupi ne od običaja ili od taštine ili iz ljudskog obzira, nego zato, da Bogu ugodi, da se po ljubavi s Njime uže sjedini ter se pomoću toga nebeskoga lijeka svojih slaboća i pogrješaka oslobodi (Stadler, 2001, 675). Gospodin nam je darovao sva potrebna sredstva za rast u vjeri i milosti. Ustrajnost u svakodnevnom slavlju Euharistije i svakodnevnoj sv. pričesti pomaže nam razvijati duhovni život u nama, krijepi našu molitvu i jača našu vjeru. Ojačane tom hranom sposobne smo i za sestrinsko zajedništvo i ljubav prema svim ljudima. Često se ne osjećamo dostojne, ali će nam Gospodin kao i sv. Katarini Sijenskoj odgovoriti: „To je istina, kćeri moja; ali ja sam dostojan, da ti se dadem“ (Stadler, 2001, 676). Zato je bolje, uz sve naše slabosti i nesavršenosti, ići na sv. pričest, nego je propustiti. Utemeljitelj važnost svakodnevne svete pričesti uspoređuje s važnošću svakodnevnog jela: „Tko svaki dan ne jede, može se više ili manje dana vući da svoj život kukavno uzdrži, ali ako se takav način života produlji, čovjek oslabi, postaje nesposoban za rad i za borbu, ne može odoljeti bolesti i napokon umre“ (Stadler, 2001, 677).

Kako bismo čista srca mogli pristupati Stolu Gospodnjemu darovan nam je sakrament pokore kojemu mi Služavke Malog Isusa pristupamo prema čl. 113 Konstitucija, svakih 14 dana, a prema potrebi i češće. Naš Utemeljitelj za sakrament pokore kaže: „Taj sakrament čini, da pokornik stane drugčie misliti, drugčie suditi, nego prije; da počne ljubiti na što je mrzio, a mrziti što je ljubio, da počme nadati, gdje je već blizu bio do očaja; da se počne radovati i veseliti onomu, što mu je prije služilo na žalost i ogorčenost“ (Stadler, 2001, 23). Potrebno nam je trajno obraćenje srca, jer samo ako ponizno priznajemo vlastite grijeha i slabosti, možemo se otvoriti milosrdnoj Božjoj ljubavi koja svima ide ususret i svima prašta i dopustiti Bogu da naše srce oblikuje po modelu svoje ljubavi. Iskreno i ponizno srce potrebno je Božje blizine u molitvi i svakodnevnog sjedinjenja s Gospodinom u Euharistiji te njegova vjera iz dana u dan raste. Sva su nam sredstva za rast u vjeri darovana, na nama je samo da ih s ljubavlju primimo. Naše nam zajednice omogućuju vrijeme za molitvu, Euharistiju i sakrament pokore, ali je na svakoj od nas odgovornost kako će se tim vremenom služiti. Često se, poput sv. Marte, brinemo i uznemiravamo oko mnogočega, ali ovo je najpotrebnije. Rast u vjeri postojanošću i ustrajnošću u molitvi i slavljenju sakramenata osposobit će nas za svako poslanje koje nam je Gospodin namijenio i pomoći nam da u svakom trenu možemo vršiti Njegovu volju.

s. M. Jasmina Kokotić

Rastimo u vjeri srcem čistim, čestitim i radosnim

Govor o vjeri potiče nas da zavirimo u Sveto pismo i ponovno ustvrdimo da se Bog objavio čovjeku, došao čovjeku u susret i ponudio mu svoje zajedništvo. Boga ne možemo posve shvatiti a ni posjedovati kao predmet. Možemo se osloniti na riječ Božjeg obećanja kao što je to učinio Abraham ili Blažena Djevičica Marija, kao i mnogi drugi biblijski likovi. Vjera je dar od Boga koji čovjek slobodno prihvaća ili ne prihvaća. To je iskustvo koje se ne postiže nego prima. Vjerom smo čvrsto oslonjeni na Boga i s njim računamo u životu. Benedikt XVI nam govori da „samo kad se vjeruje, dakle, vjera raste i jača se; ako želi posjedovati sigurnost u pogledu vlastitog života, čovjeku nema druge već se prepuštati, svakog dana sve više, u ruke ljubavi koja se doima kao da sve više raste jer ima svoj izvor u Bogu“ (Porta fidei,7). Za vjeru treba moliti i za dar vjere trebamo zahvaljivati Bogu. Ne zaboravimo da dugujemo zahvalnost i svima onima koji su nas pratili i pomagali nam na putu odrastanja u vjeri.

U godini vjere dobro je propitati, utvrditi i produbiti svoj osobni stav vjere. Prihvatimo ovu godinu kao izazov za osobni rast u vjeri napuštajući osrednjost i mlakost u življenju i svjedočenju vjere. Provjerimo svaka za sebe ali i zajednički što i kome vjerujem, što mi vjera znači u konkretnosti redovničkog života? Dobro bi došla i provjera što znam, što osjećam i na što me u savjesti obvezuje pojedini članak vjere? Znamo da vjera ne znači skup istina i tvrdnji, nego novi stil života usklađen s evanđeljem. Da smo osobe vjere, da vjera izvire iz čistog i radosnog srca bit će prepoznatljivo u konkretnom životu.

Prema Svetom pismu srce ja središte svega nutarnjeg života ili jezgra čovjeka. Nije samo simbol osobnosti, osjećaja ili ljubavi. U toj jezgri, u tom središtu, čovjek doživljava sebe i Boga kao jedinstvenu i neponovljivu stvarnost. On, Bog, je „okrilje srca moga“ (Ps 73, 26). Istinski susret s Bogom događa se u srcu koje vjeruje i ljubi. Sv. Pavao nam u Rim 10,10 poručuje da čovjek srcem vjeruje a riječju ispovijeda ono što se u njegovu biću događa. Tako je srce simbol za um, volju, razmišljanje. Bog je ljudima dao srce da razmišljaju, kaže mudri Sirah (Sir 17,6). Srcem vjerovati znači voljom, umom i osjećajima pristati uz vjeru u Isusa Krista. Katekizam Katoličke Crkve naglašava: „U činu vjere ljudski razum i volja sudjeluju s božanskom milošću“, i nastavlja riječima sv. Tome Akvinskog: „Vjera je čin razuma koji na zapovijed volje koju pokreće Bog milošću daje pristanak božanskoj istini.“ (KKC155) Možemo reći, vjera mora biti duboko ukorijenjena u naše osjećaje, misli i razumijevanje same sebe i to znači „srcem vjerovati“. To je vjera koja nam donosi opravdanje i spasenje, to je vjera koja budi život u nama, omogućuje nam da u punini živimo svoj krsni savez s Bogom i svoje posvećenje po zavjetima. To je vjera koja nas veže uz Isusa i Crkvu.

Samo srce koje vjeruje i nesebično ljubi može nas voditi kroz život. To je obraćeno, čisto srce koje uživa u Božjoj ljubavi. Takvo srce je blizu Isusovu srcu, ono može osjetiti božansku snagu i milost koja liječi dušu i tijelo. Naš Utemeljitelj kaže, naša je prava sreća u Isusu. Podižimo zato svoje oči gore k Isusu, k tom središtu naše vjere, k tom suncu naše pravde, k tom početniku našeg posvećenja i našeg spasenja. Ono u sebi skriva puninu blagoslova Božjega, ono svačije srce napunja svetim oduševljenjem i pravom duhovnom radošću (usp. Josip Stadler, „Pod zastavom Srca Isusova“, str.414).

Ne osjećamo se uvijek spremne svjedočiti da imamo srce koje zna i hoće voljeti, koje zna plakati i koje se zna iskreno radovati. „Radujte se s radosnima, plačite sa zaplakanima!“ (Rim 12, 15), poručuje nam sv. Pavao. Samo nesebična ljubav može izgarati za Boga i bližnjega. Blaženi Ivan Pavao II govorio je da „se darivanjem jača vjera“. Oduševljenje, gorljivost, radost i čestitost zrače iz čistog srca koje je sjedinjeno s Bogom. Srce puno ljubavi pali druga srca i u tami ovoga svijeta osvjetljuje put do pravoga Boga. Dobro je u ovom kontekstu ponavljati sa psalmistom: „Čisto srce stvori mi Bože, i duh postojan obnovi u meni!“ (Ps 51,12). Naše odgovorno služenje i brižno vršenje dužnosti čini nas ponekad ozbiljnima, nervoznima i zabrinutima gdje radost, iskreni osjećaj sreće i iskreni smijeh izostaju. Smijeh koji izvire iz čistog i djetinje vedrog srca oslobađajući je smijeh. Takav smijeh nas čini slobodnima da ne mjerimo sve oko sebe po svojoj mjeri nego u ljubavi, srcem čistim i iskrenim. Znamo da „ Bog ne gleda kao što gleda čovjek; čovjek gleda na oči, a Bog gleda što je u srcu“ (1 Sam16, 7). Isus je „krotka i ponizna srca“ (Mt 11, 29). Poruka je to i nama, da samo oni koji su krotka i ponizna srca mogu biti istinski Isusovi nasljedovatelji.

Utemeljitelj nam preporuča da prije svakog djela kažemo srcem: Isuse tebi za ljubav! Naučimo se u napasti, nevolji, nesreći oči i svoj pogled podići k Isusu i reći: Isuse, pomози nam i oslobodi nas radi imena tvojega! Naučimo se zazivati presveto ime u svakoj nevolji, hvaliti ga za sva dobročinstva, slaviti ga u svemu, govoreći: Oslobodi nas, spasi nas, oživi nas slatki Isuse! Hvalimo te, zazivamo te, klanjamo ti se, slatki Isuse! Tako će nam Isus biti uvijek u srcu, na usnama, neprekidno kroz cijeli život (usp. Josip Stadler „Pod zastavom Srca Isusova“, str. 419, 420).

U konkretnosti našega života i poteškoća koje nas svakodnevno sustižu trudimo se doći do radosti i istinske sreće koja ima svoj izvor i oslonac u Bogu. Pokušajmo u ovoj godini vjere odgovoriti na izazov koji je stavljen pred nas te velikodušno, odvažno i radosno grijmo, osvježavajmo i učvrstujmo svoju vjeru na vjeri svoje susestre, na vjeri svoje zajednice. Pokušajmo tako živjeti da i naši bližnji na našoj vjeri mogu ugrijati i učvrstiti svoju vjeru.

s. Marija Kiš

Rastimo u vjeri ustrajnošću i postojanošću u molitvi

"Ima jedan posao među svima najvažniji za svaku napose i za sve zajedno, posao o kojem svi ostali ovisе, posao o kojem ovisi spasenje duša vaših. Budete li taj posao dobro obavljale, obavljat ćete i sve druge dobro i spasiti ćete duše svoje. Zanimarite li taj glavni svoj posao, ne ćete imati blagoslova ni za obavljanje drugih poslova, a svakako ćete izgubiti i duše svoje. Koji je to tako važan posao? Molitva, taj sveti prijateljski i djetinji razgovor sa samim Gospodinom Bogom i najvećim dobročiniteljem našim." J. Stadler

Na samim našim počecima otac Utemeljitelj na srce nam stavlja molitvu kao najvažniji posao... Molitvu taj "intimni prijateljski odnos s Bogom, neprestano zadržavanje u četiri oka s Onim za koga znamo da nas ljubi" (sv. Terezija Avilska). U molitvi čovjek želi ostvariti svoje intimnije sjedinjenje s Bogom: sjedinjenje koje možemo nazvati rođenjem Boga u čovjeku i čovjeka u Bogu. To sjedinjenje s Bogom je izvor radosti koji potiče čovjeka da misli kao Bog (vjera), da želi kao Bog (ufanje) i da ljubi kao Bog (ljubav). Molitva, dakle, stvara novog čovjeka, čovjeka koji naprijed nosi novi život: život vjernika!

Promatrajući evanđeoske epizode, možemo zaključiti da su apostoli više puta mogli zateći Isusa u molitvi. Vidjeli su njegovu sabranost i potpuno predanje Ocu. To je probudilo u njima želju za molitvom. Zato mole: "Gospodine nauči nas moliti." (Lk 11)

Isus dobro pozna ljudski mentalitet i krhkost. On pozna do srži svoje učenike. Isus poznaje i mene. On zna da želim moliti ali ne uspijevam. Bojim se da moja molitva neće biti uslišana. Isus sve to zna. On je pravi odgojitelj. Zato obećaje svojim apostolima da ih neće ostaviti siročad. To obećanje vrijedi i za nas koji smo na njihovu riječ povjerovali. Isus poučava svoje učenike na to kako će poslije njegovog uzašašća osjetiti njegovu prisutnost i uživati plodove njegove muke, smrti i uskrsnuća - po sakramentima vjere, po vidljivim znakovima neizrecive prisutnosti Krista Spasitelja u životu Crkve i u životu svakog kršćanina!

Svi sakramenti, ako su pravilno shvaćeni i ako se po njima živi, odgovor su na iskonske ljudske potrebe i čežnju za životnom srećom. Iako svi sakramenti imaju zajednički cilj jer svi služe čovjekovu spasenju i sreći, ipak svaki od njih to ostvaruje na poseban, sebi svojstven način. Crkva pak sakramentalni život vjernika smatra najidealnijim načinom pobožanstvenja čovjeka i najsigurnijim sredstvom njegova spasenja. Prema tome, sakramenti nisu ništa drugo doli veoma znakovit, vidljiv i ljudskom oku i srcu najbliži način priopćavanja Boga čovjeku. Zapravo sakramenti su mjesto susreta Boga i čovjeka.

Zato nas Isus hrabri i poziva na ustrajnost u molitvi i slavljenju sakramenata.

Ustrajnost se povezuje s vjerom. Otac Utemeljitelj često sestrama preporučuje molitvu: ustrajno molite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! (Lk 11, 9). Kucanje na vrata u biblijskom jeziku označava poziv na vjeru. Kucam toliko dugo jer znam da je tu netko tko će mi otvoriti vrata. To znači da vjerujemo. Naša molitva mora biti u skladu s našim životom. Ne mogu za jedno moliti, a drugo živjeti. Isto je i sa sakramentima..., da bi se otajstvo spasenja uistinu ostvarilo u onima koji primaju sakramente, potrebno je po njima i živjeti. Svaki sakramentalni susret s Kristom zahtjeva od čovjeka da živi u ljubavi i u milosti Božjoj.

Molitva i slavljenje sakramenata su ključ, a vjera je ruka koja stavlja ključ u bravu i otključava.

s. M. Rebeka Gačić

„Zašto neki vide i nalaze, a drugi ne? Što otvara oči i srce? Što nedostaje onima koji pokazuju put, ali se ne pokreću? ... Nedostaje istinska poniznost koja se zna podložiti onome što je veće, koja dovodi do vjerovanja u ono što je zaista veliko, makar se očitovalo u jednom bespomoćnom Djetetu. Nedostaje evanđeoska sposobnost da se u srcu bude dijete, da se zadivi, da se iziđe iz sebe i krene putem koji pokazuje zvijezda, putem Božjim.“

Benedikt XVI.

SESTRINSKO ZAJEDNIŠTVO

Split

„Svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka“ (Iv 1, 9)

Splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić održao je u nedjelju 23. prosinca u crkvi Gospe od Zdravlja u Splitu adventsku duhovnu obnovu za redovnice grada Splita i okolice. Na duhovnoj obnovi sudjelovalo je oko 180 redovnica iz 15 zajednica u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji te njihov nadbiskupski delegat fra Petar Lubina, koji je na početku pozdravio o. Nadbiskupa i sestre, a zatim rekao „Evo nas ponovno zajedno pred još jedan Božić kako bismo se, kao pripadnici mjesne Crkve, zajednički pripravili za blagdan Rođenja Gospodnjega. Živimo u vremenu u kojemu i našu domovinu sve više zahvaća svjetovni duh, na koji Crkva odgovara pozivom na novi navještaj evanđelja. Redovnici i redovnice imaju u tomu posebnu ulogu, jer je nužna ponovna potvrda naših posebnih poslanja u novim uvjetima života i rada. Stoga smo pozvani iznova promišljati i djelotvorno promicati mogućnosti naših redovničkih karizmi radi prikladnijega naviještanja evanđelja. Godina vjere za nas je tako prigoda, da nas, koliko je moguće više, zahvati radosna vijest „Svjetla istinskoga koje prosvjetljuje svakog čovjeka“ (Iv 1, 9), da radosni s njegovim blagoslovom mogujemo živjeti pribrojeni „onima koji ga primiše“, kojima „podade moć da postanu djeca Božja“ (Iv 1, 12). Put vjere i redovnički život pozivaju nas da budemo još snažnije zahvaćeni duhom evanđelja i da njega navješćujemo kuda god se krećemo. Budući da smo se Bogu stavili na raspolaganje, rasvijetljeni darom vjere i ohrabreni svojim redovničkim zavjetima, pozvani smo živjeti i svjedočiti istinske vrijednosti, što nam ih već po svom naravnom dostojanstvu otkriva ljudsko biće koje još više sjaji, otkada je u Kristu Bog postao čovjekom. Dok u svijet unosimo Isusove, evanđeoske ideale, treba nas veseliti svako djelo koje pomaže da čovjek napreduje na putu dobra duha i tijela. Bog naime očekuje od nas da ovdje i sada budemo svjedoci njegove nazočnosti, više životom negoli riječima. Zauzstavimo se zato na trenutak u tišini moleći da još više uzrastemo u evanđeoskom duhu kako bismo se i ovogodišnjim Božićem Bogu još više približili“. Potom je izrekao molitvu: „Sine Božji, Vođo i Učitelju naš! Pozvao si nas da te po evanđeoskim savjetima slijedimo u većoj slobodi i tako te izrazitije nasljedujemo. Molimo te, daj da sve više živimo Kristu i njegovoj Crkvi te iskusimo da nas

od grijeha oslobađa ona milost po kojoj si i sam postao nama sličan u svemu osim u grijehu. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova.“

Na početku nagovora o. Nadbiskup je pozdravio sve provincijalke i sestre svih redovničkih zajednica i kazao kako je ovo prigoda za osobni poticaj na razmišljanje o otajstvu Božića kao i poticaj za razmišljanje zajednice. Kroz vrijeme adventa posebno dolaze do izražaja dvije žene – Elizabeta i Marija, rekao je o. Nadbiskup, i nastavio kako ih redovnice mogu bolje razumjeti jer su žene i, drugo, jer su osobe posvećenog života. Te dvije žene su vodiči prema betlehemsom djetetu. Osim njih, tu je i Ivan Krstitelj koji daje upute da svojim primjerom života možemo nekoga približiti ili udaljiti od betlehenskog Djeteta. Na Ivanovo pitanje 'Što nam je činiti?' o. Nadbiskup je rekao da traženje sebe i osiguravanje sebe kroz individualizam i sebičnost ne ostvaruje čovjeka nego ga ostavlja u pustinji. Čovjek se ostvaruje kad radi protiv sebe, kad radi za drugoga. U tom kontekstu je spomenuo slavlje misa zornica naglasivši kako je svatko mogao spavati barem sat vremena duže, ali je čovjek radio protiv sebe. Međutim, kroz zornice čovjek je osjetio sreću i zadovoljstvo usprkos kraćem spavanju. Mise zornice su čišćenje terena izdaljega. Citirajući proroka Miheja i Augustina o. Nadbiskup je naglasio da veliki, moćni i umišljeni jer su dostatni samima sebi ne dolaze do Boga, a čovjek s dubokim korijenima je ponizan i onda se događaju velika i značajna djela kao što se dogodilo i u malom Betlehemu.

Marija, zajedno s Elizabetom, približava nas otajstvu Božića. Iz evanđeoskih tekstova vidimo da njih dvije razgovaraju o iskustvu vjere za razliku od mnogih danas koji razgovaraju o svemu i svačemu, ali ne i o iskustvu vjere, o vjeri su nijemi. Elizabeta je svjesna i osjeća kako je teško vjerovati i povjerovati. Upravo zbog Marijine vjere Elizabeta nju proglašava blaženom 'Blažena ti što povjerova'. Marijine riječi 'neka mi bude po riječi tvojoj' postaju model i primjer vjere. Te nam riječi trebaju osobito biti na srcu kroz ovu Godinu vjere jer nas vjera stavlja u stanje blagoslovljenosti, vjera daje novi plod, novi život, rekao je Barišić, i nadodao kako su oni koji slušaju i vrše riječ Božju još blaženiji citirajući svetopisamske riječi. Nažalost, danas se sve događa kao na traci i problem je vremena, a otajstvo Božića traži susret u kojem će se skinuti sve maske i priznati pogreške. Bez susreta s Isusom Kristom teško je ostvariti riječi iz poslanice Hebrejima „Evo dolazim vršiti, Bože, volju tvoju“. Božić za osobu posvećenog života jest obnova redovničkih zavjeta, bilo privremenih bilo svećanih, jer po otajstvu Božića osoba priznaje da želi vršiti volju Božju i uskladiti svoju volju s njegovom. Upravo u Godini vjere svatko bi trebao poput Marije 'ustati i pohitati' iz okvira svoje sebičnosti i tolerancije. Na kraju je o. Nadbiskup izrazio želju da svatko poraste s Božićem jer je smisao Božića 'lijepo ime čovjek' i nadodao kako je još ljepše 'osoba posvećenog života'.

Prije čestitanja fra Petar Lubina je rekao: „Na blagdan Božića sam se Bog darovao čovjeku zaodijevajući se u ljudsko tijelo i rađajući se od Djevice. To je poti-

caj i nama da najprije sami sebe Njemu darujemo, a onda da ovih svetih dana pohodimo i druge i njih darujemo: da s njima podijelimo svoju božićnu radost, da im darujemo dio svoga vremena, svoje sposobnosti... i na taj način jedni drugima čestitamo Isusov rođendan. O. Nadbiskupu to će, u ime svih nas, ovog puta učiniti sestre Družbe Kraljice Svijeta i uručiti mu simboličan dar.“

Sestra Družbe Kraljice Svijeta izrazila je svoju čestitku o. Nadbiskupu u ime svih redovničkih zajednica zaželjevši mu blagoslovljen Božić i Novu 2013. godinu.

Prije blagoslova fra Petar je rekao: „O. Nadbiskupe, zahvalni smo Vam na vremenu koje nam darivate, na zajedničkim susretima, na euharistijskim slavljinama tijekom godine u kojima se možemo naći zajedno, na Vašim riječima ohrabrenja, na izrazima ljubavi i podrške. I dok čestitam Božić, božićne blagdane i novu godinu Vama, o. Nadbiskupe, i nazočnim sestrama, molim da nam na kraju podijelite svoj blagoslov.“

O. Nadbiskup je zahvalio na čestitkama, molitvama i daru a potom udijeli blagoslov.

Pjevanje je predvodila s. Mirta Škopljanac Mačina.

Silvana Burilović

Zagreb

Katehetska zimska škola u Zagrebu

U organizacije Nacionalnog katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije i Agencije za odgoj i obrazovanje, Ministarstva znanosti i sporta RH održana je ZKŠ-a u Zagrebu od 9. do 11. siječnja 2013.

Naše sestre katehistice iz cijele Družbe 10. siječnja imale su susret s časnom Majkom Radoslavom Radek i njezinim savjetnicama u generalnoj kući. Uz opušteno druženje na ručku izmjenile su svoja iskustva u radu, nade i perspektive, ali i mnoštvo pitanja kroz aktualnu problematiku u obrazovanju.

Predavanja koja su nam bila ponuđena na ZKŠ dokaz su da nada ne pripada samo kršćanskom jeziku, te da je ukorijenjena u srcu svakog čovjeka, pa je ona prag s kojega se kreće u kršćanskoj nadi. Naslovi predavanja koje smo mogli participirati nadajući se od nade k Nadi:

1. Teologija nade: protiv beznađa i umišljenosti
2. Obrazovanje: proces ispunjen nadom
3. Perspektiva nade unutar katoličkog vjeronauka u školi
4. Rad i trpljenje kao mjesto odgoja za nadu

5. Kršćanska nada u kulturi ironije.

Misao dr. Balabana postavila nam je pitanje ne samo sad, nego kroz trajno preispitivanje: mjera čovječnosti određuje se na osnovi odnosa prema trpljenju i onima koji trpe. To vrijedi za pojedince i društvo.

Postavljajući pitanja o nadi najčešće se pitamo: Postoji li nada? Čemu se nada-mo? Imali smisla nadati se? Koja je razlika između nade i optimizma?

Nada je nada vjere; nada definira vjeru, a ne obratno.

Uz predavanja odvijale su se tri tematske radionice:

1. Molitva kao škola nade
2. Otkrivanje smisla nade i strpljivosti u svakodnevnom odgojno-obrazovnom radu.
3. Nada u pokretnim slikama (stvaranje filmova na temu nade)

Nema kvalitetnog, dobrog vjeronauka bez kvalitetnih vjeroučitelja. Kvaliteta molitvenog i duhovnog života rađa dobrog vjeroučitelja. Kvalitetom rada, strukom i ozbiljnošću afirmirati vjeronauk koji ima važnu ulogu u školstvu. Zato je biskup Đuro Hranić rekao: « Vjeronauk je Božji blagoslov za hrvatsko školstvo.»

« Držati nam se zajedno u nadi, a bez Boga nema nade.» uputio je dr. Tonći Matulić i uvjerljivo izrekao: » Dati se ponijeti NADOM i biti RADOSNI NAVJES-TITELJI. Obratimo se ponovno Gospodinu u Godini vjere.»

s. Dolores Brkić

Proslavljena 170. obljetnica rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera

Slavonski Brod

„Nasljedujemo njegovu vjeru ...“

U četvrtak, 24. siječnja 2013. u župi Gospe Brze Pomoći u Slavonskom Brodu, svečano je proslavljena 170. obljetnica rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa. Euharistijsko slavlje predslavio je kardinal Vinko Puljić, nadbiskup metropolit vrhbosanski u zajedništvu sa župnikom Ivanom Lenić i još desetak svećenika. Na proslavi je sudjelovalo četrdesetak sestara Služavki Maloga Isusa iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske na čelu sa vrhovnom glavaricom s. M.

Radoslavom Radek, te provincijalkama s. Admiratom Lučić iz Sarajeva i s. Katarinom Penić-Sirak iz Zagreba. Prisutne su bile i redovnice iz drugih redovničkih zajednica koje djeluju u Slavonskom Brodu.

Euharistijskom slavlju prethodila je procesija od župne crkve do trga Josipa Stadlera gdje su svi okupljeni vjernici predvođeni kardinalom Vincom Puljićem položili cvijeće, upalili svijeće i molili za proglašenje blaženim slugu Božjega Josipa Stadlera.

U svojoj homiliji kardinal Puljić je zahvalio Gradu Brodu i župi Gospe Brze Pomoći što čuvaju uspomene i istinski prenose vrednote slugu Božjega Josipa Stadlera, koji je u njihovu gradu prije 170 godina ugledao i svjetlo dana i svjetlo vjere.

Upozorio je na opasnost da mi Hrvati često zaboravljamo svoje velikane. „To je jedna čudna pojava u povijesti. Gotovo nema velikana da ga nismo oblatili. Zato je važno, kako je u pozdravnom govoru župnik Lenić naglasio, da prepoznamo korijene one baštine iz koje mi danas živimo“, rekao je kardinal Puljić. Ocrtavajući Stadlerov život naglasio je kako se unatoč teškoćama u djetinjstvu, a i daljnjem životu Stadler nikada nije žalio: „Bio je čovjek koji je na Boga računao, rastao je s Bogom, zrio je s Bogom i zato ga je Bog mogao upotrijebiti za velike stvari. Ne samo što je postao svećenik, profesor u Zagrebu, nadbiskup u Sarajevu, nego je bio suradnik Božji u tako teškim vremenima. Nedostaje nam to povjerenje u Boga“ naglasio je kardinal Puljić zapitavši se gdje je naše pouzdanje u Boga.

Ukazavši na vrijednost života podsjetio je na 55 milijuna abortirane djece u Americi, zbog čega su biskupi pozvali vjernike da čine pokoru. „Što mislite da se Stadler nije rodio? Niti bi bilo tako uspješno organizirane Crkve u Sarajevu, niti bi bilo časnih sestara, niti toliko ostvarenih dobrih djela. Zato želim u ovoj Godini vjere u nama probuditi povjerenje u Boga i vrednovati život, kao Božji dar. Mi vjerujemo u Boga, ali nemamo do-

voljno povjerenja u njega. Danas je više nego ikada potrebno svoju vjeru, uvjerenje utkati u svekoliki život, da jednostavno zračimo“, rekao je kardinal Puljić i na poseban način zahvalio Služavkama Maloga Isusa, koje je nadbiskup Stadler utemeljio: „Nemojte, sestre, dozvoliti da ovaj sekularizam niti agresivni relativizam uguše radost vaše vjere. Neka u vama ljudi čitaju da se isplati živjeti životom vjere, isplati voljeti Isusa, ne zbog koristi ovozemaljske, nego da otkrijemo smisao života, nadu život, da se ne bojimo“.

Prisjetivši se pak svoga djetinjstva kada svojih roditelja nikada nije čuo upit: „Kako ćemo, nego dat će Bog!“, roditeljima je poručio: „Prenosite svojoj djeci sigurnost vjere, pouzdanja u Boga, da djeca radosno rastu da se ne boje života. Ma, nije ničija do zore, Božja je zadnja!“

Dok je kardinal Puljić pri kraju Mise klečao ispred Stadlerove slike postavljene pored oltara župni zbor predvođen s. Monikom Zvonarek, kao molitvu za proglašenje blaženim sluge Božjega Josipa Stadlera, otpjevao je pjesmu „Slugo Božji Josipe“, koju je napisala župljanka Nedjeljka Andrić-Novinc.

U pozdravnoj riječi župnik Lenić naglasio je kako u *Godini vjere* budeći spomen na Stadlerovo i vlastito krštenje želimo ispovijedati vjeru u Krista svjedočeci je novim naraštajima, a posebno obitelji u ovom izazovnom vremenu. O tijeku daljnjih događanja u *Godini vjere* vezanim uz Stadlerov lik, pak je kao spomen na Stadlerovo krštenje, najavio postavljanje spomen-ploče u župnoj crkvi te hodočašće Brođana u Sarajevo.

Molitvenu pripremu u župnoj je crkvi prije Mise predvodila provincijska glavarica s. Admirata, kojom je započela devetnica Božanskom Djetetu Isus za rast i cjeloviti odgoj djece i mladih u našim obiteljima.

(kta/b.l./am)

Slavonski Brod

Želimo te slijediti, dobro Brodsko dijete

Slaveći 170. rođendan sluge Božjega nadbiskupa Stadlera, dragoga nam brodskoga djeteta, njegov sadašnji nasljednik, uzoriti kardinal Vinko Puljić, nadbiskup vrhbosanski, 24. 1. 2013. godine pohodio je duhovne kćeri sluge Božjega Josipa Stadlera, sestre Služavke Maloga Isusa – na čelu s

provincijskom glavaricom – s.M. Admiratom Lučić – i župnika Pavla Madžarevića s članovima Ekonomskoga vijeća u Brodskom Vinogorju.

U znak sjećanja na darove koje su primili od sluge Božjeg Stadlera, rodno mjesto i Vrhbosanska nadbiskupija, župnik Pavao Madžarević je darovao uzoritom kardinalu Vinku kopiju Gospine slike koju je, nekada davno, sluga Božji Stadler darovao za svoju krsnu crkvu, te obnovljenu verziju dokumentarnoga filma *Život i djelo Sluge Božjega Josipa Stadlera*.

Sestre Služavke Maloga Isusa u znak duhovnog zajedništva i povezanosti sa svojim utemeljiteljem – slugom Božjim nadbiskupom Stadlerom, darovale su uzoritom Kardinalu Vinku misno vino koje dolazi iz vinograda Stadlerove rodne nadbiskupije. Želja im je da njihov dar bude na oltaru, u kapelici Nadbiskupije, u kojoj je sluga Božji Stadler služio svete mise i molio, a sada to čini uzoriti kardinal Vinko.

Slavlje 170. obljetnice rođenja sluge Božjeg Stadlera odžavalo se na dvije lokacije, u rodnoj župi i krsnoj crkvi – Gospe od brze pomoći s početkom u 16,45 sati i u Brodskom Vinogorju - župi u kojoj žive i djeluju duhovne kćeri sluge Božjeg Stadlera - sestre Služavke Maloga Isusa.

S vjernicima iz Brodskoga Vinogorja, koji nisu bili u mogućnosti pridružiti se euharistijskom slavlju – kojem je predsjedao uzoriti kardinal Vinko Puljić, u crkvi krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera služio je svetu misu za proglašenje blaženim sluge Božjeg Stadlera – župnik Pavao Madžarević.

Prije svete mise u župnoj dvorani u 17 sati prikazana je obnovljena verzija dokumentarnoga filma *Život i djelo Sluge Božjega Josipa Stadlera*.

Župnik Pavao Madžarević je oduševio nazočne govorom o „zlatnom dječaku“ Slavenskoga Broda, koji i danas ima što reći. U godini 170. obljetnice rođenja i krštenja, u Godini vjere, posebno želimo iščitavati govor njegova djetinjstva – rekao je župnik Madžarević.

Sluga Božji Stadler bio je dijete vjere, molitve i pouzdanja u Boga i Božje planove. Život mu je bio molitva koja se pretače u riječi psalma: „Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju.“ Na njegovim putovima od Slavenskoga Broda, Požege, Zagreba, Rima, do Sarajeva i putovima svakodnevnoga života iščitavamo molitvu navedenoga psalma.

Župa Gospina uznesenja u Brodskom Vinogorju, s dragim Brodskim djetetom upoznala se u vremenu osnutka, dolaskom sestara Služavki Ma-

loga Isusa 1994. godine. Od tada se u župi slave njegovi rođendani. Ovo je 19.

Šira duhovna priprava vjernika i sestara Služavki Maloga Isusa za 170. obljetnicu rođenja sluga Božjeg Josipa Stadlera započela je u došašću, pod geslom: „Došašće sa slugom Božjim Josipom Stadlerom“, da bi se nastavila tijekom godine, svakodnevnim molitvom pred euharistijskim Isusom. Poseban dan molitve za proglašenje blaženim sluga Božjega Josipa Stadlera u župi Brodsko Vinogorje, jest svaki 24. u mjesecu. Tada se sjećamo rođenja sluga Božjeg Stadlera, utemeljenja Družbe sestara Služavki Maloga Isusa, i otajstva Isusova utjelovljenja i rođenja koje je povežalo njihove živote.

Mi, koji smo u rodnome gradu sluga Božjega Stadlera i na brežuljcima nekadašnjih vinograda - koje je volio, i iz Rima slao uzorke crteža talijanskih vinograda, po kojima bi bilo dobro urediti vinograde Brodskoga Brda – na dan Njegova 170. rođendana, radosna srca kličemo riječima pjesme s. M. Virgine Ninić: „Želimo te slijediti, dobro brodske dijete“.

s. M. Kristina Adžamić

Sarajevo

Proslavljen 170. rođendan usluge Božjega Josipa Stadlera

Dvadeset četvrti siječanj je dan kada se Družba sestara Služavki Maloga Isusa prisjeća i obilježava rođendan svoga utemeljitelja – nadbiskupa J. Stadlera. Ove godine u Stadlerovoj katedrali *Srca Isusova* u Sarajevu, zajedno sa svećenicima, bogoslovima, sestrama drugih redovničkih zajednica i vjernim pukom, obilježile smo 170. rođendan nadbiskupa Stadlera zahvalnom adoracijom Gospodinu i misnim slavljem.

U meditativnom ozračju prebirali smo Stadlerov život i Božje djelo koje je po njemu izveo, moleći Gospodina da i nama dadne milost predanosti i ustrajnosti u ljubavi prema Bogu i bližnjima. Nakon blagoslova s Presvetim uslijedilo je misno slavlje što ga je predslavio katedralni župnik – vlč. Pavo Šekerija, uz suslavlje vlč. Ilije Orkića – kancelara Vrhbosanske nadbiskupije, vlč. V. Žarka Ošapa – duhovnika na Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu i đakona – vlč. Marina Marića.

Na početku misnoga slavlja vlč. Pavo je izrazio radost i zahvalnost za dar Stadlerova života našoj nadbiskupiji i Crkvi. Tijekom propovijedi istaknuo je kako je u Stadlerovu životu očita Božja ruka koja je vodila njegovu povijest. Svatko od

nas ima svoju povijest u kojoj trebamo prepoznavati Boga i otvarati život njegovom vodstvu, naglasio je župnik. Zatim se osvrnuo na Stadlerovu ljubav prema Euharistiji i njegovo poticanje na svagdanje primanje toga presvetoga otajstva kao izvora života i svetosti. Tom prigodom vlč. Pavo se prisjetio svjedočanstva jednog biskupa koji je, pohodeći crkvu u Irskoj (koja je tada bila u pravom procvatu) otkrio da život i snaga te crkve dolazi upravo od svagdanje Sv. pričesti. Na kraju se župnik osvrnuo na neka djela koja nam je Stadler ostavio u baštinu, te dodao da je samo jedno od svega toga Stadler učinio, bilo bi dosta.

Ova večer je pokazala da se Stadler *budi* u srcu svog naroda, a da uslišava njegove molitve, posvjedočila nam je i nova zahvalna pločica na Njegovu grobu kojom R.I. zahvaljuje nadbiskupu za udjeljene joj milosti tijekom 2012. godine te i dalje moli njegov zagovor.

Svima koji su s nama dijelili radost Utemeljiteljeva rođendana – zahvaljujemo, a Gospodina molimo da nas sve uskoro obraduje uzdignućem nadbiskupa Stadlera na čast oltara.

s. M. Jelena Jovanović, novakinja

"U Godini vjere - redovnici i redovnice svjedoci vjere"

Kako se u Dubrovniku, radi feste sv. Vlaha, Redovnički dan ne može proslaviti na Svijećnicu, taj dan ove godine radosno je proslavljen u subotu, 26. siječnja 2013.g.

U dvorani Ivana Pavla II, u 10:00 sati okupilo se oko 150 redovnica i redovnika, moleći Treći čas. Među njima bio je i mons. Mate Uzinić, dubrovački biskup; don Petar Palić, generalni vikar i još nekoliko svećenika.

Nakon molitve časa, fra Ivan Dugandžić, održao je predavanje na temu: "Redovnici i redovnice svjedoci vjere u Godini vjere". Predavanje je bilo zanimljivo i poučno. Fra Ivan je govorio otvoreno, sa srcem. Naglasio je kako se nalazimo se u Godini vjere, pa bi bilo dobro da se upitamo: koliko su se ispunila naša očekivanja? Ako naš redovnički život ne odiše Evanđeljem, onda nismo ni potrebni ovom svijetu. Dao nam je sv. Pavla za primjer. "Sebe učinih slugom, da ih što više steknem... Svima bijah sve da neke spasim" (1 Kor 9, 19-23). „Znanje nadima, ljubav izgrađuje, a vjera se rađa svjedočenjem!“, istako je fra Ivan.

U 11:30 sati, u crkvi sv. Vlaha, mons. Mate Uzinić, dubrovački biskup, blagoslovio je svijeće, nakon čega je uslijedila svečana procesija s upaljenim svijećama prema katedrali.

Svečano Euharistijsko slavlje u dubrovačkoj prvostolnici predvodio je mons. Mate Uzinić u koncelebraciji s još 20-tak svećenika. U svojoj povijesti mons. Uzinić naglasio je da se svi možemo prepoznati u Pavlu, Titu i 72-dvojici iz Evanđelja i svatko može živjeti onako kako Evanđelje savjetuje kroz tri zavjeta, te kako u zajedništvu s biskupima, svećenicima i svim vjernicima redovnici i redovnice cjelovito trebaju odgovoriti potrebama vremena.

Pjevanje su predvodile sestre Dominikanke s Korčule.

Ovaj Redovnički dan molitve i zajedništva, kojemu su prisustvovala i sestre *Služavke Malog*

Isusa iz Dubrovnika i Mandaljene, završio je zajedničkim objedom u restoranu "Klarisa"!

s. Magna Borovac

„Naše prvo zvanje je Gospodinov poziv na put vjere“

Na blagdan Svijećnice, Prikazanja Gospodinova i Dana posvećenoga života, za redovnike i redovnice na području Splitsko-makarske nadbiskupije, u subotu, 2. veljače 2013. godine, generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije mons. Ivan Čubelić predvodio je slavlje u splitskoj prvostolnici. U slavlje je uveo fra Petar Lubina, nadbiskupski delegat za redovnice i urednik lista Marija.

Fra Petar Lubina, nadbiskupski delegat za redovnice i urednik lista Marija, uvođeći sve u slavlje naglasio je svjedočanstvo vjere u Godini vjere, rekavši: „Evo nas zajedno 40 dana nakon Božića. Slavimo blagdan Gospodinova prikazanja u Hramu ili Svijećnicu. Spominjemo se mlade majke, bl. Djevice Marija, koja u svom zanosu hita u Hram Bogu posvetiti svoga Prvorodjenca. Po sakramentu krštenja svi smo mi Bogu posvećeni, a mi redovnici, koji smo se na Božji zov posebno odazvali zavjetujući evanđeoske savjete poslušnosti, djevičanske čistoće i siromaštva to smo na poseban način. Danas je naš dan: po nama koji smo izabrali život po evanđeoskim savjetima vjernici se mogu upoznati s Božjim darom Crkvi, a nama je pružena zgoda za obnovu osjećaja darivanja i nakana. U Godini smo vjere kad smo pozvani Boga iznova susresti, obnoviti svoju vjeru, zaživjeti evanđelje, a onda svjedočanstvom vlastitoga života u vjeri utvrđivati i druge oko sebe. Drugi vatikanski sabor i dokumenti crkvenog učiteljstva kao

najučinkovitije sredstvo za to ističu upravo svjedočenje kršćanske vjere vlastitim životom. Do prihvaćanja vjere, naime, neće dovesti nečije dokazivanje ili mudrovanje, niti napori da se dokaže Božja opstojnost i njegovo djelovanje, kao ni povijesni dokazi tko je bio Isus i što je on sve htio. U doba žestoko suprotstavljenih mišljenja i uvjerenja, kad se svaki govor dočekuje sa sumnjom i nevjericom, a često i s pravim cinizmom, snagu uvjerljivosti ima još jedino svjedočanstvo života. To znači da novi navještaj evanđelja danas nije moguć prepričavanjem onoga što su činili i govorili prvi svjedoci evanđelja i naši utemeljitelji, ma kako to mudro i vješto činili, nego je njih potrebno nasljedovati, što znači iz ljubavi prema Kristu nepodijeljenim životom služiti evanđelju, ljubeći istodobno svoj redovnički poziv i prepoznajući potrebu današnjeg čovjeka za Bogom. Svjedočenje je zapravo temelj našega redovničkog poslanja. Pitanje naše vjernosti našem poslanju u Crkvi i pitanje snage našega svjedočenja važnije je od pitanja hoće li naše redovničke zajednice preživjeti sve očitiju krizu zvanja ili će nestati. Ako naš Bogu posvećeni život, naime, ne odiše radosnim svjedočenjem evanđelja, nameće se pitanje, zbog čega smo uopće potrebni Crkvi i svijetu u kojemu živimo. S tim mislima, želim vam svima blagoslovljen Dan posvećenoga života“, završio je fra Petar Lubina.

Nakon toga generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije **mons. Ivan Ćubelić** predvodio je obred blagoslova svijeća u crkvi sv. Dominika, procesiju do katedrale sv. Dujma, molitvu Večernje i euharistijsko slavlje u 18 sati u splitskoj prvostolnici.

Mons. Ivan Ćubelić u propovijedi je rekao: „Draga braćo i sestre, posvećeni evanđeoskim savjetima siromaštva, čistoće i posluha, Prikazanje Isusovo u Hramu okupilo nas i je ove godine u našoj katedralnoj crkvi. Posebni znak današnje liturgije jest blagoslov i paljenje svijeća, koje svaki od nas nosi u ruci. Vosak koji gori i troši se dok oko sebe dariva svijetlo i toplinu, znak je vašeg/našeg posvećenja Kristu i njegovoj Crkvi. To je ono uzvišeno zvanje radi kojeg smo pozvani na svijet: Potrošiti se u ljubavi čistoj, siromašnoj i poslušnoj za Isusa i za svoga bližnjega. Baš kao i dvoje svetih staraca iz današnjeg evanđelja, Šimun i Ana, koji su danonoćno služili Bogu postom i molitvom.

Plamen naše osobne posvećenosti dobiva svoju snagu od mnogo većeg ognja, a to je vatra naše vjere. Bez žive vjere nema posvećenosti u Crkvi. A kad se, ne daj Bože, ohladi vjera život posvećene osobe riskira da postane tek navika i traženje osobne promocije. Samim time što smo zaređeni ili zavjetovani - nije zajamčeno trajanje osobne vjere i vjernosti. Misliti da smo vjernici samim time što obučemo redovničko ili svećeničko odijelo - može za nas biti najveća napast Zloga. Baš zato nam liturgija danas stavlja u ruke upaljenu svijeću, simbol našega svakodnevnog napora da uvijek ponovno rasplamsamo žar vjere i povjerenje u Gospodina Isusa.

Ova nas godina posebno potiče na iskustvo vjere: Papa Benedikt sve nas je pozvao da s ostalim vjernicima osvježimo svoju vjeru uz 50. obljetnicu II. vatikanskog sabora i uz 20. obljetnicu proglašenja Katekizma Katoličke crkve. To su dva veoma važna događaja za život Crkve u našem vremenu. Svojim apostolskim pismom *Porta fidei* Papa nas poziva na obnovu vjerničkog iskustva, ovim riječima: Vjerom su toliki muškarci i žene svoj život posvetili Kristu, ostavljajući sve da bi živjeli jednostavnost evanđeoskog posluha, siromaštva i čistoće, kao svjedočanstvo iščekivanja Gospodina koji neće zakasnuti. To je i naša prvotna zadaća: Oduševljeno pokazati da se samo s vjerom može čitav život predati Kristu, pa imati mir veći nego što ga nude sve ljudske, materijalne i osjećajne sigurnosti. U vjeri se može doživjeti najveća sloboda: izgubiti život za Krista očekujući da nam samo on ponovno sve daruje u trenutku konačnog susreta.

Papino pismo nosi naslov *Vrata vjere*, a on sam tumači ga ovako: Proći vrata vjere znači uputiti se na putovanje koje traje čitav život. Ono započinje krštenjem - po kojem Boga možemo zvati svojim Ocem - a završava prelaskom praga smrti u vječni život, koji je plod Gospodinova uskrsnuća. Darom Duha Svetoga sve koji mu vjeruju On priključuje svojoj slavi. A toliko je osoba koje i mi poznamo da nikad ne uspiju prijeći prag vjere. Premda su primili krštenje, a možda

i druge sakramente, ipak ostaju s ove strane vrata vjere i nikad ne ugledaju božanske horizonte radosti i nade koji se otvaraju pred onima koji prolaze kroz ta vrata.

Sto je još žalosnije, mnogi uopće ne poznaju ili ne mare za ta vrata; nego tako žive svoje dane kao da svi horizonti završavaju smrću, kao da je jedino važno ono što vide tjelesne oči i dohvaćaju naše ruke. Osjećamo li da smo poslani i darovani baš njima da bismo ovom svijetu, po iskustvu svoje žive i radosne vjere, posvjedočili vječni smisao života kako bi i oni stvarno otkrili novu nadu za svoje često mučne dane. Posvećeni su pozvani ostvarivati tu novu evangelizaciju prosvjetljenja i povjerenja u vjeri.

A baš to, iskustvo vjere, neophodna je duhovna hrana na putu iskustva vjernosti. Naše prvo zvanje je Gospodinov poziv na put vjere. Baš to zvanje, očitovano u krsnim obećanjima, od svakog čovjeka zahtjeva trajno nasljedovanje Isusa Krista i bezuvjetnu pripadnost njemu. Nitko ne može zanemariti svoju krsnu zadaću. A toj vjernosti potrebni su ustrajnost i postojanost, kao i motivirana predanost u posvećenosti Kristu. To je naš odgovor na nove izazove u različitim fazama ljudske povijesti i našeg života. Svoju posvećenost, stoga, nismo pozvani živjeti i svjedočiti samo u zajednicama koje su nas odgojile u vjeri, kao što su obitelj, župa ili redovnička zajednica. Vjernost Bogu uključuje i našu sposobnost da se osjećamo aktivni članovi svoje mjesne Crkve i svog naroda. Posvećenost Kristu po specifičnim karizmama ne dopušta da ostanemo ravnodušni pred suvremenim izazovima i poteškoćama. Uz to, vjera i vjernost Stvoritelju i Ocu svijeta obvezuje nas da budemo na visini zadatka i službe koja nam je povjerenja, kroz trajno intelektualno obrazovanje a još više kroz rast u nesebičnoj ljubavi: čista srca, ponizne poslušnosti i slobodnog siromaštva.

Konkretan način svjedočenja nudi nam upravo pročitana poslanica Hebrejima. Predstavljen nam je naš božanski Učitelj u njegovoj solidarnosti s ljudima po iskustvu kušnje koju je osobno podnosio, u skladu s riječima davnoga Joba: Čovjekov je život na zemlji kušnja i borba. A Bog koji je patio dobro poznaje i naše boli te je spreman pomoći čovjeku. Kako reče Bonhoeffer: Kršćanski Bog nije bezosjećajni bog filozofa, nego je Bog ljubavi, koji se nadasve očituje u onima koji pate s Njim i poradi Njega. Isus nije odglumio da pati i umire pod krvavim znojem. I nije došao da spašava pravednike nego nas grešnike. A to i jest naš put: solidarnost sa svima koji pate pod teretom života i grijeha. Sjećamo se kako piše sv. Pavao da nas je Bog spasio i uz ljubio još dok smo bili grešnici. To znači da nas Bog ne ljubi zato što smo već dovoljno dobri, nego nas čini dobrima zato što nas ljubi. Starac Šimun, koji u naručju drži dijete Isusa, daruje nam prekrasnu molitvu Sad otpuštaš slugu svoga, Gospodine. Tu molitvu, kao uzor dubokog zajedništva s Bogom, ponavljamo svake večeri, kad na završetku dana Božanskom srcu povjeravamo svoje trpljenje, neuspjehe, samoću i grešnost, zahvaljujući mu za ono malo dobra koje je po nama On učinio.

Posvećene osobe imaju posebnu pastoralnu ulogu u Crkvi. Naime, samo nasljedovanje Krista po čistoći, siromaštvu i posluhu samo je po sebi jako svjedočanstvo snage Evanđelja koja humanizira osobni i društveni život. U Godini vjere svi su kršćani pozvani vjeru bolje upoznati i svjedočiti je. No, apstraktni govor o Evanđelju nema učinka. Snaga Radosne vijesti je u potpunom prijanjanju uz osobu Isusa Krista i uz njegovu nazočnost u Svetom Pismu, u sakramentima i u bratskoj ljubavi crkvenog zajedništva. Vaš posvećeni život u redovničkom zajedništvu, trebao bi biti izazov suvremenom individualizmu koji uništava društveno zajedništvo, a ljude vodi u apatiju i beznadnost. Neka ova Godina vjere vaše svakodnevne aktivnosti pretvori u božansku liturgiju molitve, pa da vam postanu oltari svi školski razredi u kojima poučavate vjeronauk, bolesničke sobe i starački domovi u kojima njegujete nemoćne, dječji vrtići gdje se posvećujete nevinim dušama kao i tihi hodnici samostanskih klauzura. Neka nam svako mjesto služenja istodobno bude i oltar na kojem se Bogu prinosimo kao žrtve ljubavi i zahvalnosti.

Drage posvećene sestre i braćo! Isus prikazan u Hramu na ruke starca Šimuna, predstavljen je kao znak osporavan da se razotkriju namjere mnogih srdaca. I danas je Isus znak osporavan za one koji odbacuju njegovu poruku, kao i za one koji su je iznevjerili. Stoga je potrebno da naš molitveni život, naše kršćansko svjedočenje i sva duhovnost uvijek govori o Bogu, o njegovoj dobroti i milosrđu. Ako govorimo samo svoje ideje, svoje planove i inicijative... možda ćemo dotaknuti pamet nekih osoba. Ako, pak, govorimo o Bogu i o njemu svjedočimo svojim pothvatima, sigurno ćemo dotaknuti njihova srca.

Neka Blažena Djevica Marija svojim zagovorom prati svaki govor našeg života i svako svjedočanstvo naše ljubavi... kako bismo dotaknuli srca onih koji se nadaju i koji strepe, koji pate i koji ljube, koji se rađaju i koji umiru“, završio je mons. Ivan Čubelić, generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije.

Na završetku slavlja mons. Ivan Čubelić je zahvalio svim organizatorima, a posebno s. Mirti Škopljanac Mačina na uloženu trudu i ljubavi prema pjevanju da uveliča ovo slavlje. Pod vodstvom s. Mirte za vrijeme cijelog slavlja pjevali su sestre i bogoslovi.

Silvana Burilović

Ulazak u postulaturu

U samostanu "Antunovac" u Zagrebu, na blagdan Svijećnice ili Prikazanja Gospodinova u Hramu kada slavimo Dan posvećenog života, 2. veljače, naša kandidatka Monika Maslač ušla je u redovničku postulaturu naše Provincije. Kroz vrijeme postulature, produbit

će znanje o istinama svete vjere, upoznat će dublje život zajednice i tako se pripremiti za ulazak u novicijat. Monika se ovim svojim predanjem prikazala Bogu jer je On svjetlo njenog života. U radosti zajedništva, čestitamo našoj Moniki na odvažnosti i želimo joj plodan život u Gospodinu. Zahvalni smo za dar Njenog poziva i podržavamo ju na putu. Kroz ovu molitvu Monika je izrekla svoje predanje Bogu.

*Gospodine Isuse Kriste,
ti si se za nas prvi i potpunu predao,
jer si nas ljubio dokraja, do smrti na križu.
Ti si s nama ostao trajno prisutan u sve dane do svršetka svijeta
u sakramentima ljubavi.
I ja se danas tebi potpuno predajem.
Hvala ti za život. Prihvaćam ga kao dar iz tvoje ruke.
Radi sa mnom što hoćeš! Stvorio si me za sebe.
Odičem se svakog nepovjerenja prema sebi
i prema životu koji si mi podario.
Želim živjeti hrabro i predano na dobro svojih bližnjih
i na slavu tvoga Imena.*

*Živjet ću svjesno i velikodušno,
i širit ću svijetom slavu i blagoslov tvog Imena.
Radosno i zahvalno priznajem Boga svojim Ocem
i svjedočit ću slobodu djece Božje.
Potpuno ti se dajem na raspolaganje.
Ostvaruj sa mnom svoje planove.
Žrtvujem ti svoje želje, svoje slabosti,
svoje planove, svoje sklonosti što me udaljuju od tebe
i opet me vraćaju sebi.
Željela bih biti ono što se tebi sviđa i sve što želiš napraviti od mene.
Ne kažem: ići ću za tobom kamo god pođeš, jer sam slaba.
Ali predajem se tebi da me voliš.
Daj da poput Blažene Djevice Marije i ja budem vjerna službenica
te se tako jednom svi nađemo, skupa s tobom u kraljevstvu tome
gdje ćemo te hvalit i slaviti u vijeke vjekova. Amen.*

sestra

Zagreb

Gospodine, Ti moju pustinju poznaješ

Prvi ovogodišnji turnus duhovnih vježbi u Zagrebačkoj Provinciji održan je od 18. - 23. veljače 2013. godine u samostanu "Antunovac" u Novoj Vesi. Voditelj duhovnih vježbi bio je fra Vuk Ante Buljan, OFM Splitske provincije, a sudjelovalo je 17 sestara.

Duhovne vježbe su poseban duhovni doživljaj i iskustvo. Kad se one održavaju u korizmenom vremenu, tada sestra koja u njima sudjeluje, nastoji se s Isusa povući u pustinju i susresti se s Bogom.

Kroz molitvu i duhovne nagovore fra Vuka Ante i u tišini vlastitog srca, sestre su se pripremale za daljnje životne izazove. Nastojale su sagledati svoj dosadašnje djelovanje te stvoriti odluke za Bogu odaniji život.

Sestre su zahvalne za dane susreta, te na fra Antinim poticajima i primjeru pokorničkog života. Ovaj "boravak u bogatoj pustinji" za sve je bio milosni dar!

s. M. Samuela Grozaj

Molitveno – meditativni susret u župi

U nedjelju 24. veljače 2013. godine održan je molitveno-meditativni susret u župi Brod. Vinogorja, u godini obilježavanja 170.obljetnice rođenja Sluge Božjega Nadbiskupa Josipa Stdlera i pozivom na molitvu njegovog proglašenja Blaženim.

Susret su organizirale Sestre Služavke Maloga Isusa koje djeluju u našoj župi i ponosno promiču svoga utemeljitelja Nadbiskupa Stdlera.

Unatoč hladnom, kišovitom nedjeljnom poslijepodnevu, susretu se odazvao znatan broj molitelja naše župe, uz nekolicina vjernika drugih župa i prisutnost grupe ovogodišnjih krizmanika, tako da se župna kapelica brzo popunila.

Molitvu su priredile naše sestre, s. Kristina Adžamić, s. Paskvalina Santro i s. Maria-Ana Kustura i drugi članovi molitvene grupe vjernika, uz izloženi Presveti Sakrament.

Uz tihi zvuk glazbe izmjenjivale se molitve sa kraćom meditacijom i pjesmama posvećenima Euharistiji i Slugi Božjem Stadleru. Nakon molitve Večernje uslijedila je molitva za sv. Oca Benedikta XVI. i sretan izbor novog Pape, kako bi cijela Crkva očuvala vjernost izboru nasljedniku Petrove Stolice u ovom izazovnom vremenu. Pri kraju susreta uslijedio je blagoslov i divnoj dakle.

Prisutnima su sestre podijelile tiskanu molitvu sa slikom Nadbiskupa Stdlera, kako bi okupljeni u svojim obiteljima molili zajedno, te bi se broj molitelja povećao, a prošnje bile uslišane.

Sestre su se srdačno zahvalile svim sudionicima i pozvale ih na kratko druženje u župnu blagovaonicu. Uz topli čaj i slatkiše nastavilo se pjesmom posvećene Nadbiskupu Stadleru, Sluzi Božjem.

Naše drage sestre bile su oduševljene i zračile srećom, a na radost nas svih prisutnih.

Zahvaljujući brižnom zalaganju sestara, zajedno sa gospodinom župnikom Preč. Pavom Mađarevićem, u našoj župi raste sve veći broj štovatelja, sluge Božjega Stdlera, te se nadamo da će uskoro biti proglašen Blaženim. Dao Bog!

Župljanka

KARIZMATSKO POSLANJE SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

Solin

Sveti Nikola u Domu sv. Rafaela u Solinu

Dana 6. prosinca 2012. štíćenike doma Sv. Rafaela posjetila je s. Roka Ćubelić sa djecom iz osnovne škole „Kraljice Jelene“ iz Solina. Djeca su imala prigodni program kojim su obradovala štíćenike i ispunili Dom pjesmom, plesom i radošću. Tom prigodom upriličen je posjet sv. Nikola koji je sve blagoslovio i darivao. Bilo je posebno vidjeti radost na licima štíćenika dok su primali darove i zahvaljivali sv. Nikoli što je prepoznao njihovu dobrotu kroz proteklu godinu, te ih nije zaboravio, nego nagradio. Oni su na svoj način izrazili zahvalnost sv. Nikoli i obećali da će i u narednoj godini biti dobri i poslušni kako bi sv. Nikola opet došao u njihov Dom. Ovom susretu su prisustvovala sestre i skupa sa štíćenicima su se radovala. Štíćenici su radosni i zahvalni za svaki posjet onih koji im dolaze otvorena srca.

Sestara

Sarajevo - Egipat

Korak po korak do Djeteta Isusa

Približilo nam se i naše najdraže vrijeme u godini – vrijeme *došašća*. Vrijeme u kojemu se na poseban način pripremamo za rođendan dragog nam Maloga Isusa i s velikim nestrpljenjem iščekujemo taj dna ... Njegov rođendan.

Naš hod do rođendana Djeteta Isusa bio je korak po korak.

PRVI KORAK bio je izvući jednoga papirnatoga anđelčića među mnogima na kojem je pisalo ime sestre ili djeteta .., a osoba koju smo izvukli za koju ćemo moliti bila je naša tajna do samoga Božića.

U vremenu došašća svaki dan smo se molili za tu osobu, prikazivali svoje male žrtvice, te mislili s čime obdariti tu osobu za Božić...

Posebno mjesto u našoj kući je **PROSTOR ISUSOVA DJETINJSTVA**, gdje su bile pripremljene vrećice za **kroz svaki dan** za naš hod u susret Novorođenomu, i to po nadnevcima... Svaki dan je imao svoju vrećicu u koju smo rado ubacivali ispisane naše molitvice za naše drage sestre koje nas čuvaju, skrbe o nama i s nama žive, za naše roditelje, rodbinu, prijatelje, dobročinitelje i sve drage nam ljude, a napose za svu djecu svijeta kako bi i njima Mali Isus poslao nekoga da – poput nas – mogu osjetiti ljubav, brigu,

prihvaćenost, zagrljaj, podršku... I tako **svaki naš dan bio je NOVI KORAK** kojim smo se približavali Božiću...

Približavajući se Božiću, došli smo i do **Devetnice Malome Isusu**, koju smo nazvali **U susret Božiću**, i to sa simbolima/figurama jaslica koje smo izrađivali od papira u boji. U našoj kapeli smo joj našli centralno mjesto ispred oltara, gdje smo na hamer-papiru napravili Štalicu od papira, napisali naziv naše devetnice *U susret Božiću* i tako dan za danom krenuli u susret Božiću praveći figurice od papira i razmišljajući o njihovoj ulozi prigodom Isusova rođenja pitajući se što mi možemo od njih naučiti...

Prvi dan smo krenuli sa simbolom *tame i svijetla*; drugi dan – *jaslice*, treći dan – *vol*, četvrtog dana – *magarac*, petog dana – *ovce*, šestoga dana – *anđeli*, sedmoga dana – *pastiri*, osmoga dana – *Josip i Marija*; devetoga dana – *zvijezda repatica i mali Isus*..

Zadnji dan devetnice – **Badnjak**, svi (sestre i djeca) smo se okupili ispred dvorane te u procesiji krenuli prema samostanskoj kapeli u *Egiptu* noseći u rukama vrećice s molitvama i željama koje smo kroz došašće pisali, a naša Danica Puljić je ponijela maloga Isusa. Prema kapeli smo krenuli s pjesmom na usnama, te vesela i otvorena srca kako bismo u jaslice najprije položili vrećice sa željama i molitvama, te na njih stavili maloga Isusa. Ovim molitvama i željama trudili smo se Isusu stvoriti tople jaslice ispunjene ljubavlju... jer smo upravo u jaslice stavili naše srce. Radosni smo da nam se mali Isus rodio i ovog Božića. Nakon procesije slijedila je svečana molitva večernje i svečana večera djece i sestara u sestarskoj blagovaonici. Nakon večere djeca su se spremala za dječju polnočku u

Katedralu, gdje su pod sv. misom pjevali zajedno sa sestrama i kandidatama, a svirala nam je naša s. Lucija Blažević. Radosni smo da smo u Stadlerovoj katedrali mogli svojom pjesmom uljepšati dolazak Novorođenoga kralja. Radosti našega srca doprinijela je lijepo okićena katedrala, borovi koji su svjetlucali, zelena pšenica ispred oltara, i lijepo napravljene jaslice kojima smo hodočastili nakon sv. mise. Tom ugodnom ozračju doprinijela je i obnovljena katedrala s novim svjetlima. U pjesmi i radosnom klicanju vratili smo se kući iščekujući sutrašnji dan.

Božić! Rođendan maloga Isusa! Dugo već nismo imali ljepšega buđenja negoli za Božić. Bilo je to jutarnje buđenje uz božićne pjesme na našem razglasu...božićna pjesma koja probudila srce i dušu, te nas tako pozvala da slavimo rođendan našega maloga Kralja. Nakon ovog lijepog buđenja uslijedila je svečana molitva, a iza toga doručak i odlazak u Katedralu na sv. misu.

Sestre su, zajedno sa djecom, sudjelovale na sv. misi koju je predvodio naš uzoriti Vinko kardinal Puljić. Nakon sv. mise djeca su hitroga koraka žurila kući kako bi svoje darove mogla staviti pod bor i biti na svečanome ručku zajedno sa sestrama. Ovaj ručak je i najiščekivaniji trenutak u godini, jer je upravo danas međusobno darivanje djece i sestara. Prije samoga darivanja za ovaj dan smo se pripremali duhovno; molitvom smo pratili osobu koju smo izvukli na početku adventa.

Uz lijepo okićeni bor, ispod kojeg se nalazilo mnoštvo darova, zavlada je nestrpljivost djece da podijele svoje darove, te vide tko je za koga molio. Trenutak darivanja izazvao je puno radosti, osmijeha, vedrih i znatiželjnih pogleda, toplih i ohrabrujućih zagrljaja...Kroz ove naše susrete i zajedništvo doživi se radost, ona radost koja se rodila u našim srcima.

U poslijepodnevnim satima našu radost uvećao je dolazak uzoritoga Vinka kardinala Puljića, koji nam u pohod dolazi kao i sam naš Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler. S Uzoritim smo se, uz pjesmu, uputili prema jaslicama maloga Isusa i Uzoritom ispričali našu pripravu kroz advent i jaslice koje smo napravili od naših želja i molitava, s vjerom i nadom da će ugrijati Malenoga i da će On naše molitve i želje ispuniti. Nakon pozdrava malenome Isusu, svi smo se uputili u dvoranu, gdje su djeca – uz kratki program – izrazila svoju čestitku Uzoritom. Nakon kratkog programa uslijedilo je zajedničko druženje u sestarskoj blagovaonici. Najdirljiviji trenutak je bio kada su na čelo stola uz Uzoritoga sjela naša djeca

Lucija Maličević i Anto Pecirep, čijim se očima i ozarenim licima odražavala velika radost i ponos što se nalaze uz Uzoritoga.

Maleni, hvala Ti što si se i ovoga Božića rodio u našim srcima, te u našu svakodnevicu donio puno radosti i ljubavi. *Živio nam, naš maleni Isuse, u našim srcima uvijek!*

s. Ana Uložnik

Gromiljak

Da svi imaju kruh svagdanji

U organizaciji sestara Služavki Maloga Isusa i Prijatelja Maloga Isusa otvorena je 15. prosinca 2012. u *Kući Navještenja* u Gromiljaku misijska prodajna izložba koja se održava pod motom: *Da svi imaju kruh svagdanji*. Velik broj ljudi se odazvalo pozivu na otvorenje izložbe, na kojoj su mogli kupiti originalne i vrijedne božićne darove, kao

što su božićne ikebane, božićni kolačići, igračke, rukotvorine, ukrasne svijeće, svijećnjaci, odjeća, obuća ... Sva sredstva prikupljena od prodaje namijenjena su za nastavak misijskoga djela pokojne sestre Lukrecije Mamić – *Pomoć izgladnjeloj djecu u misiji Butare – Ruanda*.

Svečanost otvaranja misijske izložbe popraćena je prigodnim programom, što su ga izveli Prijatelji Maloga Isusa iz župe Gromiljak, pod vodstvom s. Marinele Zeko. Zbor mladih nastupio je pjesmom „Maleni Isuse“ - te djeca s dramskim prikazom, u kojemu su prikazali kako djeca koja sve imaju mogu birati što žele, a ona koja nemaju ništa – kao djeca u Africi, zadovoljna su i s najmanjim. Oni zapravo kao da i ne smiju ništa željeti doli to da jedva prežive. U okviru programa nastupio je i gosp. Anto Stanić, pjesnik iz Kreševa, recitirajući svoje pjesme: „Isuse, dođi u Kreševo“ i „Josipu Stadleru“. Program je izvrsno vodila Branka Jukić, novinarka RTV Kiseljak, u nazočnosti velikog broja prijatelja i dobročinitelja misija, među kojima je bio i mons. Joseph Arshad, otpravnik poslova

Apostolske nuncijature u Sarajevu, te sestara Služavki Maloga Isusa, Prijatelja Maloga Isusa, sestara franjevki i ostalih iz svih okolnih župa. Svi su došli da svojim darom posvjedoče milosrđe prema izgladnjeloj djeci u dalekoj Africi.

Na početku nazočne je posjetitelje pozdravila srdačnim riječima sestra Admirata Lučić, provincijska glavarica sestara Služavki Maloga Isusa saraevske Provincije BZBDM-a. Istaknula je veličinu dara ljubavi i milosrđa kojima je bila obdarena s. Lukrecija Mamić, a mi ovim događajem želimo doliti kap naše žrtve na njezinu neizmjernu ljubav i dati potporu onima koje je ona voljela, rekla je s. Admirata. Zahvalila je sestrama, Prijateljima Maloga Isusa i svima koji su pomagali u organizaciji plemenite akcije, naglasivši kako je divno kršćanstvo i osobe koje su opečaćene ljubavlju i samilošću prema onima koji su mnogima tako daleko...

Usljedio je otvorenje izložbe riječima don Ivana Štironje, nacionalnog ravnatelja PMD-a u BiH: „...Ova je misijska izložba, slobodno možemo reći – naše zajedničko klanjanje Isusu, naš radosni poklon Božiću. Zaista nema ljepše pripreme na Božić od ove: misliti na braću i sestre u potrebi, misliti na male Isusove prijatelje tamo u dalekoj Africi.“ Uz to je iznio i porazan podatak da je prema statistikama Svjetske zdravstvene organizacije – jedna trećina svijeta uhranjena, jedna pak pothranjena dok treća trećina doslovce skapava od gladi. Točnije, svaki 3,6 sekundi jedan čovjek umre od gladi. „Strašna je statistika koja kaže da sve higijensko-prehrambene potrebe cijeloga svijeta koštaju onoliko koliko stanovnici Europe i SAD-a potroše na parfeme“, rekao je don Štironja. U ime Papinskih misijskih djela, misionara i misionarki zahvalio je sestrama Služavkama Maloga Isusa, Prijateljima Maloga Isusa i svim prijateljima misija na zauzetosti koju iskazuju najpotrebnijima u nevolji.

Sestra Lukrecija Mamić redovnica je Družbe sestara Službenica milosrđa, Hrvatske provincije sa sjedištem u Splitu. Rođena je 2. rujna 1948. godine u Zidinama kod Tomislavgrada. Djelovala je kao misionarka 15 godina u južnoameričkoj državi Ekvador, potom u Burundiji, misiji Kiremba, gdje je ubijena 27. studenoga 2011. godine. Plemenito djelo sestre Lukrecije nastavile su njezine sestre u misiji Butare-Ruanda, kojima je posvećena ova misijska izložba.

s. M. Genoveva Rajić

“Isus u vrtiću”

U petak, 21. prosinca 2012., u Dječjem vrtiću “Mali Isus” – podružnica Metković, održana je božićna priredba. Nastupila su djeca, polaznici vrtića u dobi od tri do šest godina. Program je započeo pjesmom “Kad Isus dolazi”. Slijedio je igrokaz “Isus u vrtiću”, koji su izvela mlađa djeca te pjesma “Djetešce nam se rodilo”. Tako su naš vrtić pohodili sveta Obitelj i sveta tri kralja. Predškolci su nastupili s igrokazom “Najmanji – najmiliji”. Radosno i gromoglasno zaželjeli su roditeljima i rodbini sretan Božić, a na kraju su svi zajedno otpjevali “Radujte se narodi”.

Nakon toga je uslijedila podjela darova i zajedničko fotografiranje, a u prostorijama vrtića nastavljeno je radosno druženje djece, roditelja i teta.

s. Lucija Jaganjac

Euharistijsko slavlje za štíćenice doma

U srijedu, 26. prosinca 2012, na blagdan sv. Stjepana, imali smo Euharistijsko slavlje za gospođe u našem Domu u Dubrovniku. U Domu sestre brinu za 18 starijih i nemoćnih gospođa u visokoj životnoj dobi. Misu u 16 sati, predslavio je kapucin fra Stanko Dodig. U propovijedi se osvrnuo na život i smrt sv. Stjepana, prvomučenika. Kad su sv. Stjepana kamenovali, on je svima oprostio i zazivao: „Oče, oprostí im jer ne znaju što čine“.

Uz prisutne štíćenice – gospođe iz Doma, na misi su bile i sestre iz samostana, te u radosnom zajedništvu slavile su Gospodina moleći i pjevajući božićne pjesme.

Na kraju, fra Stanko je pohvalio sestre koje rade teški posao u Domu, te im zaželio puno ljubavi i snage za rad koje obavljaju, a kojeg sigurno ne bi mogle obavljati bez ljubavi i Božje pomoći.

Štíćenice su posebno bile radosne i sretne i zahvalile se fra Stanku za ovaj susret na sv. Misi i blagoslovu.

Neka i nama svima u Godini vjere, pomogne primjer sv. Stjepana, da se osnažimo u vjeri i predanju za Boga i svoje bližnje.

s. Magna Borovac

Božić u vrtiću "Mali Isus"

Prigodom Božića, tete i djeca su pripremili roditeljima iz dječjeg vrtića "Mali Isus" božićnu priredbu.

Vesela i razdragana djeca su u prisutnosti roditelja izvela igrokaz "Snjeguljica i sedam patuljaka", božićne recitacije i pjesme.

S djecom i roditeljima održana je božićna humanitarna radionica na kojoj su izrađivali božićne ukrase i Ikebane, koje smo prodavali ispred crkve u Košutama.

Dobiveni prilog smo darovali najpotrebnijima.

s. Marina Žuljević

Nevina dječica u Egiptu

Osvanuo je prohladan i kišovit dan. Sestre iz obližnjih zajednica su počele pristizati, a mi smo nestrpljivo iščekivali trenutak kada će doći župnik i početi blagoslov naše kuće.

Kad smo napokon to dočekali, pošli smo iz kapelice, preko vrtića da bismo stigli u naše prostorije. Potom je uslijedio onaj najzanimljiviji dio. Krenuli smo prema sobama naših sestara; djeca su bila toliko znatiželjna, da su zavirila u sobu svake sestre, a mi sestre smo ih pratile pjevajući božićne pjesme.

Bili smo i u sestarskoj klauzuri, pa čak i tamo gdje se sestre odmaraju u ugodnom razgovoru.

Ipak nam je najzanimljivije bilo kod Sestre provincijalke – Admirate. A to se i vidi, zar ne?!

Kada smo obišli cijelu kuću, otišli smo u kapelicu zahvaliti Bogu za sve primljene milosti i radosti koje smo doživjeli kroz proteklu godinu. Hvala Ti, mali Isuse, za ovu preveliku radost i darežljivost dobrih ljudi, koji su nam i ovaj put darovali da možemo pogostiti naše uzvanike i skupiti ih oko zajedničkoga stola. Hvala ti za gosp. Grizelja, blagoslovi njegovu obitelj i cijelo njegovo djelovanje u našem i tvomu Sarajevu.

s. Klara Jerković

Sarajevo

Što smo naučili o nadbiskupu Josipu Stadleru ...

Putem ovoga Intervjua pokušat ćemo vam prenijeti barem malo od onoga što smo mi u Stadlerovu dječjem domu *Egipat* naučili i znamo o Stadleru i našem načinu pripreme za njegov rođendan.

1. Koji Stadlerov rođendan smo proslavili?

✚ Antonio (14): Slavili smo Njegov 170. rođendan.

2. Kako ste se vi pripremali za taj rođendan?

- ✚ Katarina (15): Čitali smo o Stadleru, o njegovim djelima i životu – s Kartica (). Potom smo ono najznačajnije za Njega pisali na male papiriće i tako lijepili na naš plakat.
- ✚ Toni(14): Ove godine smo napravili poseban plakat u povodu Stadlerova 170. rođendana. izrađivali smo ga tijekom devet dana uoči Njegova rođendana. Ovo je bila naša devetnica kroz molitvu i misli o Stadleru! Tako smo se svakoga dana devetnice sjetili Stadlerova života i naučili nešto novo o njemu, i to unijeli u naš plakat.
- ✚ Ivica(7): Lijepili smo na plakat ono što smo naučili o Stadleru.
- ✚ Anita(11): Išli smo i na Stadlerov grob i molili se.
- ✚ Marija(10): Pisali smo o Stadlerovim osobinama.
- ✚ Tatjana(13): Sjetili se njegovih djela...

3. Gdje i kako ste proslavili rođendan nadbiskupa Stadlera?

- ✚ Anita(11): U katedrali, na Stadlerovu grobu. Najprije smo kupili cvijeće od nas djece koje smo stavili na Stadlerov grob, pomolili se i sudjelovali na klanjanju i sv. misi. Poslije toga smo se svi zajedno pomolili na grobu.

4. Što ste sve naučili i što znate o Stadleru? Stadler je...

- ✚ Anto(10): Napravio je ovu kuću (*Egipat*), bio je siročić; svaki dan je išao u crkvu;
- ✚ Marija(10): Rođen je 24. 1.1843. u Slavonskome Brodu; jako je volio djecu i pomagao svima;
- ✚ Ana P. (8): Molio je puno, volio je šalu;
- ✚ Ivica(7): Sagrađio je Katedralu, naš *Egipat*, umrli su mu mama i tata kad je bio jako mali; preveo je Evanđelja;
- ✚ Marko(11): Sagrađio je bogosloviju, umro je 8. 12. 1918. u Sarajevu, postao je nadbiskup u 37. godini života. Osnovu je Služavke Maloga Isusa;
- ✚ Antonio (14): Rekao jednom djetetu „Sinko, ja Tebe ne bih dao za cijelo Sarajevo“, a poslije toga i svoj drugoj djeci koja su bila oko njega u *Egipatu*: „a vas ne bih dao ni za cijeli svijet.“ Sagrađio je sjemenište u Travniku, bio je prvi vrhbosanski nadbiskup;
- ✚ Ivana (12): Bio je učitelj;
- ✚ Lucija (9): volio je šale;
- ✚ Ana Marija (5): Grob mu je u Katedrali, gdje se zajedno molimo svake nedjelje, tamo gdje mu stavimo cvijeće.
- ✚ Ana M (9): Sagrađio je *Egipat, Betlehem*. Pružio je svoju ljubav djeci. Volio je puno Služavke Maloga Isusa;

- ✚ Anita (11): Bio je revan, vedar, veliki pastir; Jako je štovao Mariju;
- ✚ Katarina (15): Štovao je Presveto srce Isusovo, posebno se molio malenome Isusu, a najviše je volio sirotinju;
- ✚ Tatjana (13): Dijelio je kruh sa siromašnima; bio je profesor u Zagrebu;
- ✚ Sandra (13): Bio je veliki molitelj; volio je Isusa;
- ✚ Marica (15): Imao je snažnu vjeru; bio je ponizan i radostan;
- ✚ Marko (11): Pisao je duhovne spise, bio uzdržavatelj;
- ✚ Ivica (7): Studirao je u Rimu, imao je veliku vjeru.

5. Koja vam je najdraža Stadlerova osobina?

- ✚ Katarina (15): Dobrota;
- ✚ Ana P.(8): Vjera;
- ✚ Antonio (14): Pametan, ima dobre izreke;
- ✚ Ana Marija (5): Ponizan;
- ✚ Sandra (13): Čovjek ljubavi;
- ✚ Lucija (9): Voli je puno Isusa;
- ✚ Marko (11): Pobožan.

6. Zašto je Stadler bitan/važan u vašem životu?

- ✚ Ana Marija(5): Zato što je svet!
- ✚ Katarina(15): Zato što mi živimo u domu što ga je On podigao i što nas čuva-ju njegove sestre koje je ustanovio kako bi se mogle brinuti za djecu;
- ✚ Sandra(13): Osnovo je Služavke Maloga Isusa;
- ✚ Marko(11): Zato što molimo Boga u katedrali koju je on sagradio;
- ✚ Ivica(7): Zato što je pomagao svima, a posebno siromašni-
ma, kojima je sve dijelio;
- ✚ Tatjana(13): Da nije bilo Njega ne bismo ni mi danas mogli biti ovdje gdje jesmo;
- ✚ Ana P.(9) i Ana Marija (5):
Volio je djecu.

S djecom razgovarala: s. Ana Uložnik

„I koji bi Ga se god dotakli, ozdravljali bi.“ (Mk 6, 56)

Na blagdan Gospe Lurdske, 11. veljače 2013. godine, za štíćenice doma u samostanu „Antunovac“ u Novoj vesi obilježen je *Svjetski dan bolesnika*.

Održana je Sveta misa koju je u samostanskoj kapeli predvodio vlč. Antun Štefan. Velečasni je ohrabrio sve štíćenice i potaknuo ih da radosno žive svoju starost uzdajući se u Gospodinovu pomoć. Pozvao ih je da iz dana u dan predaju sve svoje poteškoće Gospodinu i pogledom upere-nim prema Njemu veselo žive svoje dane jer On ih je stvorio i htio da budu baš takve kakve jesu i kao takve dio su Njegova plana i On ih ljubi.

Nakon prigodne propovijedi, podijeljen je sakrament bolesničkog pomazanja štíćenicama doma kao i starijim sestrama koje su nam se pridružile na Svetoj misi.

Povodom Svjetskog Dana Bolesnika štíćenice su posjetile i tri maturantice VII. gimnazije u Zagrebu: Rita Guić, Ana

Gotovina i Lucija Nevistić koje su tom prigodom odlučile posjetiti naš dom i razveseliti štíćenice svojom radošću, pjesmom, mladošću i darovima. Djevojke su nam se pridružile i na Svetoj misi te zajedničkom blagovanju u samostanu.

Svojom posjetom, štíćenice je razveselila i darivala naša Č. Majka s. M. Radoslava Radek, a na Svetoj misi, uz sestre samostana „Antunovac“, pridružile su nam se i provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak i kućna predstojnica s. M. Jelena Burić.

Sve štíćenice su sa ovog radosnog susreta ponijele lijepa sjećanja te sa novim poletom nastavile svoj životni put.

s. M. Martina Vugrinec

Bolesnici sa sestrama Služavkama Maloga Isusa na dan Marije Lurdske

Stadlerovim je duhovnim kćerima – sestrama Služavkama Maloga Isusa – susret s bolesnicima svakodnevica. Ostavio im je to u duhovnu baštinu otac Utemeljitelj – sluga Božji nadbiskup Stadler – koji je bio čest gost bolesnih, siromašnih i nemoćnih. Tako i sestre po Stadlerovu primjeru idu u susret bolesnima. Svakodnevno možemo susresti neku od Njegovih duhovnih kćeri kako s torbom u ruci obilaze Isusove i Stadlerove miljenike – siromahe i nemoćne.

U danu kada Crkva slavi Svjetski dan bolesnika sestre priređuju duhovnu i tjelesnu okrpju bolesnicima. Tako je bilo i ove godine 11. veljače 2013. u mjestima gdje sestre djeluju.

U sarajevskom samostanu *Egipat* slavlje Svjetskoga dana bolesnika je započelo u popodnevним satima zajedničkim susretom i duhovnom obnovom Prijatelja Maloga Isusa. Susret je vodila s. M. Lucija Blažević. Na-

kon susreta uslijedio je program za sve sudionike, a pripremila su ga djeca Stadlerova dječjega doma *Egipat* potpomognuta sestrama odgojiteljicama. Na početku programa u ime provincijske glavarice – s. M. Admirate Lučić – nazočne je pozdravila s. M. Ljilja Marinčić. U svome govoru s. Ljilja je kazala kako im na Dan bolesnika zajednica želi iskazati molitvenu i sestrinsku blizinu, te im u ime Crkve reći da nisu sami, ni napušteni, ni beskorisni. Potaknula ih je na strpljivo nošenje križa, jer njihovo trpljenje ima smisla ako ga prikažu Bogu za dobro Crkve. Sestra Ljilja je progovorila o trpljenju kao pozivu, jer nasljedovati trpećega Isusa nije kazna, već povlastica. Podsjetila ih je da su pozvani slijediti Isusa u Njegovoj mucij, te nas svojim bolima podsjećati na Isusovu bol.

Uslijedio je program što su ga izvodila djeca Stadlerova dječjega doma *Egipat*. Dječji zbor je, pod ravnanjem s. M. Lucije Blažević, najprije otpjevao pjesmu *Vjera*, potom je uslijedila poticajna recitacija *Za života brate, za života*, zatim pjesma *Svanuo je divan novi dan* koju su djeca izvela uz pokrete. Slijedila je pjesma *Majci Mariji Kao Marija*, nakon koje su svojim pokretima djeca razveselila nazočne pjesmom *Mi želimo uzdić' Isusa*. Na kraju programa svi su otpjevali pjesmu *Sred te se pećine Marija javi*. Slavlje se nastavilo u zajedničkom razgovoru i čašćenju, nakon kojega je uslijedilo pokorničko bogoslužje i sveta ispovijed, a nakon toga misno slavlje što ga je predslavio katedralni župnik – preč. Pavo Šekerija. U svojoj propovijedi preč. Pavo je priopćio poruku pape Benedikta XVI za 21. Svjetski dan bolesnika. Papine poticajne riječi župnik je popratio primjerima iz života.

Istoga je dana bilo svečano u Domu sv. *Josipa* u Vitezu, gdje se već tradicionalno obilježava dan bolesnika. Dom sv. *Josipa* je toga dana bio prepun, ne samo stalnih stanovnika Doma, već i starih i bolesnih iz susjedstva. Uz stare i nemoćne slavlju je nazočilo osoblje Doma, a nazočna su bila trojica svećenika: mons. Mijo Perić – duhovnik Doma sv. *Josipa*, vlč. Anto Dominković – predvoditelj misnoga slavlja, vlč. Jakov Kajinić – duhovnik u Nadbiskupijskom sjemeništu „Petar Barbarić“ u Travniku i đakon – vlč. Branko Jurić. Sve je započelo pokorničkim bogoslužjem i sakramentom ispovijedi. Za sakrament ispovijedi strpljivo se čekalo na red,

za koje su vrijeme se pjevale Marijanske pjesme i molila krunica. U svojoj propovijedi vlč. Anto je pozvao sve da svojom šutnjom svjedoče Božju ljubav i dobrotu, po primjeru Isusa Krista koji je na križu svojom šutnjom i ljubavlju najviše govorio. Na kraju mise podijeljeno je bolesničko pomazanje kako onima koji su bili u kapelici, tako i starima koji se nisu mogli pomaknuti iz svoje postelje. Nakon misnog slavlja slijedio je svečani ručak za sve stare i bolesne. Tijekom ručka svećenici, sestre i osoblje porazgovarali su sa starima. Tako su – uz tjelesnu okrpju – bolesnici dobili i duhovnu.

U *Kući Navještenja* na Gromiljaku proslava Dana bolesnika upriličena je u subotu 9. veljače 2013. Misnom slavlju i zajedničkom druženju nazočio je veći broj bolesnika i njihovih najbližih koji su im svakodnevna pomoć i podrška.

Zahvalne smo Bogu za Dan bolesnika, u kojemu imamo mogućnost javno posvjedočiti svoju blizinu i ljubav bolesnima i nemoćnima. Neka im Božjom milošću ovaj njihov dan bude duhovna, ljudska i svaka druga okrpja.

s. M. Ljilja Marinčić

„Gospodin pokazuje koji stav svaki njegov učenik mora zauzeti prema drugima, navlastito prema onima koji su u potrebi. Iz beskrajne Božje ljubavi, kroz snažnu povezanost s njim u molitvi, moramo crpiti snagu da svakoga dana iskazujemo stvarnu brigu, po uzoru na dobroga Samarijanca, za one koji su ranjeni u tijelu i duhu, za one koji traže pomoć, pa bili oni nepoznati i ma koliko siromašni bili.“

Benedikt XVI.

SVJEDOČANSTVO ŽIVOTA U GODINI VJERE

Vitez

„Isuse, tko može mene više ljubiti nego Ti!“

Intervju sa stogodišnjakinjom – s. M. Virginom Ninić

SMI: Sjećate li se svojih prvih molitava? Koliko ste tada imali godina i što ste najradije molili? Tko Vas je učio moliti i s kime ste najradije molili?

S. Virginia: Prva molitva mi je bila križanje, zatim Zdravo Marijo i Oče naš. „Bog sve vidi, Bog sve čuje i zna“ – to mi je mama stalno govorila. Osobito je jako pazila na iskrenost, da budemo iskreni, a ja sam bila prvo dijete. Dragi Bog sve znade, ne trebaš ništa kriti, na

sudnjem danu će se sve znati, pa onda bolje da si sada iskrena – tako mi je govorila mama. Roditelji su uvijek zajedno molili navečer i kod jela. Tako smo i mi djeca naučili. Vidjela sam kako mama moli krunicu i molila je da i mene nauči. Rekla mi je, da molim pedeset puta Zdravo Marijo i ja sam dosta dugo molila pedeset Zdravo Marija na prste, i to hodajući, jer sam vidjela da tako rade časne sestre. Rado sam molila sama. Tata nam je nabavio kravicu, kako bi djeca imala mlijeka. Onda sam ja, čim sam mogla stati uz kravu, čuvala je. Kravica je bila tako dobra da sam bila uvjerenja: ona nas voljela. Znala sam je zagrliti oko vrata, dok je ona pasla pokraj mojih nogu. I tako sam znala hodati i moliti Zdravo Marijo. Sestre su imale imanje iznad tračnica, a uz tračnice je bila mala škarpa. Ja sam tuda napasala kravu. Naša kuća je bila preko puta samostana, tako da sam sestre pratila, gledala i imala ih uvijek pred očima.

SMI: S koliko godina ste ušli u samostan?

S. Virginia: Kad me mama prvi put povela u crkvu i kad sam vidjela kako su sestre na svoj način neobične, tj. da su drugačije obučene nego druge žene, spoznala sam da su drugačije od drugih teta: one pale svijeće i pomažu svećeniku. Tu je tada bila kapela drvenjara. Tu smo išli na misu. Vidjevši sestru kako pali svijeće i radi oko oltara, upitala sam mamu koje su to žene i kako su onako obučene? Kad mi je mama rekla da su to časne sestre, onako spontano sam rekla: ja ću biti časna sestra. Čim smo stigle kući, svima sam govorila: ja ću biti časna sestra! Tada sam imala oko tri godine. To sam često govorila, na to bi se svi nasmijali. Kad je došlo vrijeme za školu, govorila sam da ću biti časna sestra. Kad sam svršila četvrti razred osnovne škole, odlučno sam rekla smami: ja ću biti časna sestra i ništa drugo. Kad je ona to rekla tati on je to prešutio. Onda mi je mama priznala da je i sama željela biti časna sestra, ali da joj tata to nije dopustio. No, ubrzo odemo mi kod časnih sestara, kojima je tada, ako se dobro sjećam, bila predstojnica s. Anuncijata. U to su vrijeme djeca iz *Egipta* bila u Vitezu na školskim praznicima. Pošto je predstojnica razgovarala sa Majkom Krescencijom, Časna Majka mi poruči da dođem do njih. I danas mi je živo sjećanje na majku Krescenciju. U samostan sam ušla u svojoj 12-oj godini, i to među djecu u *Veliki muzeum*, dok su ona mlađa bila u *Manjem muzeumu*. U *Malom muzeumu* su bila djeca do četvrtog razreda, dok smo mi iz *Velikog muzeuma* išli u građansku školu. Kad mi je bilo 15 godina, primili su me u kandidaturu.

Djeca iz *Egipta* su svake godine dolazila za školskih praznika u Vitez. Sjećam se često i ove scene: kad sam imala četiri ili pet godina i vidjela kako časna sestra tetoši jednu curicu, rekoh mami: ono je sigurno njezina sestra. Mama mi na to odgovori: „Časne sestre nemaju svoje djece.“ Pošto je čudeći se upitah: Kako to?, mama odgovori: „To su djeca kojima je mama umrla i časne se sada brinu za tu djecu.“

Sjećam se još jednog događaja iz djetinjstva. Moglo mi je tada biti pet godina kad sam vidjela crnu zastavu izvješenu na tornju naše drvenjare. Stoga upitah mamu: Zašto je izvješena crna zastava? „Rekla mi je jedna časna sestra da je umro njihov otac.“ – odgovori mama. Bila sam jako ganuta, jer sam osjećala koliko je mene tata volio.

SMI: Što Vas je privuklo da postanete članica Družbe sestara SMI-a?

S. Virginia: Već sam spomenula da me privukao opći izgled redovnice. Kada sam ih prvi put vidjela u drugačijem odjelu kako služe oltaru, snažno sam ih zavoljela i osjetila žarku želju da i ja budem to što su one. To sam rekla mami i svima sam oko sebe i svi su mi se smijali. Tada sam mogla imati oko tri godine.

SMI: Što Vam je pomoglo da postanete i ostanete prava Stadlerova duhovna kćer?

S. Virginia: Pomogla mi je milost Božja. Jer, stanovali smo blizu sestara, često sam ih viđala. Pratila sam raznovrsni njihov rad u kući, na polju, rad s djecom koja su dolazila iz sirotišta *Egipat* preko školskih ferja. Gledala sam ih i čula kako mole. To me sve njima privlačilo. Mogu reći da me zapravo milost Božja najsnažnije privukla. Bila sam kao i ostala djeca koja su s mamama išla u crkvu, No, niti jedno dijete iz moje sredine to nije osjetilo. Ja, srećom, jesam. Sigurno je djelovala milost Božja preko mame, da se ostvari ono što je i moja mama žarko željela – da bude časna sestra. No otac joj to nije dao. Naprotiv, želio je da se ona uda. U osamnaestoj godini se i udala, a u devetnaestoj me rodila. No, živjela je s tom željom. Ja mislim da je to sve povezano. Dragi Bog joj je mojim izborom to nadoknadio.

SMI: Sjećate li se kako su intenzivno živjele svoju vjeru sestre koje ste tijekom svoga života susretali?

S. Virginia: Kad sam bila kod djece, prefekta nam je bila s. Vjekoslava. Podrijetlom Slovenka, u zadnjim je danima dvorila Utemeljitelja, jako ga poštujući. S pobožnošću ga je uvijek spominjala i često nam je govorila o Njemu. Kad bi nam nešto htjela reći, uvijek bi počimala s uobičajenim: Naš blagopokojni Utemeljitelj rekao je to, želio je to i to... potom i ovo: Naš blagopokojni Utemeljitelj rekao je: „Brate moj, ja sam Hrvat, i kao Hrvat zovem se Stadler, a ne Štadler.“ To su njezini riječi. Ona bi nas tako uvijek ispravljala. Kako smo tada u građanskoj školi učili njemački, često nam se događalo da na njemački način izgovaramo i njegovo prezime.

U kandidaturi sam se više susretala sa sestrama. Sve su one spominjale Utemeljitelja. U prvo vrijeme, kada sam došla u samostan, u njemu je vladala besprijeekorna tišina. Tišina svugdje, osobito po hodnicima. Sestre su me voljele, osobito s. Berthmana koja je radila na porti. Kad god bih prolazila, rukom bi mi dala znak da dođem, ponekad bi me na nešto upozorila ili bi me u nečemu posavjetovala, a koji put zamolila da joj nešto

donesem. Sestre su često s poštovanjem spominjale ime našeg Oca Utemeljitelja (Sada se to rijetko čuje!)

U samostanu se održavala disciplina i opća šutnja, posebno po hodnicima. Mnogo kasnije smo u tomu donekle popustile. Zato me ovaj naš kutić ovdje podsjeća na Betlehem. Ja sve držim da je to kapelica. Nastojim da na hodniku bude tišina. Premda je kapela uvijek otvorena, ja znam šetati po hodniku i moliti krunicu. Mogu reći da mi nedostaje ona šutnja, kakva je nekada vladala u samostanu. Kad smo pri ručku, volim da sestre pričaju i da se smiju. I sama se rado nasmijem s njima. Kad sam bila u Zagrebu, došla mi je u posjet jedna moja bivša pjevačica iz Rijeke, koja mi naglasi: „Kako je lijepo doći u vašu kuću, tišina je, osjeti se da je Bog tu.“

Kad sam susretala č. M. Krescenciju, imala sam osjećaj da vidim pravu sveticu, po njezinom držanju, pogledu i osmijehu. Rijetko je govorila, a na mene je svetački djelovala. Tako mi je drago da me je upravo ona primila. Kad su roditelji željeli da za Božić dođem kući, uvijek bih išla pozdraviti Časnu Majku. Ništa mi nije posebno govorila, ali je djelovala svetački.

SMI: Što Vam je kroz život značila vjera?

S. Virginia: Bila mi je vodilja kroz sav život, od početka do dana današnjega. Vjera je uistinu dar Božji. Ne može se bez nje.

SMI: Nakon dugogodišnjeg redovničkog iskustva, što biste rekli, kako se najbolje svjedoči vjera?

S. Virginia: Za mene je najbolje svjedočanstvo vjere primjeren život i molitva.

SMI: Što biste preporučili mlađim naraštajima?

S. Virginia: Preporučila bih im vjeru, pouzdanje i ljubav. Iznad svega – molitvu! Molitva je iskustvo Boga. Kad molite, Vi iskusite da je Bog tu, da je s Vama i u Vama. Preporučila bih svima kontemplativnu molitvu. Mene je dugo zanimalo: što je to kontemplativna molitva. Kasnije sam spoznala da ona znači biti neprestano u prisutnosti Božjoj. Što god radite, radite s Bogom. Kad osjećate prisutnost Božju, Bog živi u Vama i Vi s njim. Kontemplacija, rad i djelovanje sve je to molitva! Mladima bih preporučila upravo kontemplaciju. Molitva nije samo to – da se moli. Molitvom se doživljava Boga. I kad Ga doživite, Vi možete raditi i kretati se, jer je Bog

svuda. Molitva – to je najbitnije! Njemu pripadamo, pogotovo po zavjetima.

SMI: Sjećate li se situacija u kojima Vas je držala samo vjera u Boga? Možete li s nama podijeliti nekoliko takvih životnih iskustava?

S. Virginia: Bila sam svjesna, da se u Nebo ne može bez trpljenja, a za Nebo smo stvoreni. Kad su 1941. i 1942. godine partizani okupirali Vrgorac, učinili su što su htjeli. I na mene su računali, a imala sam oko 30 godina. Odmah su me imenovali sekretaricom AFŽ-a. Možete sebi zamisliti kako je meni bilo. Pjevačice su postale skojovke, morale su, jer nema druge. Tako je prestalo zabavište, nemaš više kontakta sa djecom. Kako je jedna pjevačica – Marica – bila sklona meni, što su oni dobro znali, željeli su po njoj izvući me iz samostana. Po njoj su slali poruke, pa čak i odijela. Ja sam bila odlučna: Marice moja, vrati to natrag. Jednom sam joj rekla: Što bi ti kad bi vidjela da više nisam časna sestra? Odgovorila mi je: „Ja Vas ne bih mogla poštivati kao što Vas sada poštujem!“ Oni su i dalje preko nje komunicirali sa mnom, i uvijek me zvala gdje god da sam bila. Ona je puno zbog toga istrpjela, ne mogavši se riješiti. Obje smo zbog tog odnosa bile u opasnosti. Za mene je to bila velika borba. Vjera po molitvi dala mi je takvu snagu da sam se riješila održati im predavanje i predočiti im moju situaciju. Kazala sam im da kao redovnica ne mogu prihvaćati nikakve druge dužnosti. Uz to sam rekla da se ne mogu složiti s time što su nam ukinuli dolazak djece u zabavište, budući je odgoj za njih veoma važan. Naglasila sam i to da ne mogu drugačije na djecu djelovati nego onako kao što sam naučila. Uvažili su mi to, držeći me i dalje na oku. Tako su skojevci išli u Metković na miting, roditelji nisu dali svojim kćerima da idu bez časne sestre. Došli su po mene i rekli da mame ne daju djevojčicama bez časne. Na to sam im odgovorila da ja ne mogu bez pitanja. Na upit koga trebam pitati, odgovorih: „Biskupa!“ Oni bez riječi odoše telefonom pitati biskupa. Pokojni biskup Franić mi je poslije rekao: „Što sam mogao drugo nego im reći da idete.“ Znao je, onda je bilo opasno za svakoga. Tako sam dan i noć bila s njima. Prije ulaska u mjesto izlazili bi u povorci, ali ja sam išla trotoarom, samo da ne budem s njima. U našem samostanu u Metkoviću s. Ljudevita je ostala sama, jer se sve ostalo razbježalo. Kako Samostan nije bio daleko od mjesta gdje smo se smjestili, stigla sam ju i posjetiti. Sutradan sam se vratila u Vrgorac. Bog me je ljubomorno čuvao!

Iza toga sam išla na duhovne vježbe u Sarajevo. Majka Flavija me nije više vraćala natrag, nego me poslala u Samobor da zamijenim s. Silviju koja je već bila u zatvoru. Nekako sam se nadala tome premještaju. Kako je situacija vezana uza me bila već poznata cijeloj Družbi, mnoge sestre su mislile da izlazim iz samostana. Poslana od majke Flavije, zamijenila sam jedno vrijeme s. Silviju, a poslije sam poslana u Doboj. Partizani su me uvijek pratili, točno znajući gdje sam. Pa i kad sam imenovana u Vijeće i došla u Zagreb, zvali su me na saslušavanja. Ispitivala me je jedna ženska i vidjela da nemam ništa sporno. U Rijeci su me zvali pokušavajući me izvući iz službe. Čak su mi rekli da se sutra do 10 sati odlučim, kako bi mi priredili „radno“ mjesto. Te večeri je bila ispovijed kod kapucina. Jedan Slovenac, bio Biskupov tajnik, bio nam je ispovjednikom. Na sreću te večeri je bio u ispovjedaonici. Prigodom ispovijedi rekoh u kakvoj se situaciji nalazim. On mi na to reče: „Pa, i u svijetu treba dobro činiti.“ Svoju sam muku rekla i tadašnjem gvardijanu, pokojnom Alojziju, koji je bio jako dobar svećenik. Odmah je reagirao tako što se zauzeo za mene kazavši da oni za svoju crkvu moraju imati sviračicu, bez koje osoba crkva ne može. Kako mi gvardijan o tome ništa nije otvoreno rekao, već sutradan sam u 10 sati prilikom razgovora s nekim službenikom čula odluku: „Slobodno se vratite na svoj posao!“ Bila sam sretna. Gvardijan je, dakle, sve uredio. Ovo spominjem samo zato da vidite u kakvoj sam situaciji bila, kako su me vrebali i kako su vodili računa o meni.

Drugi jak udarac za mene je bilo cijepanje Družbe, u čemu uopće nisam sudjelovala. U svojoj borbi s partizanima reagirala sam na razne načine, ovisno o situaciji, ali cijepanje Družbe je na mene tako snažno djelovalo da sam samo plakala i molila. Dakako da su i u ovom slučaju sestre suosjećale sa mnom. No, nikome ništa nisam govorila, jer sam voljela trpjeti sama. Nikome se nisam povjeravala. Sestre su to zapažale i sa mnom trpjele – bojeći se za moje zvanje. Nikada se nisam nikome požalila. Spas sam nalazila samo u molitvi.

SMI: Znamo da i redovnički život ima svoje križeve. Što Vam je pomoglo da ih nadvladate i da, unatoč svemu, ostanete vedra i radosna redovnica?

S. Virginia: Doživljavala sam moć molitve, po kojoj sam osjetila da me Bog neizmjerljivo ljubi. Put križa bila mi je najdraža molitva. Posebno dok sam bila u Vrgorcu, najradije sam molila Put križa. Rekla sam Isusu: „Isu-

se, tko može mene više ljubiti nego Ti!“ Spasila me je samo molitva! Imala sam veliko iskustvo moći molitve.

SMI: Možete li nam reći što je, po Vašem mišljenju, najvažnije u redovničkom životu?

S. Virginia: U redovničkom je životu najvažnija vjera, pouzdanje i ljubav. I, ništa bez molitve! Vjera je veliki dar Božji. Iz toga se rađa pouzdanje. A ljubav je takva moć koja je povezana s Bogom i s bližnjima. Kad nas Bog ljubi – bez obzira kakvi smo, onda i mi moramo ljubiti sve u Bogu, jer smo svi djeca Božja. Danas je ta ljubav nekako splasnula. Svatko ljubi onoga od koga ima *nešto*. A Božja ljubav nije takva. Bog nas ljubi sve jednako, kakve jesmo. On nas ljubi snagom istinskoga oca. Danas se u sve uvlači interes, takav da moramo uzvratiti. Ali kad ti daješ ne računajući ništa za uzvrat, to je ljubav!

SMI: Već ste 80 godina članica naše redovničke obitelji. Na što bi, po Vašem mišljenju, danas trebalo staviti naglasak? Na čemu bi trebalo poraditi?

S. Virginia: Kroz mojih 80 godina zavjetovana života mentalitet se vidno promijenio. No, pri svemu moramo imati na pameti, da je Bog uvijek naš dobri Otac, isti i njegov Sin Isus, koji je za nas, iz ljubavi, dao život, pozvao nas na suradnju za spasenje svijeta. Mi mu uzvraćamo svoju ljubav polaganjem zavjeta. U današnjem mentalitetu to je otežano. Uživimo se u Božju ljubav. On je naš život i naše sve. S njim možemo sve! S njim možemo ljubiti i onoga tko nije dostojan ljubavi.

Bilo bi dobro poraditi na svjedočenju! Primjerice, mladima treba pristupati s ljubavlju i povjerenjem da lakše upoznaju naše svjedočenje. A to je opet vjera, pouzdanje i ljubav, da time svjedočimo. Držim da je to najvažnije. Mladima treba molitva i primjer. Ako se netko zanima za samostan, a ne vidi primjer, to je naš nedostatak. Mi ne možemo drugačije poraditi nego svojim vlastitim svjedočanstvom. A kako moraš svjedočiti? Moraš svjedočiti ljubav! Prema svakome biti blaga, ne osorna, a nikako – kako smo se naučili – odbrusiti. Mnogo toga treba prešutjeti! Što imaš od toga kad odgovoriš? Kako će mlada osoba shvatiti naš redovnički život ako vidi na meni da reagiram nepromišljeno? Dakle, osobni primjer svjedočenja i ljubav! Ljubav treba pokazati osobito danas, jer je današnji mentalitet drugačiji nego u moje vrijeme. Nas su roditelji drugačije odgajali nego što roditelji danas odgajaju svoju djecu. Redovnica mora pokazati ono što

jest! Mora pokazati strpljivost, ljubav, suosjećanje. Mi moramo paziti kako ćemo mladima nešto reći. Najbolje je preporučiti se Bogu, moleći: Gospodine, molim Te djeluj na svaku dušu! A ako Gospodin hoće preko mene djelovati, onda On najprije djeluje na mene. U današnje vrijeme i ne možemo na drugi način djelovati nego s ljubavlju i strpljivošću, s vjrom, pouzdanjem, ljubavlju i molitvom. Najvažnija je molitva! Jer po molitvi spoznajemo Boga i doživljavamo Ga.

SMI: Kako vidite življenje vjere danas?

S. Virginia: Snaga naše vjere je u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Na žalost, ljubav prema bližnjemu je zakazala. Volimo više onoga od koga imamo profit, a Bog nas ljubi sve – bez razlike, dobre i zle. Ja znam da me dragi Bog voli, osjećam to. Željela bih svima reći da se ne boje zavjetovanja; neka se ne boje ljubavi Božje! Dragi Bog nas ljubi trajno i neizmjereno. Voljela bih da shvatimo tu ljubav Božju. Više puta mi dođe da bih plakala od sreće. Svaki dan očekujem Gospodina da me zovne. I po noći kad ne mogu spavati, sjetim se svega što sam proživjela i šapnem: „Gospodine, divan li si! Život je uistinu Tvoj dar!“ Ovo što sada osjećam, posebna je milost. Ne znam zašto me dragi Bog ne zovne. Pomislim, najstarija Stadlerovka – Služavka Maloga Isusa. Uistinu sam sretna. Jedino mi bude teško kada se u Crkvi ne spominje Stadlera. Teško mi je to, jer je on velik! Ja se Utemeljitelju svaki dan pomolim svojom „devetnicom“: devet Oče naša. Zdravo Marija i Slava Ocu!

Razgovarala: s. M. Ljilja Marinčić

„Kako navijestiti nadu mladim ljudima? Mi znamo da samo u Bogu čovjek nalazi svoje istinsko ostvarenje. Prvenstvena obveza koja se tiče svih nas jest zato nova evangelizacija koja pomaže novim naraštajima da ponovno otkriju pravo lice Boga koji je ljubav.“

Benedikt XVI.

ODJECI DUŠE ...

Uloga Crkve u suvremenom svijetu

Obnovljena Duhom Svetim Crkva prihvaća Kristov poziv da baci mreže u vjeri i otisne se na otvoreno more, slušajući glas Duha. Ukorijenjena u povijest ima duhovnu i pastoralnu zadaću, pozvana je kročiti u vremenu, biti proročki glas ka budućnosti. Ljudi našega vremena traže i očekuju od nas kao kršćana biti svjedocima. Uloga Crkve je biti Kristovo svjetlo u svakoj Epohi. U Kristovom licu možemo kontemplirati pravo lice čovjeka, prigrliti Križ ali i Uskrsnuće Nade da bismo navijestili onoga koji je uvijek isti, jučer, danas i uvijek. Ali nismo sami, Njegov Duh je s nama.

Kako odgovoriti na velike izazove vremena?

Napast je misliti da sve ovisi o našem programiranju i sposobnostima. Istina je da Bog očekuje našu suradnju ali s Njegovom Milošću. Bez Krista ne možemo ništa učiniti. Molitva nam pomaže prepoznati ovu istinu i podsjeća nas da je primat svega odnos sa Bogom, tj. duhovni život i svjedočanstvo. Bez ovog načela pastoralni projekti su neuspjeh a u duši se rađa frustracija i razočarenje. U susretu s Njim i Njegovom Riječju možemo pronaći povjerenje i hrabrost da naviještamo Evanđelje današnjem društvu, te obnovimo naše misionarske obveze. Zadaća naših pastoralnih pothvata treba se inspirirati na zapovijedi ljubavi, jer ako ljubavi ponestane, sve je uzaludno. *Ako uistinu kontempliramo Kristovo lice, onda moramo opaziti lice onih s kojima se Krist sam htio identificirati (Usp. Mt. 25, 35-36), lice onih koji žive osjetljiviju i ranjiviju stranu života. Ova usporedba prema dokumentu "Pastiri Stada" bl. Ivana Pavla II, nisu samo poziv na ljubav već i Kristologija po kojoj se mjeri vjernost Kristu zaručniku.*

Ono što smo uistinu u našem služenju; izražava se u našoj postojanosti i ljubavi.

Evandeoska ljubav je kriterij naše vjere. Prisutnost Duha Svetog nas podsjeća da naviještamo Isusa Krista, a ne nas same.

Putujući i pitajući se o "Kristovom danas," o mogućnostima i problemima današnjice, koji su stavljeni pred Crkvu i njezinu misiju, bitno je obratiti pažnju na sljedeće:

1. Slušati najintimnija očekivanja naših suvremenika, uzeti za ozbiljno njihove potražnje.

2. Kao slušatelji Riječi Božje prenijeti evanđelje u naše vrijeme.

Važne prigode za nove horizonte su: dijalog, utjeha i suradnja, iskustva koja pomažu razumjeti izazove, te srce naših suvremenika. Također kršćanin sebe ne pita tko je njegov bližnji, već on sam postaje bližnji prepoznavajući i ljubeći u njemu Kristovo lice.

Kako prepoznati znakove vremena?

II Vatikanski koncil opominje nas da Crkva ima stalnu ulogu ispitivati znakove vremena. Oni su događaji u povijesti u kojoj smo pozvani prenijeti poruku Božju.

Znakovi vremena tjeraju u akciju. Znakovi u kojima smo pozvani razumjeti svijet u kojem živimo te usmjeriti naše djelovanje.

Ključne riječi rađaju se u sadašnjem trenutku i dio su ovog trenutka, ne jučerašnjeg ili budućeg. To hoće reći da znakovi vremena dolaze i prolaze, rađaju se i umiru, riječ je o jednom prirodnom procesu koji također određuje i opstanak redovničkih zajednica u Crkvi. Zato je važno osluhnuti koje su potrebe ovoga trenutka i odgovoriti na njih u duhu vlastite karizme, poštujući darove svojih članova po kojima ih Duh Sveti poziva da ostvare svoje poslanje unutar Crkve. To je važno svjedočanstvo za čovjeka današnjice. Plodovi takvog djelovanja su blagoslov za Crkvu i redovničke ustanove koje će svojim radom i djelovanjem privući mnoge duše za Kraljevstvo Nebesko. Povijesna situacija koja se događa "ovdje i sada" u zajednici vjernika postaje "teološko mjesto" jer manifestira "Vijest Spasenja" u danoj situaciji. Naglasak nije stavljen na to što Crkva jest, već na to što "ona izražava svoju bit u povijesti" tj. koje lice pokazuje. Jedan model Crkve koji je danas potreban prema Avery Duelles je "Crkva koja služi i ozdravlja". Primarna zadaća današnjeg Pastoralata trebala bi biti skrb za osobe sa posebnim potrebama; čijem se začecu i pripadnosti ljudskom društvu protivne neke teorije moderne znanosti, starije i nemoćne osobe, palijativna skrb, pastoral obitelji, te obilježene i ranjene osobe koje su zbog teških životnih situacija upale u ropstvo droge i prostitucije; jer oni su sami i nemaju nikoga da im pomogne otvoriti novu i željenu stranicu života.

Riječ je o novim horizontima na koje smo pozvani usmjeriti svoje djelovanje u Crkvi.

Prema knjizi L. Sandrin „Lo sguardo della Teologia Pastorale“

Priredila: s. M. Rafaela Nikić

Dan za siromahe ...

Nedjelja je!

Ustao je sa znakom križa,

a sunce još ne bijaše na njegovom prozoru.

Ide do kapelice pozdraviti Onoga koji mu daje snagu i danas živjeti.

Uz svoga Boga i Bezgrješnu tiho i polako započinje dan.

Danas je odlučio biti sa siromasima.

To će danas biti Njegova molitva i hrana...

I da ...

Dolazili su njemu svi u potrebi tražeći njegovu dobrotu ..

Davao je ...

Davao je sve što je imao, davao je dio sebe ...

On je sivilu dao boju, on je muku dao smijeh, životu smisao ...

I sve to za svoju sirotinju ...

Dan mu je prošao brzo ...

Umoran, ali radostan otišao je u kapelicu ...

Pustivši suzu radosnicu, zahvalio je Gospodinu za današnji dan ...

Usnuo je sa znakom križa misleći na svoje siromahe,

iščekujući ponovni susret s njima ...

s. Ana Prkić, novakinja

Taj sveti dnevni red ...

Opet sam čula da je kasno zaspao. A vatra koja mora gorjeti još prije zore osvijetlila mu je vrata kapelice – išao je moliti. „Bez molitve n možemo se spasiti.“

Dok nije trebao ustati da se pripremi za jutarnju misu, nije se odvajao od klecala, a i poslije mise bi običavao zadržati se tek' koji tren. Sigurno je zahvaljivao. „Najbolji i najkraći put, kojim se postiže spasenje duše, jest svakidanja sveta pričest.“

Volio je doručkovati. Možda je tom obroku davao najviše vremena i mogućnosti da prizalogaji malo više. A možda i zato jer nije imao prilike tako rano susresti ni jednog siromaha jer bi mu, sigurna sam, dao cijeli svoj doručak. „Imaj prema Bogu srce djetinje, prema bližnjem srce materinje, prema sebi srce sudačko.“

Njegovo radno vrijeme bilo je – uvijek. Za Boga i sirotinju. Zato je posvetivši svoje vrijeme siromasima znao zakasnuti na dogovorene dopodneve – zbog kojih su nastala velika djela koja je činio. „Dobrota je dragovoljna ljubav.“

Usput bi nešto i stavio u usta pa je najčešće preskakao ručak ili naredio da ga podjeli prvim siromasima kraj vrata njegove nadbiskupije. „*Post je mati zdravlja, kao što je ugodan život mati bolesti.*“

Onda se volio povući. Nije to bio još jedan poslijepodnevni odmor, nego iznošenje svojih planova Providnosti Božjoj. To je činio na klecalu u svojoj sobi pred slikom Gospe od Škrpjela. „*Isus se ni u čijem srcu bez Blažene Djevice ne rađa.*“

Ako bi ga prekinuo poziv ili posjet još jednog siromaha rado bi se vratio na „svoje mjesto“. „*Bolje je pomoći i desetorici nevrijednih negoli odbiti i jednog pravog siromaha.*“

Znao je i pisati sve što mu je na srcu. Najčešće su to bile zahvale i molbe za donaciju. Tako su nastajale i poslanice, propovijedi, pisma njegovim služavkama ...

Volio je odmoriti od pera pa je odlazak u vizitaciju koje manje župe smatrao odmorom. (Za veću župu uzeo bi cijeli dan, a ne dio poslijepodneva.) „*Svemu se nadaj, a sam se nikakva truda ne boj.*“

Putem je molio krunicu i planirao. „*Krunica je uzvišena, a ujedno i jednostavna molitva. Puna je ona najdubljih istina naše svete vjere, te ih nikada ni najučenjiji neće moći iscrpiti, a opet jednostavna, te je i najprostiji mogu shvatiti koliko im je do potrebe.*“

Njegov povratak smješten je u predvečerje, večer, kako kada. Po dolasku, najprije bi posjetio kapelicu, moleći za providnost i zahvaljujući za primljeno. A onda bi okupio kanonike, ili prijatelje, ili ugostio neke velike ljude. Uz skromnije večere dogovarali bi vizitacije, nove projekte, čitali preporuke, izvješća ... A sve to prisutnošću Duha Svetog. „*Duh Sveti je kako za Isusa Krista tako i za nas vratak i početnik života.*“

Ponoć je bila njegov početak i kraj. Početak još jednog susreta sa svojim Bogom uz Sveto Pismo, a kraj još jednog dana koji ga je približio Bogu. Jer, svakim danom bivao mu je sve bliže. Prije nego zazori, ponovno bi on u svoju kapelicu ...

(Ispovijest služavke koja je u mislima provela dan sa svojim Utemeljiteljem)

s. Kristina Maslač, novakinja

Dan jednog velikana

Zora se crvena tek nazire, a sjena jednog čovjeka već počiva pred Presvetim. Veliki Josip već sada hvalu daje svom Gospodinu za novi dan – novu priliku. Minute pokraj njega prolaze u vječnost, a biće mu se otvara za nove poticaje i susrete...

Usred doručka, netko lagano, ali ustrajno kuca na vratima mladom nadbiskupu. On otvara, a kad ono sirota žena ovijena u crno, u ruci joj suzama natopljena maramica. Sagne se, desnom joj rukom obriše suzu i ponudi da uđe u kuću. Blagim pogledom smiri joj dušu, a ona odgovara rječnikom svoje boli. Ne treba mu puno da ju razumije, već sprema odgovor poput onog: Uzdamo se pouzdano, da nas ovo prevjerno srce neće nikada prevariti ni zapustiti ...“ Svaka suza otrta je s njenog lica, ali ne i srca, premda se sada ponovno usudi nadati – ne zato što je izgovorio tu utjehu, nego zato što ju i živi.

Isprativši svog Prijatelja Krista u sirotici, vraća se jutarnjoj okrjepi. Svjestan je da je ovo važan dan za njegovo stado – kao i svaki drugi u kojem upoznaje, potiče, zove, gradi, upućuje, daje od sebe ...

Nakon rješavanja nekih papira, kojih mu hvala Bogu ne nedostaje, priprema se za svečani ručak sa svojim kolegama svećenicima. Kao najveći po službi među njima, pripala mu je čast da bude upravo najmanji. Tu čast već na samom početku ručka rado prihvaća i provodi je u djelo. Svima na iznenađenje ispala mu je čaša iz ruke, a crveno vino uresilo je snježno bijeli stolnjak. Nakon trenutka zbunjenosti, smijeh je proletio blagovaonom ... nakon stvorenog ozračja radosti i bliskosti nije izostala ni toliko važna tema dragog mu stada koje trpi mnoge nevolje. Poziva na ozbiljnost i sabranost, na otvorenost svakom rješenju, svakoj pomoći koja se može ostvariti. Što znači „koja se može ostvariti“? Među pukom je već poznat kao onaj koji vjeruje u Providnost, i više od toga – koji živi po Providnosti ...

Ručak se malo odužio, ali ni jedna sekunda dana nije izgubljena. Vrijeme je da se krene u realizaciju izrečenog. Već posjećuje zemlju, traži sredstva. U mislima je sve već namješteno, uređeno, srca namirena. U očima prolaznika čita potrebu, smišlja planove i načine, a realizaciju prepušta snažnoj Ruci.

Nakon mnoštva susreta – ugodnih i neugodnih, lijepih i teških, upečatljivih i onih neznatnijih – vraća se na najugodnije klecalo. Na klecalo na kojem trnu koljena, a duša leti u visine. U tom položaju ostaje dugo ... vrlo dugo ... nekima neshvatljivo dugo. Umor mu nestaje iz očiju, ali premoreno tijelo ipak traži počinak ... Razigranog srca zaspao je kasno u noć.

s. Margareta Ružman, novakinja

Utemeljitelj „Plan rada“

Podoh danas nakon dnevnih obveza u našu staru knjižnicu. Tražila sam neke stare spise koji se tiču povijesti naše Družbe. U knjižnici je sve mirisalo po ostarjelosti – mnoštvu starih knjiga, pergamena, svezaka, listova ... sve je to odavalo jedno davno, prošlo, ali za nas vrlo dragocjeno vrijeme. Prebirući tako sve te stare stvari pogled mi zastade na jednom papiru – u tom trenutku taj mi se činio potpuno drukčijim od svih ostalih, kao da je poseban, kao da mi može reći više nego svi drugi koji su se tu nalazili. Na njemu je pisalo sljedeće:

17. 4. 1913.

2:00 – Služba čitanja

5:00 – Ustajanje

5:30 – Jutarnja molitva

6:00 – Sv. Misa

6:30 – Zajutrak

8:00 – 11:00 – Obveze (*Napisati časnoj majci Krescenciji; doći će onaj siromah kojem sam obećao dati sat; napisati propovijed; ...*)

11:00 – Razmatranje (*Lk. 2, 1-20*)

12:00 – Molitva – (*Anđeo Gospodnji, Srednji čas*)

13:00 – Ručak sa si (tu je tinta bila razmazana, ali nije bilo teško pretpostaviti da će i danas svoj ručak podijeliti sa siromasima u onoj svojoj maloj baraci)

15:00 – Šetnja uz Miljacku (*ići će sa mnom g. Buljan*)

16:00 – Čitanje Sv. Pisma

17:00 – Molitva: krunica (*zahvala mojoj Majci za njezin zagovor i pomoć u mom životu*)

18:00 – Večernja molitva Crkve

18:30 – Večera

I onda opet vremenom nagrižen papir ne otkri mi daljnje informacije.

Nakon pročitano g teksta možete zamisliti izgled mog lica, moje duše. Naravno! Osjećala sam se najbogatijom SMI u tom trenutku jer odmah sam prepoznala Utemeljiteljjev rukopis. O Bože! Pa on je molio Službu čitanja baš kako i molimo s cijelom Crkvom:

*„U noći mi se budimo
da slavimo te molitvom“¹. ili*

*„Sa postelje se dižemo
za noćnog doba gluhoga,
od tebe prosi idemo
da sve nam rane iscijeliš.“².*

No, nije me to puno iznenadilo jer sam znala da je taj svetac samo iz molitve crpio svu snagu za svoj život, rad, dobra djela! Nego, nešto drugo mi je „zapelo za oči“. Razmatranje! Taj dan je razmatrao otajstvo premilog Djeteta Isusa. zato je i nama ostavio u baštinu da razmatramo, između ostalog, otajstva Navještenja, Rođenja i Objavljenja jer je uvidio kolike milosti za život tu možemo crpsti. Utemeljitelju hvala ti na tom velikodušnom savjetu. Iz tog „Dnevnog reda“ ili „Plana rada“ vidjela sam da je Utemeljitelj zaista puno radio, ali da je puno i molio. I to istinski. Pa znamo da je molio sva otajstva krunice, da je sv. Pismo čitao klečeći ... taj je čovjek jedino u Bogu gledao sve!

Žao mi je što nisam uspjela doznati kada je išao na počinak, jer tu je vrijeme učinilo svoje – naime papira je tu nedostajalo, tinta je bila razmazana, sve je bilo toliko nečitljivo da nisam uspjela niti nazrijeti što je tu pisalo. Ali mogu samo nagađati, no nije to važno! Važna je poruka. A koja bi to mogla biti!?! Ne znam ... Možda :

„Isplaniraj si dan, iskoristi darovano vrijeme ...“ ma ne“ To je previše površan zaključak ... Tek nakon dugog razmišljanja dosjetih se da je ljubav prema Bogu i bližnjemu ta koja je pokretala Utemeljitelja, a koja bi i mene pokretala samo ako joj se potpuno predam poput njega. Tek bi tako ispunila volju mog Oca svakog dana. Zato sam nakon toga odlučila otići u kapelicu i pomoliti se! Molila sam Utemeljitelja da mi ispisi milost Boga: da ga ljubim svim srcem, da se svaki dan odričem sebe kako bi prihvatila Njegovu volju i tako ispunila poslanje na ovome svijetu!

(Časoslov III., 1. str. - 663 i 2. – str. 698)

s. Sandra Kapetanović, novakinja

Pisma ocu Utemeljitelju

Nakon trodnevne duhovne obnove tijekom koje su se kandidatice sarajevske provincije nadahnjivale Utemeljiteljevim pismima, te životima naših prvih sestara, uslijedio je njihov odgovor u obliku pisma ocu Utemeljitelju.

Dragi oče Utemeljitelju!

Čitajući Tvoja pisma upućena sestrama, zaželjeh napisati Ti par riječi. Svjesna sam da ono što si pisao nije baš lagano, ali znam da svatko na sebe treba uzeti odgovornost i svoj križ. Ja spremno uzimam svoj križ, nosit ću ga i cvjetati tamo

gdje sam posijana živeći krotko, ponizno i skromno. Oplemenjivat ću druge oko sebe živeći tako da ja budem ono što je Bog sa mnom naumio.

Željela bih da moja duša bude oaza mira i ljubavi za mene, za druge i za moju zajednicu. Teško je nekad biti tiha i radina. Teško je biti revna u molitvi, no uz Božju pomoć od danas obećavam biti milosrdna i ponizna srca, lijepe i blage naravi. Iz ljubavi prema Isusu dat ću sve za zajednicu. Volim Isusa i predat ću se Njemu. Bit ću marljiva, požrtvovna, dobra, bezazlena, prijazna i ljubazna sa svakim, vršeći savjesno sve svoje obveze. Ne želim da mi duša bude kao pustinja, puna sumnje i nemira.

Oče Utemeljitelju, danas pred Tobom želim reći Isusu: Isuse, računaj na mene! Hoću srcem cijelim da se nastaniš u momu srcu i mojoj nutrini, da moja ljubav bude sva za Tebe, Isuse, za moju zajednicu i za one najpotrebnije. Znam da će moje srce biti nježno i blago tek onda kada Ti u njega usadiš poniznost i blagost. Oče Utemeljitelju, pomози mi da u meni trajno prevladava vedrina, čednost i poslušnost, ti uresi Tvojih duhovnih kćeri. Voli Te i Tvoj zagovor moli,

Tvoja Valentina Šunjić

Dragi oče Utemeljitelju!

Drago mi je da sam se tijekom ove duhovne obnove mogla intenzivnije družiti s Tobom i Tvojim pismima upućenim sestrama. Ovih sam dana s Tvojom riječju ulazila u svoju nutrinu i puštala da Tvoja riječ odjekne u mojoj nutrini. Raduje me da si uvijek uza me. Hvala Ti za sve blage i tople riječi koje sam mogla iščitati iz Tvojih pisama. Znam da još uvijek nisam onakva kakvu bi me Ti želio gledati među svojim duhovnim kćerima, ali obećavam da ću se od danas više truditi biti što bolja, kako bi rekla naša prefekta – s. Lucija Blažević: „Dat ću se lomiti.“

Želim biti Tvoja duhovna kćer, Tvoja blaga kćer na koju ćeš uvijek biti ponosan. Dragi oče Utemeljitelju, potpuno sam sigurna da želim slijediti Isusa, za Njega živjeti i svojim radom Njega pokazivati svim ljudima. Da, oče Utemeljitelju, želim biti Tvoja krotka kćer, a Isusova zaručnica koja će uvijek ukazivati na svoga Zaručnika. Spremna sam svoj križ nositi do kraja, s Tvojom pomoći i zaštitom,

Tvoja Nikolina Džavić

STADLERU

Došao si, otkud?
Junačko srce
što si okrenuo,
Povijest
velikim, silnim djelima.

Znamo!

Hrvatska Te dala,
rodila Te u patnji,
Tebe patnika.
Krstila Te duhom herojstva,
učila Te:
"Žrtvom ljubavi, žrtvom boli!"

Shvatio si dobro
kao genij svijeta,
i počeo si paleći
na lomači Bosni
veliku žrtvu ljubavi:
da ogrije mrzle rane,
da zgrušana krv nestane,
da se Bosni svane.

O, veliki Stadleru,
sa pastirskim štapom u ruci,
plovio si smjelo u buci,
čineći Mojsijevska djela,
u opasnoj oluji
Hrvatskog naroda.

Sve si svoje dao,
a to si i htio,
zatrese se planine Bosne
pod herojskom nogom,
kad si na njih stao.

Ispucana zemlja
od bijede i boli,
oživnu, zazeleni se, rascvjeta

i meka posta,
jer Tvoj znoj i krv,
bio je dosta.

I tad orat si počeo
sijući nauku neba,
da svjetlo
s ljubavlju zablista,
da Bosna-Hrvati osjete
radost Otkupitelja Krista.

Srce ljudsko
nijemo ostati nije moglo,
učeci od tebe
što se žrtvom radi,
što se žrtvom može,
što iz žrtve niče.

Žrtva je ljubav
pokrenule su Bosnu cijelu,
koja tada pođe naprijed
u bijelom velu.

Za tobom stado je pošlo,
i ko Pastir pravi
svojih Služavki Mali,
s njima si bio-
a Vječnost Te pozvala
da ti rekne svoj rajski "Hvala!"

Hvala! Kliču Ti Tvoja djeca,
Tebi, čovjeku hrvatske Golgote,
Ocu ljubavi.
Dobrote djelitelju,
svom dragom-
Ocu Utemeljitelju!

*s. Dolores Brkić
Novakinja-Dubrovnik 1974.
Iz arhiva naših Vjesnika...*

Nositi križ

Križ svaki dan nositi teško je i nije lako,
ali nositi ga s Isusom uvijek je lakše.

Križ imati, nositi,
milovati, cjelivati,
ali nikada ne pokleknuti
pod težinom svoga križa.
Nositi ga kroz život i bolest,
sve do kraja života svoga,
do Vječnosti!
*„Jer tko ne nosi svoga križa
i ne pođe za mnom,
nije mene dostojan“*
rekao je Isus! (Mt 10,38).

Ne možemo
iako bi ponekad htjeli
pobjeći od križa,
ali on je neminovan
za naš kršćanski, redovnički život,
i za naše *vječno spasenje*.
I sam Isus Krist nosio je križ
sve do Kalvarije
za sve ljude svijeta
i bio na njemu raspet.

I mi smo dužni svaki dan
po uzoru na Isusa,
koji je dao svoj život za nas,
i naše spasenje i otkupljenje,
hrabro nositi svoj križ
do kraja života.
I blago onome tko zna
s ljubavlju trpjeti za Isusa,
i svaki dan strpljivo nositi svoj križ
za sebe i druge!

s. Magna Borovac

Korizma u Betlehemu

Kako sve više prolaze dani ovoga milosnoga vremena – korizme, u meni sve više raste želja da bar nešto malo više saznam o korizmi u *Betlehemu*. Često zastanem na trenutak u mislima, ali mi jaka buka i gužva prekinu moje druženje sa sestrama. Iako ih ne vidim, njihovu duhovnu prisutnost osjećam. Ima li što bolje od toga nego da znaš da će te netko na vratima *Betlehema* uvijek dočekati i poželjetiti blagoslovljen dan. Obojaćena i radosna srca vraćam se svaki dan u vjeri i nadi da ću ih ponovno sresti. Svaki me dan iznova i ponovno nešto vraća na izvor ljubavi, u moj *Betlehem*. Ponekad je jako teško svijetliti tamo gdje si poslan, jer živimo u svijetu gdje je zlo prisutno i koliko god nastojali biti jaki i boriti se protiv zla, padnemo, izgubimo borbu, jer su nam zavodljivosti ovoga svijeta prava napast i kušnja. Mi smo samo ljudi te kao i svi drugi imamo palu narav, ali nas snaga smrti i uskrsnuća Kristova oslobađa od sile zla i mraka ovoga suvremenoga svijeta

Iako baš sada u školi nema puno toga što bi posvjedočilo da je to bio naš samostan, ali nam i ne treba ništa više od samoga zdanja koje puno više svjedoči i ponosno čeka dan kada će se u njemu osjetiti toplina sestarskoga ozračja. Stoga ponosno čekamo da jednoga dana živimo korizmu i Uskrsnuće u *Betlehemu*. ALELUJA!

Valentina Šunjić, kandidatica

Odlazak s porukom

Odlazak s porukom... Tako bismo mogli opisati događaje kojima smo svjedoci ovih dana, a zaista su to situacije kojima su ljudi svjedočili rijetko. Odreknuće Svetog Oca pape Benedikta XVI. od službe Petrovog nasljednika sve nas je jako iznenadilo i izazvalo u nama, vjernicima, puno pitanja. I crkvenoj hijerarhiji trebalo je vremena da se snađe.

I ovim činom Papa nas je učvrstio u vjeri jer sve što on čini ima za cilj približiti naša srca Bogu i učiniti nas istinskim Božjim svjedocima i prijateljima. Benedikt XVI. je izjavio: "Nakon što sam se više puta preispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu." Papa je naglasio da je svoju odluku donio u slobodi,

svjestan težine tog čina i suvremenih okolnosti u kojima živi crkva.

Papa Benedikt XVI, krsnim imenom Joseph Ratzinger, rođen je na Veliku subotu 16.travnja 1927.godine u gradu Marktl am Inn u Njemačkoj i istog je dana kršten. Živio je u zdravoj, vjerničkoj, katoličkoj obitelji. Od 1946.do1951. studirao je filozofiju i teologiju. Po završetku studija zaređen je za svećenika. Kao vrstan teolog, predavao je na brojnim sveučilištima. Sudjelovao je i kao teolog stručnjak na Drugom vatikanskom koncilu. U listopadu 1978. sudjelovao je na konklavi na kojoj je izabran Ivan Pavao II. za Petrovog nasljednika koji ga je imenovao i Prefektom Kongregacije za nauk vjere.

Kardinal Joseph Ratzinger izabran je za nasljednika pape Ivana Pavla II. na konklavi 19. travnja 2005. godine. Za vrijeme svog pontifikata ostvario je 24 inozemna putovanja i objavio 3 enciklike. Kao 265. papa u povijesti, Crkvu je vodio 7 godina, 10 mjeseci i 9 dana.

Po čemu ćemo pamtiti Svetog Oca Benedikta XVI.? Prije svega, pamtit ćemo ga kao čovjeka vjere, duboke i iskrene, i kao čovjeka posve odanog Crkvi. Pamtit ćemo ga kao jednog od najvećih teologa u povijesti Crkve. Pamtit ćemo ga kao Papu kojeg smo voljeli slušati i čitati. Pamtit ćemo ga kao poniznog i vjernog radnika u vinogradu Gospodnjem.

Naš narod pamtit će ga po njegovoj naklonosti prema nama i po apostolskom pohodu kojim je obogatio našu domovinu u lipnju 2011. godine. Pamtit ćemo i veličanstveni susret s njim i našim mladim vjernicima na Trgu bana Jelačića. Bio je to susret Neba i zemlje ispunjen predivnom, glasnom šutnjom koja se i Papi Benediktu XVI. duboko urezala u srce!

U svom posljednjem obraćanju vjernicima, kao Vrhovni poglavar katoličke Crkve, Sveti Otac Benedikt XVI. u Castel Gandolfu je rekao: "Ja sam samo putnik koji započinje posljednju etapu ovozemaljskog putovanja, ali želim i nadalje svojim srcem, ljubavlju, molitvom, svim svojim duhovnim snagama raditi za zajedničko dobro i za dobro Crkve i čovječanstva."

Fra Bonaventura Duda jednom reče: "Svi smo mi pred Bogom mali. A jednom u nebu, saznat ćemo da je među nama bilo i velikih." Jedan od tih velikih s kojima smo imali čast i radost živjeti istu vjeru, slaviti Gospodina, moliti se i napredovati u dobru, graditi Kraljevstvo Božje i zvati ga svojim Papom (Ocem) svakako je bio i Benedikt XVI.! Bogu nek je

hvala na tom velikom daru kojim nas je blagoslovio! Mi smo blagoslovljeni jer...živjeli smo u vrijeme Benedikta XVI.!

s. M. Samuela Grozaj

Laku noć Sveti Oče!

Dok sam nijemo i sa suzom u očima, gledala, Sveti Oče, tvoj odlazak iz Vatikana, svijet je postao tako malen pred tim još njemu nepoznatim događajem. Tvoj zadnji odlazak iz rezidencije pastira Crkve, ispratilo je sunce koje je bilo već na zapadu, na zalazu ... Zsigurno njegove

zalaze gledao si više puta sa svoga prozora s kojeg si blagoslivljao tko zna koliko puta danju i noću cijeli svijet, Crkvu, čovječanstvo. Ta u Rimu su najljepši zalazi sunca. Na Trg Svetog Petra došli su mnogi jer su željeli još jednom mahnuti, zahvaliti, i pomoliti se za tebe. Tek je samo helikopter kojim si bio odvezen u Castelgandolfo prošao kao sjena uz sam trg i nije te nitko mogao više vidjeti. Oči svih bile su uzdignute k plavom nebu... A tko to ne bi prosuzio ... I ako sam bila daleko od Rima duhom sam te pratila na putu do tvog privremenog boravišta.

Sve je utihnulo. Rim se činio iz perspektive neba kao da spava, i ako je bilo tek 17 sati. Ti si visoko, letiš nebom... Ništa neobično. Ta tvoja je duša i onako uvijek bila uzdignuta k nebu, boravištu Oca... Tvoje tijelo bilo je na zemlji a duh i duša s Onim koga si nam dozivao svojim dubokom riječima, s Kristom, kome pripada nebo i zemlja. Sada pokušavam razumjeti tvoje poruke i riječi koje su izvor duboke meditacije i kontemplacije Lica s kojim se svako ljudsko srce želi preobraziti. Dugo ću iščitavati i nadahnjivati se tim porukama i pozivima kojima si nas pozivao da budemo Kristovi.

I dok polagano se približavaš svom odredištu, mrak se spušta na zemlju a s njim i ti. Stigao si... Sve izgleda jednostavno i tiho, bez posebnih protokola. Pomislih: O Bože zar je moguće da se završava sve i da Crkva nastavlja novu povijest? Kod tvog privremenog doma čekalo te mnoštvo vjernika koji su ti željeli još jednom reći: S tobom smo Sveti Oče! Pojavio si se a svi su ti pljeskali, klikkali: Hvala sveti Oče! Volimo te! Uzvratio si im uzdignutom rukom kojom si hrabrio, blagoslivljao svoje stado, i blagim očinskim osmjehom na licu, kao da si želio i ti reći: "Niste sami! S vama je Krist." Prozborio si svoje zadnje riječi: „Dragi prijatelji, sretan sam što sam s vama, okružen ljepotom stvorenog svijeta i vašom simpatijom koja me raduje. Hvala za vaše prijateljstvo i vašu ljubav“ ... „Nisam više Papa, bit ću Rimski prvosvećenik do 20 sati večeras, i više to neću biti“ ... „Ja sam samo putnik koji započinje posljednju etapu ovozemaljskog putovanja ali želim i nadalje svojim srcem, ljubavlju, molitvom, svim svojim duhovnim snagama raditi za zajedničko dobro i za dobro Crkve i čovječanstva. I osjećam da me u tome snažno podupire vaše prijateljstvo i vaša ljubav“... „Idemo dalje za opće dobro Crkve i svijeta. Hvala, laku noć.“

Sveti Oče! Posljednja riječ koju si u svom pontifikatu rekao, bila je: „Laku noć!“ Nakon tih riječi, pogledao si na sve, u tom pogledu pozdravio si i zagrlio cijeli svijet i otišao ...

Od tog trenutka, točnije, od 20 sati - 28. veljače 2013. svoj boravak nazvao si „boravak u Petrovom dvorištu“ a sada na dva mjeseca boravit ćeš u „Petrovom ljetnikovcu“. Zaslužio si odmoriti se Sveti Oče, i ako znamo da tvoja briga i ljubav za Crkvu od sada će biti u drugoj perspektivi, u dubokoj molitvi i zajedništvu s Ocem ...

Trg ispred tog ljetnikovca bio je još dugo u noć pun tvojih odanih prijatelja. Riječi su još odjekivale: „S Tobom smo Sveti Oče! Volimo te!“ Kako je ta noć ulazila u svoju tajnu, utihnule su riječi a ljudska srca ostala s Tobom u molitvi razmišljajući o tom velikom događaju Crkve. Vrata su se zatvorila... i u Vatikanu i u ljetnikovcu. Vojnici su to svečano i dostojanstveno učinili. Vidjela sam taj prizor više puta ali ovaj put bilo je to drugačije ...

Kao nikad osjetila sam prazninu i nesigurnost u Lađi – jer je ostala bez svog Kormilara, ali vjerujem, znam, i to si nam toliko puta ponovio ovih dana, da je Krist onaj koji vodi Crkvu, On je njezin Kormilar. On je zaves-

lao večeras i stao na njezin branik – vidljivo – jer Crkva je Kristova lađa...
a mi smo njegova djeca...

Tu je i Pastir, papa u miru, Benedikt XVI. njemu večeras želim reći: Sveti Oče, hvala za tvoje upravljanje lađom Crkve tijekom proteklih godina. Hvala za čvrstinu upravljanja u burama i olujama. Hvala za ohrabrenje da putujem pravim putem, pravom cilju. Hvala za razumijevanje, praštanje, ljubav. Hvala za svjedočenje. Umoran si... Večeras se odmori... Spavaj ... Krist je s tobom ... On je preuzeo Kormilo lađe i uz Njega smo večeras, mi njegova djeca, ... više nego smo to bili uz Tebe ... Zaboravili smo toliko puta ... Oprosti nam ...

Svijeća koju sam zapalila moleći za tebe prije dvije večeri, gori i večeras. Gorjet će dugo u noć, za tebe, za Crkvu, za njezinog novog Pastira ...

I ako je zavladao muk noći želim tiho ti reći:

Laku noć Sveti Oče!

Laku noć Pastiru crkve!

Laku noć Kristov namjesniče!

Laku noć čvrsta Stijeno Crkve!

Laku noć Petre naših dana!

Laku noć Prijatelju Hrvatskog naroda!

Laku noć papa Benedikte XVI.!

Laku noć!

Hvala Sveti Oče!

s. Ana Marija Kesten

„Velika nada može biti samo Bog koji obuhvaća cjelokupnu stvarnost i koji nam može ponuditi i dati ono što sami svojim silama, ne možemo postići. To da nam se ona daje kao besplatan i nezaslужan dar spada na sastavni dio nade. Ta se nada temelji na Bogu ... koji ima ljudsko lice i koji nas je do kraja ljubio: svakoga od nas pojedinoga i čovječanstvo u cjelini.“

Benedikt XVI.

PASTORAL MLADIH I

PRIJATELJI MALOGA ISUSA

Slavonski Brod

„U vjeri hodimo“

U subotu, 02. ožujka 2013. održan je IX. Dekanatski križni put mladih „U vjeri hodimo“, u kojem su bili uključene sve župske zajednice na području Slavonskog Broda. Ispred našeg samostana bila je XII postaja. Pošto se u pozdravnom govoru spominje naš Utemeljitelj i mislim da je to važno i za nas a naravno i za sve Brođane. Hvala ti!

Poštovani i dragi mladi hodočasnici Križnoga puta!

Sve Vas od srca pozdravljam u ime sestara Služavki Maloga Isusa, ispred čije kuće se nalazimo. Sestre ovdje žive i djeluju koliko i župna zajednica. Uskoro ulazimo u 20 godišnju života i djelovanja. Bogu hvala za primljene milosti kroz to razdoblje.

Bogu zahvaljujem i na Vašoj odvažnosti da budete sljedbenici Kristova Križnoga puta. Smatram to velikom milošću i darom za Vas osobno, kao i za mjesnu i opću Crkvu.

Hvala Vam za svjedočanstvo vjere koje dajete svima nama koji smo, također, izabrali Krsta za naš Put, Istinu i Život.

Isus na jednom mjestu kaže: "Tko nije spreman uzeti svoj križ i poći za mnom nije mene dostojan." Vi nam pokazujete i svjedočite spremnost uzeti i nositi s Isusom Križ vlastitog života na način kako ga je on nosio.

Nitko od nas nije pošteđen Križa, samo je razlika u tome kako se prema Križu odnosimo. Da li ga kao ludost odbacujemo ili ga kao djelo spasenja prihvaćamo? Za sebe možemo reći: Mi, sljedbenici Križa Kristova, ne odbacujemo ga kao ludost, nego prihvaćamo i nosimo s Kristom za vlastito djelo spasenja i spasenja svih ljudi.

Danas na prvu subotu, kad molimo za nova duhovna zvanja, osobe koje će biti spremne Isusu služiti u svećeničkom i redovničkom životu. Uključujem ih u ovu molitvu Križnoga puta, da Isusu mogu odgovoriti: "Evo dolazim Gospodine vršiti volju tvoju". Kao što su to mnogi rekli koji su u Kristovoj službi. Mnogi svećenici, sestre Služavke Maloga Isusa i drugih redovničkih Družbi unutar Crkve. Ne mogu među njima ne spomenuti brođanina, Slugu Božjega Josipa Stadlera, utemeljitelja sestara SMI.

Neka ovaj Križni put bude put našeg rasta uvjeri, te nam vjera bude " ...dragocjeno blago Božjih milosti, koje nas usrećuju u životu i tješe u času smrti, čine nas blaženima na zemlji i u vječnosti." kako je rekao sluga Božji Josip Stadler.

U godini 170. obljetnice njegova rođenja i krštenja - čovjeka postojane vjere i velikog pouzdanja u Boga. Preporučujem vaš hod Križnoga puta njegovu zagovoru. *Gospodine, po zagovoru sluge Božjega Nadbiskupa Stadlera i naša srca ispuni darom svete vjere kako bi naša nastojanja i djelovanja bila usmjerena prema Tebi i za Tebe.*

Neka svaki Vaš daljni korak bude blagoslovljen i vođen Kristovim Duhom.

Sestra Kristina Ađžamić

Omiš

Dijeliti i blagovati Božju Ljubav

Adventski su dani vrijeme pripreve za Božić, vrijeme koje nas na poseban način potiče na bliskost s Bogom, na radost susreta s Njim, na zahvalnost za Njegovu milosnu ljubav i puninu Njegove dobrote. Prilika je to da u ozračju božanske ljubavi i nade u svojim srcima obnovimo sliku Božju, da mu se približimo molitvom, rastom u vjeri, kako bi ispunjeni snagom Duha Svetoga ljubili brata čovjeka. To je zadaća svakog kršćaninima, uvijek i sada biti Kristovo svjetlo, dijeliti sreću, radost koja izvire iz srca, dijeliti i blagovati Božju ljubav, vjerovati mu, živjeti vjeru koja je ljubavlju djelotvorna.

Kad se srca slože, milost Božja čudesno djeluje i donosi obilne plodove. Taj divni osjećaj radosti ljubavi, koja se čudesno umnažala, osjetile smo i mi župljanke omiške župe Sv. Mihovila Arkandela, koje smo u subotu 15.

prosina 2012. upriličile susret Prijatelja Malog Isusa i posjetile štíćenike o kojima u svom samostanu skrbe Sestre Služavke Maloga Isusa u Omišu. U veselom druženju s našim domaćinima, vrijednim sestrama i njihovim štíčenicima, uz božićne pjesme i molitvu, razgovor ugodni i kolačiće vrijeme je brzo prolazilo.

Svi smo bili ispunjeni milošću Kristove ljubavi koja je te kišne subote na poseban način zasjala u našim srcima.

Neka svako naše srce bude kolijevka čista i bijela, topla i ponizna, uvijek spremna za Malenog Isusa!

I ne zaboravimo riječi Sv. Pavla : „Bog nas je stvorio za dobra djela u Kristu Isusu!“ (Ef 2,10)

Živio Mali Isus!

Branka Mlinar, PMI Omiš

Split

Nikada umorna ljubav – Stadleru za 170. rođendan

U organizaciji *Hrvatske udruge Benedikt*, u četvrtak, 24. siječnja 2013. god. u knjižnici Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu, *prof. dr. sc. don. Ivan Bodrožić* predstavio je zbirku pjesama *Nikada umorna ljubav, mlade autorice, članice PMI iz Omiša, Branke Mlinar koja je stihove posvetila bl. Ivanu Pavlu II. i svojoj baki Mariji Lidiji Lelas, in memoriam*. Prostor knjižnice bio je ispunjen već i prije samog početka promocije u 18,00 sati, a

datum predstavljanja pomno je izabran jer je na taj dan, prije 170 godina, 24. siječnja 1843. u Slavonskom Brodu rođen hrvatski sveće-

nik, Vrhbosanski nadbiskup *Josip Stadler*, utemeljitelj Družbe Sestara Služavki Maloga Isusa kojima je autorica ovom prigodom uputila srdačan pozdrav, naglašavajući da je iznimno sretna jer Stadlerov rođendan proslavljaju na predivan način - pjesmom združeni u Kristu.

Svojom su nazočnošću ovaj događaj uveličale *sestre splitske provincije Sv. Josipa: s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica, s. Krucifiksa Ive-ljić, zamjenica, s. Jelena Marević, tajnica, s. Maneta Mijoč, savjetnica, s. Dulcelina Plavša, s. Flavija Brstilo, s. Dolores Brkić, s. Mirjana Rojnica i s. Terezija Pervan* koja je sudjelujući u programu pročitala pjesmu *U srcu Maloga Isusa*.

Mladoj su pjesnikinji, uz brojne poklonike duhovne poezije, podršku pružili i njezini profesori s Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Splitu: recenzent i promotor zbirke *prof. dr. sc. don. Ivan Bodrožić, prof. dr. sc. Mladen Parlov, ravnatelj Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu, prof. dr. sc. Ante Mateljan, dr. sc. Alojzije Čondić i dr.*

U glazbenom dijelu programa nastupili su *VIS Gospe od Zdravlja SPLIT DOBRI, te Mislav Gogić i Ivana Balić* koji su izveli Schubertovu Ave Maria. Uz autoricu stihove su kazivali: *Domogoj Jelača, s. Terezija Pervan, Ines Balajić i Kristina Žura*. Program predstavljanja vodila je *Ana Kovačević*, a pozdravne riječi u ime Hrvatske udruge Benedikt uputio je *Mario Popović*. Predstavljajući svoju knjigu autorica je naglasila kako je ova zbirka poezije njezino svjedočanstvo ljubavi za Krista, da joj je iznimno drago što se promovira na 170. godišnjicu Stadlerova rođenja, u Godini vjere koju je proglasio papa Benedikt XVI., te da stihovima zahvaljuje Bogu za ukazanu milost.

Svojim objektivom predstavljanje je zabilježio *Roko Pavlinušić*, koji je uredio i naslovnicu zbirke *Nikada umorna ljubav*, a u publici smo mogli zamjetiti *glumca Slavka Sobina i dizajnericu Riu Devčić*.

Na kraju ove lijepe večeri osladili smo se ukusnim kolačima koje je pripremila s. *Mirjana Rojnica* i *PMI* iz *Velog Varoša*.

„U srcu Maloga Isusa, naša je sreća dragocjena!“

Branka Mlinar PMI, Omiš

Živom kronicom od Stadlera do Isusa

U ovoj Godini vjere na 170. rođendan sluge Božjeg Josipa Stadlera, dakle 24. 1.2013. bila je pokrenuta devetnica žive krunice. Ideja i organizacija realizirala se kroz 24 sata među Prijateljima Malog Isusa Splitske Provincije zajedno s nekoliko molitvenih zajednica diljem Hrvatske. Svaki dan devetnice bio je organiziran tako da dio sudionika sudjeluje po rasporedu kroz post, svetu misu, klanjanje ili meditacije uz film (posebno PMI-a) o dr. Josipu Stadleru "Velikan vjere u hrvatskom narodu". Stadler, veliki uzor vjere, je bio čovjek koji je s povjerenjem računao s Bogom i Marijom, a Bog je računao s njim. Kroz teška i burna vremena svojom snagom vjere u Isusa i Mariju, gledano ljudski u često nemoguće situacije unio je Boga kroz velika djela. Zato je govorio: "Vjera je dragocjeno blago!"

Danas nam je možda više nego ikad potrebno to blago. U ovim burnim vremenima za Crkvu, naš narod i nova zvanja, potrebna nam je živa i čvrsta vjera, kao u onim prvim stoljećima Crkve.

Devetnica je bila s nakanom za prihvaćanje vrednota vjere i Evanđelja u hrvatskom narodu, posebno najodgovornijima, te da svjetlo vjere u nama bude jasno, vidljivo i prepoznatljivo.

Na BLAGDAN SVIJEĆNICE 2. 2. 2013., nakon devetnice, zahvalili smo Bogu za Bogu posvećene osobe moleći za nova duhovna zvanja, za dar svjetla, vjere u Isusa koji je rekao: "Ja sam svjetlo svijeta, tko ide za mnom neće hoditi u tami." jer On je Svjetlo za prosvjetljenje naroda.

Oснаženi kroz devetnicu s psalmistom pjevamo:

"Tvojom svjetlošću mi ćemo svjetlo vidjeti."

s. *Dolores Brkić*, pročelnica PMI-a
Mirjana Zemunik, animatorica Krilo-Jesenice

POKOJNE SESTRE

s. M. Bogumila (Marica) Štengl

(3. 08. 1923 – 19.01.2013)

22. Siječnja 2013. sahranjena je na samoborskom groblju + s. M. Bogumila Štengl. Sprovodne obrede predvodio je vlč. Vlado Bogdan samoborski župnik, vlč. Ivica Štengl nećak, mons. Stanislav Kovačić delnički župnik i vlč. Branko Picek. Na sprovodu i misi zadušnici za našu pokojnu sestru, sudjelovale su s. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica sa sestrama iz Nove vesi, Kraljevca, Samobora, Stenjeveca, Pitomače.

S. M. Katarina Penić-Sirak oprostila se od pokojne s. Bogumile ovim riječima:

Život s. M. Bogumile bio je ispunjen čvrstom vjerom koju je na krštenju primila i nenametljivo ju zračila, jer je znala da je Isus onaj kome je povjerila svoj život.

Marica, s. Bogumila Štengl rođena je 3. 08. 1923. godine od oca Alojza i Marije r. Kuhtić u Rudama kraj Samobora. Sama je za sebe kazala "imala sam zvanje od osnovne škole i veselila se da ću kad budem imala 17 godina moći ući u samostan." To joj se ipak nije ostvarilo zbog ratnih prilika i u samostan ulazi u svojoj 24-toj godini. Nakon kandidature u Sarajevu ulazi u novicijat i na blagdan Velike Gospe 1949. godine polaže prve redovničke zavjete.

Radosno se prepustila služiti Bogu, tiho i nenametljivo. Bila je jednostavna, savjesna, uporna i uzorna redovnica.

Svoj redovnički život započela je u župi sv. Jeronima u Zagrebu, gdje je bila godinu dana, a zatim u našem samostanu u Samoboru. Deset godina

vršila je službu sakristanke u župi Svih svetih u Podravskim Sesvetama, a jednako toliko i kod otaca kapucina u Varaždinu, gdje je se još i danas sjećaju kako je tiho i povučeno, a nadasve, savjesno uz sakristanski posao marljivo radila u vrtu i drugim kućanskim poslovima. Kraće je vrijeme boravila u Mrkoplju i kod otaca kapucina u Rijeci. Najdulje i zadnje mjesto služenja s. Bogumile bilo je na župi u Delnicama gdje je u jednostavnim, malim ali značajnim poslovima kroz 38 godina marljivo svojim radom svjedočila svoju odanost Bogu.

U određenom trenutku znala je prepoznati potrebu svojih bližnjih. Uvijek je išla naprijed i nije znala za umor godina. Nedavno je u našem samostanu Betlehem na Kraljevcu izrazila želju da ode u Delnice očistiti snijeg. Resilo ju je bogoljublje i čovjekoljublje. Bila je dobronamjerna, ponizna i prožeta Božjim duhom. Bogu je povjerila sve svoje. Njezin nesebični rad je bio plod njezine predane molitve i odanosti Bogu. Na mnogo je načina iskazivala ljubav prema Isusu, u predanom radu za Božju crkvu. Znala bi ubrati stručak poljskog cvijeća i reći: "To je za mog Isusa!" Posebno je cijenila svećenike i majčinskom brigom se odnosila prema njima.

U zadnjim danima života naše s. Bogumile Isus ju je na poseban način pohodio i darovao križ bolesti i nemoći. Vjerujemo da je u tim trenucima čeznula za Njegovom blizinom u vječnosti.

S. Bogumila otišla je tiho Bogu kao što je i živjela tiho, a otpratila su je njezina dobra djela koja je činila cijelog života, trudeći se da drugima bude uz nju dobro i lijepo.

*s. M. Katarina Penić-Sirak
provincijalna glavarica*

S. SOSTENIJA (IVA) MATELJAN (5. VII. 1939. - 20. II. 2013.)

Na splitskom groblju Lovrinac, 22. veljače pokopana je naša **s. Sosteniya (Iva) Mateljan** koja je preminula 20. veljače 2013. u 74. godini života i 55. godini redovništva.

Euharistijsko slavlje kojim smo se oprostili od s. Sostenije predvodio je mons. Josip Delić u koncelecijaciji s dvadesetak svećenika među kojima je bio i don Ante Mateljan, nećak s. Sostenije. Uz s. Sandru Midenjak, provincijalku, s. Vesnu Mateljan, zamjenicu Vrhovne glavarice i nećakinju s. Sostenije, bio je prisutan veliki broj sestara naše Provincije, rodbina i prijatelji.

Don Ante se prigodnim riječima oprostio od s. Sostenije, tete Ivke:

Draga tete Ivka!

Ljudi se boje susreta sa smrću. I ja se bojim – i ne bojim se to priznati. I ti si se bojala. I to je normalno, jer smrt je uvijek tako iznenađujuća i bolna, jer je rastanak od drage osobe, jer kida iznutra i odvaja nas od onoga što nam je najvažnije, najdragocjenije i najsvetije, od onih koji su nam tako potrebni. Pa ipak, sa smrću nam se je suočiti. Ne tek pomiriti, nego suočiti. Oči u oči. I zato mi je drago da sam mogao makar na trenutak, na Neurologiji, u jedinici intenzivnog liječenja, stati uz tvoj krevet i suočiti se sa smrću. Sa rastankom. Gledajući u tvoje smireno lice, bez ikakve bore, bez grča, bez napetosti, bez straha, s rukom na tvom čelu, pomislio sam samo jedno – Bože, samo ti možeš ovako nenadanu smrt preobraziti najprije u mir, a onda sa svoje strane u život. Život vječni. I zato, Bože, hvala ti! Hvala ti za ovaj život koji se je ugasio, a zapravo tek započeo, hvala ti za ovu osobu, za svu dobrotu i ljubav koju si nam preko nje iskazao.

U zaglavlju tvoje osmrtnice stoji: U raj povelili te anđeli, na dolasku tvome primili te mučenici. Riječi su to iz sprovodne molitve Crkve, s kojima u vjeri i nadi ispraćamo svoje pokojnike. Ali te riječi, draga tete, imaju za tebe neusporedivo dublje značenje. Mnogi su ti govorili: Ma što se toliko bojiš, što uvijek strahuješ... a nisu znali koliko si toga u životu pretrpjela,

kolike križeve od djetinjstva nosila. ... Svake godine oko Svih Svetih željela si da pođemo kući i da obiđemo naša groblja. Redovito bismo pošli preko Vojnića i pomolili se na Jurčevića grobu. Pa bismo otišli na Trilj pomoliti se i upaliti svijeću na Mateljanovoj grobnici i na grobu tetke Đule, za koji se jedva više i zna. A onda bismo došli na naše novo groblje u Košutima. Ti sada nećeš više obilaziti ovozemaljska počivališta, nego ćeš licem u lice gledati one koji su pred tobom otišli: svoje roditelje Antu i Ivu, brata Ivana i nevjestu Mariju, i mnoge, mnoge druge. Baš zato – radi njih, u zaglavlju tvoje osmrtnice stoji: U raj povelili te anđeli, na dolasku tvome primili te mučenici...

U raj povelili te anđeli. Ne bilo koji, nego tvoji anđeli. Jer tvoja je mater rodila osmoro djece. Tvoj mali brat i sestre preminuli su kao novorođenčad i u dobi od nekoliko mjeseci. Tvoja sestra Ana u dobi od osam godina, a tvoja sestra Anđa, umrla u djevojačkoj dobi, od tada neizlječive pleurite. Zar oni nisu anđeli? Čvrsto vjerujem da će te oni raširenih ruku dočekati na pragu doma što ga je Krist pripremio onima koji ga ljube.

Na dolasku tvome primili te mučenici. Ne bilo koji, nego tvoji mučenici. Tvoj djed i tri ujaka ubijeni na pravdi Boga na pragu vlastite kuće na Vojnićima. Mučenici iz našega sela, a posebno tvoje muž i sin tete Đule, čija si mrtva tijela kao dijete gledala u Dodiga, kad su ih doveli s Kukuzovca. Tvoj stric Nikola kojemu nikada nismo saznali za grob u tuđemu svijetu. Sveto pismo veli da mučenici prate Krista Gospodina, jer su pridruženi žrtvi Neokaljanog Jaganjca za spasenje svijeta. Tvoji i naši mučenici neka te prime i neka te povedu u Božji grad, nebeski Jeruzalem.

Svoj si život posvetila služenjem. Doslovno, bez ikakvog prenesenog značenja, bila si služavka, sluškinja, poslužiteljica malog Isusa. Od rane mladosti pa sve do smrti. Sa nadasve istaknutim osjećajem odgovornosti za povjerenu ti službu. U vjernosti i odanosti Kristu. Zato čvrsto vjerujem da će te Gospodin pridružiti zboru svojih vjernih i svetih, u zajedništvu s blagopokojnim utemeljiteljem, slugom Božjim Josipom Stadlerom, s pokojnom sestrom Tugomilom koju si s tolikim sestrama slijedila u redovnički poziv u Družbi sestara Služavki Malog Isusa, s našim Mateljanovim časnim, sa sestrom Martom iz Družbe Kćeri Milosrđa i sestrom Anitom, milosrdnicom sv. Vinka, koja je prošla svoju Kalvariju u komunističkom zatvoru u Bosni.

Blaženi koji umiru u Gospodinu! Dan prije smrti, posve svjesna, pomirena sa svojim Bogom i bližnjima, primila si Krista u euharistiji. Pomazana si

svetim uljem pomazanja, pred svoj odlazak, kao što je Krist pomazan u Betaniji i na Kalvariji. Da, posve sam siguran da znaš koliko nam je žao i koliko smo tužni. Jer, tvoja brižnost i tvoja ljubav kojom si obilježila živote naših obitelji, svoje sestre Pave i svih nas, a koja je mnogima bila tako skrivena, ostat će trajno urezana u naše živote. Čvrsto sam uvjeren da ovo govorim i u ime svih s kojima si živjela, a posebno u ime naših sestara, evo sada još njih sedam Služavki Malog Isusa iz Mateljana.

Blaženi koji umiru u Gospodinu... Tako veli Sveto pismo! Slijedila si Gospodina do kraja, i preminula si u Gospodinu, On neka te primi k sebi! Neke te u raj dovedu tvoji anđeli, neka te na dolasku prime tvoji mučenici u uvedu te u vječnu radost tvoga Zaručnika Krista, kojemu si predano i vjerno služila. Draga Ivka, hvala ti. Počivaj u miru Božjemu. Amen.

Na kraju Euharistije koju su svojim pjevanjem uzveličale sestre pod vodstvom s. Dulceline Plavša, **s. Sandra Midenjak, provincijalka**, iznijela je životni put naše s. Sostenije.

Iva s. Sostenija Mateljan rođena je 5. srpnja 1939. u Košutama, u uzornoj katoličkoj obitelji **Ante i Ive rođene Jurčević**. Krštena je 13. srpnja 1939., u crkvi sv. Mihovila u Trilju. Rasla je i odgajala se u teško ratno i poratno vrijeme. U obitelji, uz dobre i pobožne roditelje, brata Ivana i sestru Pavicu, usvajala je temeljne ljudske i kršćanske vrednote. Osnovnu školu pohađala je u rodnom mjestu. Uz vjerski odgoj u obitelji, živjela je i duboki kršćanski život u župskoj zajednici, a osobitu pobožnost njegovala je prema Blaženoj Djevici Mariji, i hodočastila u svetište Čudotvorne Gospe Sinjske.

Poput mnogih djevojaka iz cetinskog kraja i ona je osjetila želju i poziv na redovnički život. Prigodom proslave 50. obljetnice redovničkih zavjeta, 14. kolovoza 2008., s. Sostenija nam pripovijeda i svjedoči: "Iz naše župe Trilj, već u vrijeme mog djetinjstva, bilo je redovnica u raznim redovničkim zajednicama. U samostan sestara Služavki Malog Isusa već su pošle i moje stričevke s. Katarina i njezina sestra s. Ligorija. Moja obitelj dobro je poznavala našu s. Tugomilu i njezinu sestru s. Elektu. Dolazile su u našu obitelj kad bi došle kući na odmor. Želju da i ja budem redovnica rekla sam župniku don Anti Bućanu i s. Tugomili."

Blagoslovom roditelja s. Sostenija odlazi u samostan, k sestrama Služavkama Malog Isusa 13. kolovoza 1955. vlakom iz Splita za Zagreb, zajed-

no s još četiri djevojke koje su također išle u samostan, a to su naše sestre: s. Domitila. s. Arsenija, s. Tonka i sada već pokojna s. Božidara.

U kandidaturi je bila u Zagrebu, Cerju i Samoboru.

Pripremu za novicijat je imala u generalnoj kući Družbe u Zagrebu, a godinu novicijata 1957. obavila je u samostanu u Samoboru pod vodstvom magistre s. Genoveve, uz povremene pouke isusovca patra Jurića i franjevca o. Ante Antića. Tu je s. Sostenija usvajala temelje redovničkog života.

Privremene redovničke zavjete položila je 15. kolovoza 1958., a doživotne 15. kolovoza 1964. u Zagrebu na Kraljevcu.

Nakon položenih privremenih zavjeta, odlazi u samostan „Marijin dom“ u Vinkovce, gdje dvije godine obavlja razne kućne poslove. Iz Vinkovaca 1960. god. dolazi u samostan franjevac trećoredaca na Ksaver, u Zagrebu. God. 1961. odlazi u Bosanski Brod. Ovdje uređuje župsku crkvu, vrši službu sakristanke i pomaže u kućnim poslovima.

God. 1963., premještena je u Split, u samostan sv. Ane, za rad u domu na Lovretu za stare i nemoćne, u kojem požrtvovnom ljubavlju radi 35 godina, do mirovine 1998. godine. Za vrijeme rada u staračkom domu stanovala je u samostanu sv. Ane, a od 1976. do 1978. u samostanu na Strožancu, te od 1996. do 2000. u samostanu na Šinama. Kroz to vrijeme imala je dvije operacije, te je od tada njezino zdravlje bilo slabije. Godine 2000. ponovno dolazi u obnovljeni samostan sv. Ane, u kojem ostaje do smrti. Uz molitveni život, pomaže sestrama u raznim kućnim poslovima, sve do zadnjih dvadesetak dana.

Tiha i samozatajna, skromna i marljiva, odgovorna i savjesna u povjerenim dužnostima, revna i točna u vršenju redovničkih obveza, dnevnog reda i zajedničkog života.

Svoju rodbinu i rodne Košute, istinski je voljela i za njih se Bogu molila. Molitvom, majčinskom ljubavlju i brižnošću pratila je djecu svoga brata Ivana i nevjeste Marije, i njihovu djecu. Svakodnevno ih je prinostila Bogu i molila Božju milost i blagoslov u njihovim potrebama. I oni su njoj ljubav i zahvalnost uzvraćali, ona je za njih uvijek bila „dobra teta Ivka“. Doživjela je milost i radost da je iz obitelji brata Ivana kći Ana s. Vesna postala dobra redovnica, a sin don Ante uzorni svećenik.

Prigodom 50. godišnjice zavjeta s. Sostenija posvjedočuje: "Osjećam se sretnom i zadovoljnom. Ništa mi nije bilo teško činiti, jer sam i u teškoćama osjećala Božju prisutnost i snagu, pomoć majke Božje. Zahvalna sam Bogu što sam mogla kroz sve ove godine raditi Bogu na slavu, na dobro zajednice. Zahvalna sam Bogu na daru vjernosti i ustrajnosti."

Zadnji mjesec dana zdravlje joj se pogoršavalo. Svjesno i u vjeri odano, primila je sakramente svete vjere po rukama kapelana don Vedrana Torića, okružena ljubavlju i molitvom sestara. Dana 20. veljače 2013., u popodnevnim satima, preselila se vječni dom Oca nebeskoga.

S tugom u srcu i beskrajnom zahvalnošću zahvaljujemo Bogu za dar života naše s. Sostenije, za njezinu vjernost Bogu kroz evanđeosko služenje u našoj Družbi, za sve dobro i plemenito koje je svojim životom utakla u život naše redovničke zajednice.

Izražavamo svoju iskrenu kršćansku sućut i utjehu vjere: njezinoj sestri Pavici, nećacima don Anti, Joki i njegovoj obitelji, nećakinji našoj s. Vesni, nećakinjama Mari, Neni i Snježani i njihovim obiteljima, te ostaloj rodbini.

Draga naša s. Sostenija! Dobri Bog u kojega si čvrsto vjerovala i kojemu si iskreno služila neka ti bude vječna nagrada za sve dobro koje si utkala u službu predanja Malom Isusu služeći bližnjima, starima i nemoćnima. Moli Gospodina da nam udijeli nova duhovna zvanja, moli i za nas da budemo vjesnice i svjedokinje Stadlerove svetosti, žene vjere potpuno predane Bogu, u potrebnima ovog vremenu.

U raj povelili te anđeli, duša ti se raja nauživala, radovala se sa svima svetima!

Pogrebne obrede vodio je **don Ivan Sučić**, župnik sv. Križa u Velom Varošu, u kojem je s. Sostenija provela najveći dio svog redovničkog života. Prije obreda, don Ivan je izrekao riječi zahvale s. Sosteniji:

Na ovoj tužnoj stanici života, gdje staje zadnji korak, opraštamo se iz dana u dan od onih koji su nam u srcu i onih koji su nas zadužili.

Mudrost Božja veli: „Kao što sunce blista na planinama Gospodnjim, tako i ljepota vrsne žene u urednosti kuće njezine.“ S. Sostenija je zadužila našu župu sv. Križa u Velom Varošu, jer kroz ovih 10-15 godina brinula se velikom ljubavlju za liturgijsko ruho. Svaki posjetitelj naše crkve mo-

gao je primijetiti čistoću oltarnika, svećeničkih albi i ministrantskih haljina. Sve je to prošlo kroz njene marne ruke.

Hvala Ti za sve uštirkane KORPORALE NA KOJE JE KRIST SILAZIO NA NAŠ OLTAR. Hvala za ubruse i rupčiće za koje si sestrama govorila da ih svakodnevno mijenjaju. Hvala za sve oltarnike i antipendije na našim oltarima, koji su uvijek bijeli poput snijega ispeglani Tvojim rukama.

Oprosti nama svećenicima i ministrantima kada nismo bili dovoljno obazrivi prema našoj liturgijskoj odjeći. Bilo da smo je voskom pokapali, ili zamazali, uvijek nakon pranja i peglanja ta je odjeća blistala kao nova.

Draga sestro Sostenija!

Potrošena i shrvana patnjom, pomirena s Ocem nebeskim, kao mudra djevica stigla si na gozbu Jaganjčevu. Počivaj u miru Božjem!

POKOJNA RODBINA

SPLITSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

+ **Matija Čondić**, majka naše s. Davorke

+ **Branko Mijoč**, brat naše s. Manete

ZAHVALE:

Moja draga i dobra majka Matija Čondić, u 97. godini života, okrijepljena svetim sakramentima, 3. veljače 2013. blaženo je preminula u Gospodinu. Prigodom njezine smrti od srca zahvaljujem svim sestrama na čelu s provincijalkom s. Sandrom Midenjak, na molitvama i izrazima sućuti, na sestrinskoj blizini i dostojanstvenom ispraćaju u rodnom Svibu. Gospodin u kojega je duboko vjerovala, te vjeru i ljubav prema Isusu prenosila na svoju djecu i unučad, udijelio joj vječni život i rajsku slavu u nebeskom kraljevstvu!

Hvala svim sestrama. Zahvalna s. Davorka.

Prigodom smrti mog dragog i plemenitog brata Branke Mijoča, koji se preselio Ocu nebeskom 17. veljače ove godine, od srca zahvaljujem svim sestrama na čelu s časnom Majkom s. Radoslavom Radek i provincijalkom s. Sandrom Midenjak, na molitvama, na sestrinskoj pomoći i pažnji, na usmenim i pismenim izrazima sućuti, na dostojanstvenom ispraćaju na njegovu sprovodu u rodnom Otoku. Gospodin mu udijelio vječnu radost u nebeskom kraljevstvu! Hvala svima i Mali Isus Vam udijelio svoj blagoslov, zahvalna s. Maneta.

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

† **Stipo Leko**, otac s. M. Svjetlane Leko

† **Marija Cvitkušić Bičvić**, sestra s. M. Jozefine Bičvić

ZAHVALA:

Drage sestre!

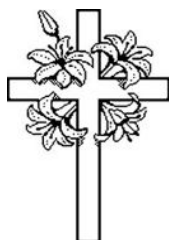
Od srca Vam zahvaljujem za Vašu molitvu i blizinu koju ste mi iskazali prigodom smrti moga dragog oca Stipe. Gospodin neka Vam uzvрати svojim blagoslovom a njegovu dušu preporučam Gospodinu, neka mu bude blag i milosrdan te ga primi u svoje nebesko Kraljevstvo.

s. Svjetlana

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

+ **Mijo Smolek**, otac naše s. M. Veronike Smolek

Pokoj vječni daruj im Gospodine!

PRIOPĆENJA IZ VRHOVNE UPRAVE I NAŠIH PROVINCIJALATA

VRHOVNA UPRAVA

STATISTIKA DRUŽBE 31. 12. 2012.

<u>Ukupni broj sestara u Družbi</u>	359
Doživotno zavjetovanih sestara	355
Privremeno zavjetovani sestara	4
Sestare novakinje II godine novicijata	1
Sestare novakinje I godine novicijata	4
Kandidatice	6
Družbu napustile sestre	1
Preminule sestre	3

Seminari

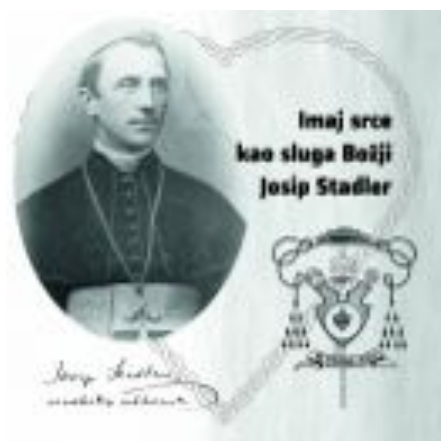
- **16 i 17. Travnja 2013.** u duhovnom centru „Marijin dvor“ Lužnica, održat će se 42. vijećanje redovničkih odgojitelja i odgojiteljica na temu: *Zavjet čistoće i tjelesnost – življenje u današnjem vremenu.*
- **18. Travnja 2013.** u generalnoj kući u Zagrebu, održat će se susret sestara odgojiteljica naše Družbe.

- **Od 2. do 5. svibnja 2013.** održat će se seminar za kućne poglavarice i sestre u Buškom Blatu kod otaca Karmelićana. Seminar organizira HKVRPP.
- **10 i 11. Svibnja 2013.** u duhovnom centru Marijin dvor u Lužnici, u organizaciji HKVRPP održat će se seminar za sestre juniorke na temu: *Vjera i svjedočanstvo života u današnjim svijetu*, voditelj seminara je dr. Ivan Bodružić.
- **12. Svibnja 2013.** u generalnoj kući u Zagrebu, održat će se sastanak sestara juniorki naše Družbe.

Godišnji susreti Prijatelja Maloga Isusa

- **20. Travnja 2013.** Zagrebačka provincija – Slavonski Brod – župa Gospe Brze Pomoći
- **27. Travnja 2013.** Sarajevska provincija – Travnik – Sjemenište
- **25. Svibnja 2013.** Splitska provincija – Split – Mejaši

Naša izdanja

Sestre Služavke Maloga Isusa, provincije Presvetog Srca Isusova i Marijina, Zagreb, izdale su komplet kartica pod nazivom: „**Kartice s ljubavlju, odanošću i zahvalnošću prema o. Utemeljitelju**“, prigodom 170. obljetnice rođenja i krštenja sluga Božjega Josipa Stadlera (1843. – 2013.)

Živio Mali Isus!

Drage sestre!

Od srca Vam zahvaljujem na molitvama i čestitkama koje ste mi uputile prigodom mog imendana. Bogu sam zahvalna da možemo i na ovaj način dijeliti naše sestrijsko zajedništvo. Neka Gospodin umnaža u našim srcima sve veću sestrijsku ljubav. Za svaku sestru molim i preporučam u molitvu služenje koje mi je Gospodin povjerio. Sve Vas toplo pozdravljam,

s. M. Radoslava Radek, vrhovna glavarica

SPLITSKA PROVINCIJA

Obavijest

XIV. Redoviti provincijalni kapitul
Družbe sestara Služavki Malog Isusa
PROVINCIE SVETOG JOSIPA – SPLIT
održat će se u
„Kući Djeteta Isusa – Žabljak, Livno
od 1. do 6. srpnja 2013. godine

Svečarice za Veliku Gospu u 2013. g.

- **70. OBLJETNICA ZAVJETA**

s. M. Aleksandra Žolo

- **60. OBLJETNICA ZAVJETA**

s. M. Hijacinta Vidović

s. M. Rafaela Ivanković

- **50. OBLJETNICA ZAVJETA**

s. M. Branislava Matijašević

s. M. Estera Goić

s. M. Alis Lovrić

s. M. Bernardica Čalo

s. M. Zdenka Tomas

s. M. Agneta Majić

s. M. Zorislava Vrnoga

s. M. Simforoza Projić

s. M. Želimira Penić

s. M. Snježana Grgurin

s. M. Ernesta Ereš

- **25. OBLJETNICA ZAVJETA**

s. M. Terezija Pervan

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

Obavijest

XIV. Redoviti provincijalni kapitul
Družbe sestara Služavki Malog Isusa
PROVINCIJE
PRESVETOG SRCA ISUSOVA I MARIJINA
ZAGREB
održat će se u
„Provincijalnoj kući u samostanu Antunovac“,
Nova ves 55, u Zagrebu
od 26. do 30. lipanja 2013.
Okvirna tema XIV. Provincijskog kapitula je:

VJERA SLUŽAVKE MALOG ISUSA DANAS

Termini Duhovnih vježbi

- Nova ves od **1. - 6. srpnja 2013.** voditelj fra Vuk Buljan
- Kraljevec od **9. – 15. kolovoza 2013.** voditelj fra Vuk Buljan

Svečarice u Provinciji za Veliku Gospu 2013.

- **60. obljetnica redovničkih zavjeta**

S. M. Florencija Jug

- **50. obljetnica redovničkih zavjeta**

S. M. Dobroslava Torbarac

S. M. Lucija Knežević

S. M. Monika Novak

S. M. Simeona Capan

S. M. Vjera Brunović

Ulazak u postulaturu

2. 2. 2013. god. kandidatice **Monika Maslač** ušla je u redovničku postulaturu.

Imenovanja

S. M. Bernardica Galović imenovana za predstojnicu u sestrijskoj zajednici sv. Jeronim.

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Obljetnice svečarica u Provinciji za Veliku Gospu 2013.

- **100. rođendan s. M. Virgine Ninić**
- **80. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Virgina Ninić

- **50. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Nevenka Ivančić

s. M. Zlata Kobaš

- **25. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Kristina Adžamić

s. M. Olga Kikić

- ❖ **105 godina** djelovanja sestara u samostanu *Doloroza* u Čardaku (1908.)
- ❖ **95 godina** djelovanja sestara u samostanu *Presvetoga Srca Isusova* u Baru (1918.)
- ❖ **85 godina** djelovanja sestara u Nadbiskupskom ordinarijatu Vrhbosanske nadbiskupije (1928.)

VIJESTI OD BROJA DO BROJA

VRHOVNA UPRAVA I GENERALNA KUĆA

Predstavljanje Apostolskog nuncija u RH nadbiskupa Alessandra D' Errico u župi svetog Franje Ksaverskog

Dana 3. prosinca 2012. u župnoj crkvi svetog Franje Ksaverskog svečano je proslavljen patron župe. Euharistijsko slavlje predvodio je Apostolski nuncij u RH Mons. Alessandro D' Errico. Tom prigodom predstavio se župnoj zajednici na čijem teritoriju se nalazi njegova rezidencija. Na ovoj župnoj proslavi nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek sa sestrama.

Isti dan je, u našoj župi na Ksaveru, započela priprema za Božić slavljenjem svetih misa zornica na kojima su sudjelovale naše sestre iz zajednice.

Slavlje Bezgrešnog Začeca Blažene Djevice Marije

Dana 8. prosinca 2012. proslavljen je blagdan Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu, gdje su bile nazočne časna Majka s. M. Radoslava Radek, s. Vesna Mateljan zamjenica vrhovne glavarice i s. Jadranka Lacić savjetnica i ekonoma Družbe. Tada je ujedno proslavljen dan Sarajevske provincije sestara Služavki Maloga Isusa kao i 94. obljetnica smrti sluge Božjega Josipa Stadlera i utemeljitelja naše Družbe. Nakon misnog slavlja pridružile su se blagdanskome slavlju u samostanu Egipat, a na povratku iz Sarajeva posjetile su sestre u Domu svetog Josipa u Vitezu.

Devetnica za Božić

Za Blagdan Božića pripremale smo se devetnicom koju smo započele 17. prosinca 2012. Sestre iz zajednice su tijekom cijeloga vremena došašća iskazivale posebnu ljubav i pažnju našim bolesnim sestrama, bolesnoj rodbini i znancima u obiteljima, domovima i bolnicama, te tako Malom Isusu pripremile dar srca.

Božićno primanje zagrebačkog nadbiskupa

Dana 20. prosinca 2012. upriličeno je tradicionalno božićno primanje predstavnicima redovnički zajednica grada Zagreba u nadbiskupskom dvoru kod zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića. Na ovom primanju nazočile su časna Majka i njezina zamjenica s. Vesna Mateljan. Božićnu Čestitku Kardinalu

uputila je s. Jasna Lučić potpredsjednica HKVRPP. Tom prigodom zahvalila na njegovoj brizi koju pruža redovnicama i Crkvi u ovim teškim vremenima. Sestre su predale novčani dar Kardinalu za potrebe Caritasa, na čemu im je on zahvalio te ih potaknuo da šire radost Božića u ovom svijetu koji nas hoće uvjeriti kako nije ništa dobro.

Slavlje Božića 2012.

Božićne blagdane provele smo u radosti susreta s Djetetom Isusom pokraj betlehemske jaslje. Radost Božića podijelile smo s našim sestrama koje su posjetile našu zajednicu i sestrama kojima smo išle u pohode. Posebno smo željele obradovati naše bolesne i nemoćne sestre, te naše najmlađe sestre novakinje. Božićnu radost smo podijelile i pisanim božićnim čestitkama upućenim svim našim sestrama, biskupima Crkve u Hrvatskoj i BiH, redovničkim zajednicama, svećenicima, dobročiniteljima i prijateljima Družbe.

Svima koji su našoj zajednici uputili svoju božićnu čestitku od srca zahvaljujemo.

Proslava blagdana Svete Obitelji

Na blagdan Svete Obitelji 30. prosinca 2012. članice Vrhovne uprave sudjelovale su na euharistijskom slavlju u 10.30 sati u župi Stenjevac gdje djeluju naše sestre. Tom prigodom posjetile su i pomolile se na grobu naših pokojnih sestara. Uz upaljenu svijeću na grobu sestara našosmo Betlehem - štalicu koja je bila pokrivena snijegom. Neobično je bilo vidjeti ju na groblju. No, ona ima i poruku koju svatko može za sebe iščitati. Sestre su se zadržale u lijepom božićnom i obiteljskom ozračju na objedu kod svojih sestara.

Blagdan Marije Bogorodice - Nova Godina 2013.

Na blagdan Marije Bogorodice 1. siječnja 2013. papa Benedikt XVI. uputio je Crkvi poruku za XLVI. Svjetski dan mira. U svojoj poruci zaželio je „da svi postanu pravi mirotvorci i graditelji mira da tako ljudski grad raste u bratskoj slozi, napretku i miru.“

Posjete Vrhbosanskog Kardinala

Dana 3. siječnja 2013. našu je zajednicu posjetio Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, u pratnji tajnika vlč. Davora Topića. Čestitao nam je božićne blagdane te se zadržao na ručku kod nas.

Prigodom održavanja pastoralnog teološkog tjedna u Zagrebu, 21. siječnja 2013. pohodio nas je Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić. Ovom prigodom časna Majka čestitala je uzoritom Kardinalu Imendan.

Bogojavljenje

Na blagdan sveta Tri Kralja 6. siječnja 2013., časna Majka, u pratnji sestre Vesne Mateljan nazočila je proslavi blagdana kod sestara Franjevki na Prekrižju.

Stadlerov dan

U našoj kapelici 8. siječnja 2013. slavljena je sveta misa za proglašenje Blaženim sluga Božjega Josipa Stadlera.

Susreti sa sestrama

Katehetska zimska škola, na temu „Vjera je nada“ (Spe salvi, br.2), održana je u Zagrebu od 9. do 11. siječnja 2013. Tom je prigodom 10. siječnja časna Majka pozvala sestre katehistice na ručak u generalnu kuću, te im je uputila riječi zahvale za svjedočenje vjere i nade onima kojima su poslana Božjom providnošću.

Dana 11. siječnja 2013. održan je susret za sestre pročelnice *Društva PMI* u našoj zajednici, a 12. siječnja 2013. susret za sestre članice uredničkog vijeća družbinog vjesnika *U Službi maloga Isusa*.

Svetkovina Krštenja Gospodinova i slavlje Imendana časne Majke

Na svetkovinu Krštenja Gospodinova 13. siječnja 2013. Prigodom imendana časne Majke slavljena je sveta misa u našoj kapelici koju je predvodio vlč. dr. Stjepan Baloban, a prikazao ju je za svečanicu časnu. Slavlje imendana uzveličale su naše sestre i prijatelji.

Promocije knjiga

U samostanu sestara Karmelićanki Božanskog Srca Isusova na Vrhovcu 17. siječnja o.g. u dvorani Duhovnog centra bl. Marije Terezije Tauscher na zagrebačkom Vrhovcu, predstavljena je knjiga *„Dvije ljubavi u jednom imenu. 100 godina Karmela BSI u Hrvatskoj (1917. – 2017.)“* koju je napisala sestra karmelićanka Maria Assunta Windisch.

Dana 22. siječnja 2013. u prostorijama Tribine Grada Zagreba (Kaptol 27.) održana je promocija triju knjiga sarajevskih profesora teologije. Na ovoj promociji predstavljene su knjige:

- *„Teologija sakramenata - Gorući grm sakramentalne milosti“* prof. dr. sc. Nike Ikića .
- Zbornik radova *„Tvoja riječ nozi mojoj je svjetiljka“* posvećen prof. mr. sc. Boži Odošašiću, a u povodu 70 godina života i 32 njegova profesorskog djelovanja na sarajevskom KBF-u.
- Knjiga *„Znanstveni uvod u Bibliju“* Raymonda E. Browna, Josepha A. Fitzmyera i Rolanda E. Murphya.

Povodom obilježavanja 30 obljetnice osnutka Vijeća franjevačkih zajednica u Zagrebu 25. siječnja 2013. u dvorani „Vijenac“ na Kaptolu, predstavljena je knjiga „*Franjevački izvori*“.

Na promociji ovih knjiga nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek sa sestrama iz vrhovne uprave.

Proslavljena 170. obljetnica rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera

U četvrtak 24. siječnja 2013. u župi Gospe Brze Pomoći u Slavanskom Brodu, pod motom „*Nasljedujemo njegovu vjeru ...*“, svečano je proslavljena 170. obljetnica rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa. Euharistijsko slavlje predvodio je kardinal Vinko Puljić, nadbiskup metropolit vrhbosanski. Na ovoj proslavi sudjelovala je vrhovna glavarica Družbe s. M. Radoslava Radek sa savjetnicom s. Jadrankom Lacić.

Isti dan u našoj kućnoj kapelici slavljena je sveta misa za proglašenje blaženim Sluge Božjega Josipa Stadlera i za potrebe Družbe.

Poruke Vrhovne glavarice sestrama u Družbi

Dana 24. siječnja 2013. časna Majka s. M. Radoslava Radek, prigodom 170. obljetnice rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, uputila je svoju poruku svim sestrama u Družbi. Isti dan uputila je i poruku sestrama za mogućnost zadobivanja potpunog oprostata u *Godini vjere*.

Sahrana s. M. Bogumile Štengl

Na mjesnom groblju u Samoboru 22. siječnja 2013. sahranjena je naša s. M. Bogumila Štengl. Uz veliki broj sestara i prijatelja, na vječni počinak ispratila su ju časna Majka sa sestrama iz zajednice.

Duhovna obnova u Stenjevcu za PMI

U župi Stenjevec, gdje djeluju naše sestre, duhovnu obnovu za PMI održala je s. Vesna Mateljan 25. siječnja 2013, a 27. siječnja u istoj župi, prilikom slavljenja svetih misa, govorila je o Sluzi Božjem Josipu Stadleru kao svjedoku i uzoru vjere.

Sjednica Vrhovnoga vijeća

Dana 30. siječnja 2013. održana je redovita sjednica Vrhovnoga vijeća u generalnoj kući.

Dan posvećenog života

Dan posvećenog života u Zagrebu obilježen je Konferencijom za tisak koju je u svojim prostorijama, priredila HKVRPP na temu „*Skrb redovništva i svjetovnih redova za beskućnike i socijalno isključene*“. Isti dan 2. veljače 2013. u zagre-

bačkoj katedrali svečanu svetu misu za osobe posvećenog života predvodio je pomoćni zagrebački biskup mons. Valentin Pozaić. Časna Majka, sa sestrama iz zajednice, nazočila je na Konferenciji za tisak i na sv. Misi.

Stepinčevi dani

U Nadbiskupijskome pastoralnom institutu u Zagrebu na Kaptolu, u spomen na hrvatsko hodočašće u Svetu zemlju koje je 1937. godine, u povodu 1900. obljetnice Kristove muke i smrti, predvodio tadašnji zagrebački nadbiskup koadjutor Alojzije Stepinac otvorena je 7. veljače 2013. izložba "**Stepinčevim stazama po Svetoj zemlji**", a 8. veljače u dvorani "Vijenac" Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta u Zagrebu predstavljena je knjiga "**Propovijedi o Deset zapovijedi Božjih**" bl. Alojzija Stepinca.

U Krašiću 10. veljače 2013. proslavljeno je Stepinčevo svetim misnim slavljem u u 11 sati, a središnje misno slavlje u 19 sati predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u zagrebačkoj prvostolnici.

Na ovim događanjima i misnim slavljinama nazočile su s. M. Radoslava Radek i sestre iz vrhovnoga vijeća.

Proglas o odreknuću od papinske službe

Papa Benedikt XVI. je na blagdan Gospe Lurdske 11. veljače 2013. objavio proglas o svom odreknuću od papinske službe te najavio da će 28. veljače 2013. u 20 sati stolica Svetog Petra biti upražnjena i morat će se sazvati od strane onih kojima je to zadaća – konklave za izbor novog Pape. Dekan kardinalskog zbora Angelo Sodano obratio se Papi neposredno nakon njegove izjave. Svoje obraćanje zaključio riječima: „Zvijezda Vašeg pontifikata blistat će uvijek među nama.“

Korizma 2013.

U Svetoj Crkvi je 13. veljače 2013. započelo liturgijsko vrijeme Korizme. U našoj kapelici smo imale zajedničku adoraciju pred Presvetim, s posebnom molitvom za svetog oca Benedikta XVI.

Posjet generalnog vizitatora franjevac trećoredaca glagoljaša generalnoj upravi

Dana 14. veljače 2013. našu je zajednicu posjetio generalni vizitator reda Franjevaca trećoredaca glagoljaša fra Jose Martoreli, u pratnji fra Ike Paponje i fra Petra Grubešića.

Zahvalne riječi Vrhovne glavarice Družbe Svetom Ocu Benediktu XVI.

Obitelji zagrebačke nadbiskupije koje su sudjelovale u pripremi apostolskog pohoda Benedikta XVI. Hrvatskoj u lipnju 2011.g. pozvale su putem elektronskih medija sve vjernike koji žele, da upute svoje poruke papi Benendiktu XVI.

Nositeljice inicijative „Hvala Benedikt XVI“, kazale su kako će primljene poruke biti uvezane u knjigu i predane Papi 27. Veljače u Rimu na posljednjoj generalnoj audijenciji. Iskoristile smo ovu lijepu prigodu kako bi i naše riječi zahvale došle do Svetog Oca. Dana 23. veljače 2013. s. M. Radoslava Radek, vrhovna glavarica Družbe, napisala je Svetom Ocu sljedeće: „**Dragi Sveti Oče! U ime Družbe sestara Služavki Maloga Isusa zahvaljujem Vam na velikoj ljubavi koju ste podarili Svetoj Crkvi služeći joj neumorno i vjerno. Sestre Služavke Maloga Isusa pratile su Vas molitvom od početka Vašeg Pontifikata što će nastaviti činiti i dalje. Neka Vas dobri Bog nagradi svojim blagoslovom, a Kristovoj crkvi podari svetog i mudrog Kormilara. Mole vaš apostolski blagoslov, zahvalne i odane Svetoj Crkvi sestre Služavke Maloga Isusa.**“ Po povratku obitelji iz Rima, dobile smo povratnu informaciju da je u Castelgandolfu predana knjiga poruka i zahvala hrvatskih vjernika Svetome Ocu.

Tribina o sluzi Božjem Josipu Stadleru u Varaždinu

U samostanu Presvetog Trojstva i župi sv. Vida kod otaca kapucina u Varaždinu, u nizu korizmenih tribina posvećenih hrvatskim uzorima življene vjere, časna Majka s. M. Radoslava Radek održala je 20. veljače 2013. tribinu na temu: *Sluga Božji Josip Stadler – život i djelo*

Zahvalna sveta misa za Svetog Oca

Dana 25. veljače 2013. svetu misu zahvalnicu za sv. Oca Benedikta XVI. u našoj kapelici predvodio Vojni Ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Seminar u Buškom Blatu

HKVRPP organizirala je od 26. veljače do 1. ožujka 2013. u Buškom Blatu (BiH) kod otaca karmelićana seminar za poglavarice redovničkih zajednica. Tema seminara je bila: „Identitet redovništva danas“. Na ovom seminaru sudjelovala je naša časna Majka s. M. Radoslava Radek.

Odlazak pape Benedikta XVI. iz Vatikana

Papa Benedikt XVI. završio je službu Petrova nasljednika u Vatikanu 28. veljače 2013. U 17 sati ispraćen je iz Vatikana u Castelgandolfo. Na općoj audijenciji održanoj na trgu sv. Petra 27. veljače gdje je nazočilo više od 150.000. hodočasnika papa se oprostio od Svete Crkve. Govor koji je uputio tada vjernicima, crkvi i svijetu ostat će zapamćen.

PROVINCIJA SV. JOSIPA, SPLIT

Slavlje Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije

Dana 07. prosinca 2012. u našem samostanu sv. Ane imali smo Euharistijsko klanjanje uoči proslave Bezgrešnog začeca BDM.

Na sam blagdan Bezgrješne u samostanu sv. Ane, kao i u svim našim zajednicama, svečano je proslavljen ovaj blagdan kojim se ujedno prisjećamo i blage smrti našeg Utemeljitelja. Ovaj dan smo započeli Euharistijskim slavljem koje je predvodio naš duhovnik don Vjekoslav Pavlinović. Blagdan Bezgrešne je uvijek prigoda da svaka Služavka dublje uđe u lik i osobnost našeg Utemeljitelja.

Provincijalka s. Sandra Midenjak, s. Krucifiksa Ivelić i s. Jelena Marević čestitale su imendan s. Inviolati Gračanin i ovom prigodom su sestrama na Šinama prikazale igrani film o životu sv. Faustine.

Duhovne obnove

U Solinu, u organizaciji Vijeća za trajni odgoj Provincije sv. Josipa ovoga Došašća u *Godini vjere* bila su organizirana tri jednodnevna seminara za sve sestre Provincije. Termini susreta su bili 10., 12. i 19. prosinca 2012. Okvirna tema seminara bila je „Marijin hod vjere“, a predavač dr. fra Domagoj Runje, profesor biblijskih znanosti na KBF-u u Splitu.

Dana 23. prosinca 2012. splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić održao je u crkvi Gospe od zdravlja u Splitu, adventsku duhovnu obnovu za redovnice grada Splita i okolice. Na duhovnoj obnovi sudjelovalo je oko 180 redovnica iz 4 provincije i 15 zajednica u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji te nadbiskupijski delegat fra Petar Lubina.

Na susretu su bile i sestre iz naših zajednica iz grada i okolice.

Javni nastupi naših sestara

Dana 11. prosinca 2012. s. Maneta Mijoč na radio postaji „Mir Međugorje“, govorila je o samostanu u Metkoviću, životu i radu sestara u tom gradu, Utemeljitelju i o Družbi.

Dana 6. siječnja 2013. s. Maneta Mijoč je na poziv voditeljice dr. Danijele de Micheli Vitturi na „Radio Mariji“ sudjelovala u emisiji „Živjeti ljubav“. Emisija je bila povodom simpozija o nadb. Franiću, prigodom 100. godišnjice njegova rođenja.

Sjednice Provincijalne uprave

Dana 15. prosinca 2012. u samostane sv. Ane održana je sjednica Provincijalne uprave.

Dana 16. veljače 2013. u samostane sv. Ane održana je sjednica Provincijalne uprave.

Devetnica za Božić

Dana 15. prosinca 2012. u župi sv. Križa, Veli Varoš započela devetnica Božiću. Svečano je proslavljen i spomendan Drinskih mučenica, kojem su prisustvovali i naše sestre iz samostana sv. Ane.

Slavlje Božića 2012.

Božić, blagdan rođenja Gospodinova, proslavili smo Euharistijskim slavljem koje je predvodio naš duhovnik don Vijekoslav Pavlinović.

Blagdan Božića je za svaku Služavku Malog Isusa poseban. Na Božić se u duhu poniznosti sagibamo pred Malenim Isusom, pred Ljubavi koja se utjelovila i tako nam darovala svoju blizinu, pozivajući nas na služenje. Ovih Božićnih dana dublje razmišljamo i o našoj karizmi po kojoj služimo blišnjima gledajući u njima Malenog Isusa koji je potreban nas, našeg duhovnog majčinstva koje podiže duhovno dijete u svakom čovjeku i noseći ga u naručju ili držeći za ruku, uči ga hodati prema Onom koji je Put, Istina i Život.

Cijeli dan smo provele u zajedništvu radujući se rođenju Isusovom, čije smo Služavke.

Blagdan Marije Bogorodice – Nova Godina 2013.

Uoči blagdana Marije Bogorodice i početka nove građanske godine, u našoj zajednici sv. Ane imali smo Euharistijsko klanjanje i zahvala za sva dobra i križeve u prošloj godini, a na sam blagdan i početku ove Nove 2013.g. imali smo Euharistijsko slavlje i molitvu Bogu za blagoslov i prihvaćanje Njegove volje u ovoj godini koja započinje.

Bogojavljenje

Na Bogojavljenje, 6. siječnja 2013. župnik don Ivan Sučić uz kapelana don Vedrana Turića blagoslovio je naš samostan sv. Ane.

Katehetska zimska škola

Od 08. do 11. siječnja 2013. održana je Katehetska zimska škola u Međubiskupijskome sjemeništu na zagrebačkoj Šalati o temi »Vjera i nada (Spe salvi, br. 2). Uz više od 450 sudionika bilo je prisutno i nekoliko naših sestara: s. Dulcelina Plavša, s. Dolores Brkić, s. Roka Ćubelić

Proslavljena 170. Obljetnica rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera

U četvrtak 24. siječnja 2013. u našem samostanu sv. Ane Euharistijskim slavljem proslavljen je dan rođenja i krštenja sluge Božjega Josipa Stadlera, prvog vrhbosanskog nadbiskupa, koji je rođen u Slavanskom Brodu i kršten u crkvi Gospe od Brze Pomoći, 24. siječnja 1843. godine.

Istoga dana, a povodom proslavljanja ove obljetnice, u organizaciji Hrvatske udruge Benedikt, u knjižnici Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu, prof. dr. sc. don. Ivan Bodrožić predstavio je zbirku pjesama *Nikada umorna ljubav*, mlade autorice, članice PMI iz Omiša, Branke Mlinar koja je stihove posvetila bl. Ivanu Pavlu II. i svojoj baki Mariji Lidiji Lelas, in memoriam.

Ovom događaju prisustvovala su s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica, s. Krucifiksa Iveljić, s. Jelena Marević, s. Maneta Mijoč, s. Dulcelina Plavša, s. Flavija Brstilo, s. Dolores Brkić, s. Mirjana Rojnica i s. Terezija Pervan.

Priprema i proslava Dana posvećenog života

Dana 27. siječnja 2013. na Trsteniku u franjevačkom klerikatu održale su se probe pjevanja za Dan posvećenog života. Na probama su prisustvovala sestre i pripravnice ženskih redova koje djeluju na području grada, kao i franjevački i dijecezanski bogoslovi i isusovački novaci. Nakon proba, u zajedništvu se svečano molila Večernja, a nakon molitve. Zajednička večera.

Na ovom zajedničkom susretu i molitvi bile su prisutne i naše sestre i kandidatice.

Na sam blagdan Svijećnice i Dan posvećenog života, 2. veljače 2013., generalni vikar Splitsko-makarske nadbiskupije mons. Ivan Čubelić predvodio je, euharistijsko slavlje u splitskoj prvostolnici sv. Dujma. Misi je prethodio blagoslov svijeća u crkvi sv. Dominika i svečana procesija sa svijećama do katedrale u kojoj su sudjelovali brojni svećenici, redovnici i redovnice, bogoslovi i kandidatice te vjernici laici. Pjevanje je predvodio zbor redovnica i bogoslova pod ravnanjem mo. s. Mirte Škopljanac Mačina.

Bile su prisutne i naše sestre iz grada Splita i okolice.

Mjesečne duhovne obnove

Dana 26. siječnja 2013., kao i svake zadnje subote u mjesecu, u našem samostanu sv. Ane imali smo duhovnu obnovu i cjelodnevno Euharistijsko klanjanje. Duhovnu obnovu na temu „Obrati se Bogu svojemu“ imao je don Ante Mateljan koji je i predslavio Euharistijsko slavlje u koncelebraciji sa don Vjekoslavom Pavlinovićem, našim samostanskim kapelanom.

U našoj samostanskoj kapeli sv. Ane 23. veljače 2013. služena je sv. Misa zadušnica za s. Sosteniju, a u koncelebraciji don Vjekoslava Pavlinovića, predvodio je don Ante Mateljan, koji je ujedno imao i prigodnu propovijed za našu mjesečnu duhovnu obnovu. Nakon sv. Mise bilo je cjelodnevno Euharistijsko klanjanje.

Posjete zajednicama, imenovanja i dekreti sestrama

Dana 24. siječnja 2013. s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Krucifiksa Ivelić posjetile su našu zajednicu u Omišu.

S. Merica Lovrić se vratila iz eksklaustracije i dobila je dekret za zajednicu u Sutivanu, gdje je 15. veljače 2013. otišla u pratnji s. Sandre Midenjak, provincijalke.

Dana 16. veljače s. Sandra Midenjak, provincijalka posjetila je sestre u Omišu i s. Dujmu Ćubelić imenovala na II. trogodište za predstojnicu zajednice.

S. Sandra Midenjak, provincijalka, 23. veljače, posjetila je naše sestre u Šestanovcu i imenovala s. Danku Žaper na II. trogodište za predstojnicu zajednice

Proslava imendana

Dana 17. veljače 2013. U našem samostanu sv. Ane, Euharistijskim slavljem koje je predvodio don Dušan Vuković, zahvalili smo Bogu za naše sestre: s. Sosteniju Mateljan i s. Manetu Mijoč, te tako proslavili njihov imendan.

U samostanu sv. Ane u Splitu 26. veljače 2013. proslavili smo imendan provincijalke s. Sandre Midenjak. Euharistijsko slavlje predvodio je don Vijekoslav Pavlinović. U zajedništvu obiteljskog stola za ručak nam se pridružila i časna Majka s. Radoslava Radek.

Seminar u Buškom Blatu

U organizaciji HKVRPP u Buškom Blatu u samostanu otaca karmelićana „Sv. Ilija u Zidinama“, od 26. 02. do 01. 03. 2013. održan je seminar za članove HKVRPP na temu: „Identitet redovništva danas“, koji je vodio o. Jakov Mamić. Seminaru je uz ostale članove HKVRPP, kao i našu časnu Majku s. Radoslavu Radek sudjeleovala i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Pogrebi naših sestara, članova obitelji i dobročinitelja

Dana 24. prosinca 2012. provincijalka s. Sandra Midenjak i s. Mariangela Majić bile su u Omišu na pogrebu Anke Bilić, naše dobročiniteljice, a nakon toga posjetile sestre u Omišu.

U Svibnju je 5. veljače 2013. pokopana Matija Čondić, majka naše s. Davorke. U zajedništvu svećenika, sestara i vjernika iz župe, pogrebu je prisustvovala i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Dana 18. veljače 2013. u Rudi je pokopana majka don Mirka Bitunjca, župnika u Dugopolju. Pogrebu je prisustvovalo desetak naših sestara, kao i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

U Otoku kod Sinja 19. veljače 2013. pokopan je Branko Mijoč, brat naše s. Manete. U zajedništvu svećenika, sestara i vjernika iz župe, pogrebu je prisustvovala i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Dana 20. veljače u 16,00h u KBC-u Firule preminula je naša s. Sostenija Mateljan, koja je 22. Veljače 2013. pokopana na splitskom groblju Lovrinac.

PROVINCIA PRESVETOG SRCA ISUSOVA I MARIJINA, ZAGREB

Kanonska vizitacija sestrama u Burgkirchenu

Provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak posjetila je 3. 12. 2012. sestre u Burgkirchenu i obavila kanonsku vizitaciju.

Duhovna obnova za roditelje djece iz vrtića

U samostanu "Antunovac" 5. 12. 2012. održana je adventska duhovna obnova za roditelje djece iz Vrtića. Voditelj obnove i euharistijskog slavlja bio je vlč. Robert Šreter.

Odrješenje od doživotnih zavjeta

Dana 7. 12. 2012 s. Zrinka Hrčić posjetila je Provincijalnu upravu i u nazočnosti provincijalne glavarice s. M. Katarine Penić-Sirak, potpisala je dozvolu za odrješenja zavjeta.

Proslavljen dan Utemeljiteljeve smrti

Sv. Misom i zahvalnom molitvom 8. 12. 2012., sestre u Provinciji obilježile su dan prijelaza u vječni život našeg oca Utemeljitelja.

Promocija diplome

S. M. Katarina Penić-Sirak i s. M. Jelena Burić prisustvovala su na promociji diplome s. M. Tihani Strancarić, u Hrvatskom glazbenom zavodu u Zagrebu.

Imendansko čestitanje

Na blagdan Bezgrješnog Začeca BD Marije, 8.12.2012. S. M. Mirjam Dedić, s. M. Imakulati Lukač i s. Mariji Kiš, provincijalna glavarica M. Katarina Penić-Sirak čestitala je imendan.

Adventski sastanak za svećenike

U samostanu "Antunovac" održan je 10. 12. 2012. adventski sastanak za svećenike gornjogradskog Dekanata pod vodstvom vlč. Branka Piceka, župnika župe sv. Ivana Krstitelja.

Spomen na Drinske mučenice

U zagrebačkoj katedrali na Euharistijskom slavlju na spomen Drinskih mučenica 15. 12. 2012. sudjelovala je s. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica sa sestrama.

Adventska duhovna obnova za redovnice

U Franjevačkom samostanu na Kaptolu održana je 16. 12. 2012. adventska duhovna obnova za redovnice grada Zagreba pod vodstvom o. Ante Bobaša na kojoj su sudjelovale sestre naših zajednica.

Božićno čestitanje

Na Kaptolu, 20. 12. 2012. na božićnom čestitanju redovnica grada Zagreba uzoritom gospodinu kardinalu Josipu Bozaniću, zagrebačkom nadbiskupu, sudjelovala je provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak.

Božićni pohodi zajednicama

Dana 22. 12. 2012. s. Provincijalka M. Katarina Penić-Sirak i s. M. Jelenom Burić prigodom blagdana Božića, posjetile su sestre u zajednicama na Kraljevcu, sv. Jeronimu, Stenjevcu, Samoboru, Vojnom Ordinarijatu i čestitale im Božić.

23. 12. 2012. S. Provincijalka M. Katarina Penić-Sirak i s. M. Jelena Burić posjetile su sestre u Retkovcu.

S. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica, s. M. Jelena Burić i s. M. Petra Marjanović 24. 12. 2012. čestitale su Božić č. Majci s. M. Radoslavi Radek vrhovnoj poglavarici i sestrama u Vrhovnoj Upravi.

S. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica sa s. M. Martom Vunak, posjetila je 28. 12. 2012. sestre u Varaždinu, Pitomači i Kloštru Podravskom.

Dana 29. 12. 2012. s. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica, posjetila je s. M. Rufinu Šimatić u Delnicama.

31. 12. 2012. s. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica i s. M. Jelenom Burić posjetile su sestre na Kraljevcu.

Božićne posjete sestrama u samostanu Antunovac

Dana 23. 12. 2012. S. Valerija i s. Matija, Službenice Kristove iz Brestja, posjetile su prigodom Božića zajednicu u Novoj vesi.

Na Blagdan sv. Stjepana 26. 12. 2012. na čestitanju blagdana Božića Novoveškij zajednici bile su č. Majka s. M. Radoslava Radek, s. Marija Banić i s. M. Ana Marija Kesten.

Sestre u samostanu "Antunovac" posjetila je 27. 12. 2012. s. M. Ksaverija Sršan sa s. M. Irenom Olujević.

Kanonska vizitacija u samostanu Antunovac

Dana 3. – 6. 1. 2013. u samostanu "Antunovac" započela je kanonska vizitacija sestara pod vodstvom s. M. Katarine Penić-Sirak, provincijalne glavarice.

Susret djevojaka iz srednje škole

U samostanu "Antunovac" održan je 6. 1. 2013. susret djevojaka iz srednje škole koji su animirale s. M. Emanuela Pečnik i s. M. Jelena Burić. Na susretu je sudjelovalo 12 djevojaka.

Zimska katehetska škola

9., 10. i 11. 1. 2013. Održana je Zimska katehetska škola na kojoj su sudjelovale katehisticke iz Zagreba, Pitomače i Kloštra Podravskog.

Susret katehistica i pročelnica PMI

U Novoj vesi održan je 11. 1. 2013. susret katehistica naše Provincije pod vodstvom s. M. Emanuele Pečnik, pročelnice Vijeća za zvanja i PMI. Na susretu je bila nazočna s. M. Katarine Penić-Sirak, provincijalna glavarica.

U Vrhovnoj upravi održan je susret Pročelnica PMI na kojem je prisustvovala s. M. Emanuela Pečnik.

Susret sestara uredničkog vijeća Družbe

Dana 12. 1. 2013. u Vrhovnoj upravi održan je susret sestara koje uređuju Družbin Vjesnik, pod vodstvom č. Majke s. M. Radoslave Radek i s. M. Ane Marije Kesten, na kojem je sudjelovala s. M. Petra Marjanović.

Slavlje imendana

Provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak sa s. M. Jelenom Burić, s. M. Petrom Marjanović i s. M. Martinom Vugrinec, 13. 1. 2013. čestitale su imendan č. Majci s. M. Radoslavi Radek, vrhovnoj glavarici.

S. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica i s. M. Jelena Burić čestitale su imendan s. M. Hilariji Posavec i posjetile sestre na Kraljevcu.

Susret odgojiteljica vrtića

U "Marijinom Domu" u Dječjem vrtiću Cvjetnjak u Vinkovcima, održan je 19. i 20. 1. 2013. susret odgojiteljica vrtića radi prekida radnog odnosa gđe Vlatke

Kraljević. Susretu je nazočila provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak koja je obavila kanonsku vizitaciju sestara.

Preminula s. M. Bogumila Štengl

Dana 19. 1. 2013. u Vinogradskoj bolnici umrla s. M. Bogumila Štengl.

Proslava 170. obljetnice rođenja i krštenja sluga Božjega dr. Josipa Stadlera

U Slavonskom Brodu, 20. 1. 2013. prigodom proslave 170. obljetnice rođenja i krštenja sluga Božjega dr. Josipa Stadlera, mladi iz župe Sv. Pavla apostola, Retkovec, pod vodstvom s. M. Emanuele Pečnik izveli su scenski prikaz ODAZVAN KRISTU.

Sve sestre u Provinciji proslavile su 24. 1. 2013., 170. obljetnicu rođenja i krštenja oca Utemeljitelja. Tom prigodom s. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica i s. M. Jelena Burić sa sestrama iz Vinkovaca, sudjelovale su na euharistijskom slavlju u Slavonskom Brodu, koje je predslavio vrhbosanski nadbiskup, uzoriti gospodin kardinal Vinko Puljić.

Sahrana s. M. Bogumile Štengl

Dana 22. 1. 2013. na samoborskom groblju sprovodne obrede za +. M. Bogumilu Štengl, predvodio je vlč. Vlado Bogdan samoborski župnik, vlč. Ivica Štengl nećak, mons. Stanislav Kovačić delnički župnik i vlč. Branko Picek. Na sprovodu i misi zadušnici za našu pokojnu sestru, sudjelovale su s. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica sa sestrama iz Nove vesi, Kraljevca, Samobora, Stenjeveca, Pitomače.

Duhovna obnova u samostanu Antunovac

U samostanu "Antunovac" održana je 25. 1. 2013. duhovna obnova koju je predvodio o. Antonio Čirko, karmelićanin.

Sastanak Vijeća za duhovnost

U samostanu u "Marijin Dom" u Vinkovcima održan je 29. 1. 2013. sastanak Vijeća za duhovnost pod vodstvom s. M. Katarine Penić-Sirak, provincijalne glavarice i pročelnice s. M. Mirjam Dedić.

Kanonska vizitacija sestrama u zajednici Retkovcu

Dana 31. 1. 2013. u zajednici sestara u župi Retkovec, održana je kanonska vizitacija pod vodstvom s. M. Katarine Penić-Sirak, provincijalne glavarice.

Ulazak u redovničku postulaturu

U samostanu "Antunovac" 2. 2. 2013. kandidatice **Monika Maslač** ušla je u redovničku postulaturu naše Provincije.

Proslava dana posvećenog života

U zagrebačkoj katedrali na euharistijskom slavlju prigodom Dana Posvećenog života 2.2.2013. sudjelovale su sestre iz Nove vesi, Kraljevca i obližnjih zajednica grada Zagreba.

Sjednica provincijalne uprave

Dana 4. 2. 2013. u Novoj vesi održana je sjednica provincijalne uprave.

Izložba fotografija "Stepinčevim stazama po Svetoj Zemlji"

Na Kaptolu 7. 2. 2013. u prostorijama Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta, otvorena je izložba "Stepinčevim stazama po Svetoj Zemlji" na kojoj je prisustvovala provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak i s. M. Marta Vunak.

Predavanje o Germanskoj medicini

U samostanu "Antunovac" održano je 8. 2. 2013. predavanje gosp dr. Saše Tešića koji zastupa novu Germansku medicinu o uzrocima bolesti i očuvanju zdravlja.

Susret animatora PMI

U Novoj vesi održan je 9. 2. 2013. susret animatora PMI, kojeg je predvodila pročelnica s. M. Emanuela Pečnik. Susret je završio euharistijskim slavljem kojeg je predslavio vlč. Tomislav Kralj.

Proslava Stepinčeva u Zagrebačkoj katedrali i Krašiću

Dana 10. 2. 2013. u Zagrebačkoj prvostolnici prigodom godišnjice smrti blaženog kardinala Alojzija Stepinca, na Euharistijskom slavlju koje je proslavio uzoriti gospodin kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup, sudjelovale su naše sestre i novakinje.

U Krašiću na euharistijskom slavlju koje je predslavio mons. Juraj Batelja, sudjelovala je s. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica sa s. M. Bogoljubom Kos.

Proslava dana bolesnika

Euharistijskim slavljem kojeg je predslavio vlč. Antun Toni Štefan u samostanu "Antunovac" proslavljen je 11. 2. 2013. Dan bolesnika za štíćenice našeg Doma. Tom prigodom gospođe su primile sakrament bolesničkog pomazanja.

Isti dan obavljena je kanonska vizitacija u zajednici sestara u župi sv. Jeronima pod vodstvom s. M. Katarine Penić-Sirak, provincijalne glavarice.

Kanonska vizitacija u zajednici sestara u Varaždinu

S. M. Katarina Penić-Sirak provincijalna glavarica 13. 2. 2013. posjetila je sestre u Varaždinu i obavila kanonsku vizitaciju.

Duhovne vježbe u samostanu Antunovac

Od 18. do 23. 2. 2013. u samostanu "Antunovac" održane su Duhovne vježbe koje je predvodio fra Vuk Antun Buljan.

Sjednica provincijalne uprave

Dana 22. 2. 2013. održana je sjednica provincijalne uprave.

Seminar za članice HKVRPP

U samostanu otaca karmelićana u Buškom Blatu održan je od 26. 2. do 1. 3. 2013. seminar za članice HKVRPP na kojem je sudjelovala s. M. Katarina Penić-Sirak, provincijalna glavarica.

PROVINCIIJA

BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE, SARAJEVO

Predsjednik Federacije BiH posjetio SDDE-a

U popodnevним satima 10. prosinca 2012. godine Stadlerov dječji dom *Egipat* posjetio je predsjednik Federacije BiH – gospodin Živko Budimir. Djeca SDDE-a pripremila su predsjedniku Federacije BiH kratki muzički program, a Predsjednik je njih obradovao prigodnim darovima.

Sestre sudjelovale na simpoziju „Vjera u Bibliji“

Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Sarajevu 14. i 15. prosinca 2012. godine održan je Međunarodni simpozij pod nazivom "Vjera u Bibliji". Uz mnogobrojne uzvanike simpoziju su nazočile i sestre iz samostana *Egipat*.

S. M. Jelena Jovanović na vježbi apostolata

Na uočnicu devetice malome Isusu 15. prosinca 2012. godine došla je u samostan *Egipat* novakinja druge godine – s. M. Jelena Jovanović kako bi iz bližega upoznala apostolat naše Provincije. Pratimo je svojom molitvom i sestrinskom blizinom!

Kardinal Puljić posjetio samostan Egipat

Na dan Božića, 25. prosinca 2012. godine, samostan Egipat i Stadlerov dječji dom *Egipat* posjetio je nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – koji je izrazio radost da – poput svoga predšasnika, našega oca Utemeljitelja – sluge Božjega nadbiskupa Stadlera – može posjetiti djecu i razveseliti ih svojim darovima.

Gospodin Adelio Bergamaschi posjetio sestre u Bosni

Od 2. do 4. siječnja 2013. godine dragi gost u samostanu *Egipat* i u drugim zajednicama bio je dobročinitelj iz Italije – gospodin Adelio Bergamaschi sa svoja tri sina i s dvojicom unuka. Sve su sestre, kako u samostanu *Egipat* tako i u zajednicama Viteza i Gromiljaka, koje je posjetio gospodin Adelio, uživale u svjedočanstvu i životnom iskustvu gospodina Adelia koji je u više navrata govorio o svom iskustvu života za Boga, Božju Riječ i Crkvu u Bosni i Hercegovini. Zahvalne smo Bogu za ovakav životni primjer i za pomoć koju nam je pružio preko obitelji Bergamaschi.

Sestre se uključile u pripremu misijskoga ručka

Na svetkovinu Bogojavljenja 6. siječnja 2013. godine Crkva slavi Dan Papinskoga misijskog djela Svetoga Djetinjstva. Time se želi još bolje, više i žarče naglasiti potrebu misijske svijesti kako kod djece, tako i kod svih članova Crkve. Katedralni župnik – preč. Pavo Šekerija – je za tu prigodu organizirao „misijski ručak“. Za ručak je bila riža s povrćem i mesom, te grah i salata. U pripremu ručka uključila se naša zajednica iz samostana *Egipat* skuhavši rižu i grah za 200 osoba. Ručak je organiziran u Napretkovu klubu *Lira*, a dobrovoljni su prilozi skupljeni za misije. Uz ostale vjernike, kao i uz nazočnost kardinala Vinka Puljića, na ručku su bile i sestre iz samostana *Egipat* s djecom SDDE-a.

Blagoslovljena sestarska kapelica na Gromiljaku

U popodnevnim satima 6. siječnja 2013. godine župnik župe Gromiljak – preč. Marko Perić – imao je blagoslov *Kuće Navještenja* na Gromiljaku. Tom je prigodom, s dozvolom kardinala Vinka Puljića, blagoslovio novu sestarsku kapelicu na Gromiljaku. Na blagoslovu i sestarskom druženju bile su nazočne provincijska glavarica – s. Admirata Lučić – i s. Anđa Vranješ.

Duhovna obnova za redovnice

U nedjelju 20. siječnja 2013. u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu u Sarajevu održana je duhovna obnova za redovnice na temu "Redovnički zavjeti iz vjere". Predavanje tijekom duhovne obnove održao je dr. fra Ivan Šarčević – član Franjevačke provincije *Bosne Srebrene* – koji je nakon predavanja i ispovijedi predslavio misno slavlje. Duhovnoj obnovi su nazočile sestre iz naših sarajevskih zajednica, kao i sestre iz Gromiljaka.

Slavonski Brod – Sarajevo: Slavlje u povodu Utemeljiteljeva rođendana

Svečana proslava 170. obljetnice rođenja i krštenja našega Utemeljitelja – sluge Božjega Josipa Stadlera – upriličena je 24. siječnja 2013. godine u župi Stadlerova krštenja – župi Gospe Brze Pomoći u Slavonskome Brodu. Geslo ovogodišnje proslave bilo je: „Nasljedujmo njegovu vjeru...“. Svečano euharistijsko slavlje predslavio je kardinal Vinko Puljić, nadbiskup metropolit vrhbosanski u zajedništvu s desetak svećenika, među kojima rektor sjemeništa, mons. Ivan Ćurić, domaći župnik Ivan Lenić te derventski dekan Marko Hrskanović. Na proslavi je sudjelovalo četrdesetak sestara naše Družbe iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske – na čelu sa vrhovnom glavaricom s. Radoslavom Radek, te dvjema provincijskim glavaricama: s. Admiratom Lučić i s. Katarinom Penić-Sirak. Prisutne su bile i redovnice drugih zajednica, na čelu s provincijalkom uršulinki s. Jasnom Lučić, te predstavnici društvenih vlasti Županije Grada.

U večernjim satima istoga dana u sarajevskoj je prvostolnici obilježena 170. obljetnica Utemeljiteljeva rođenja i krštenja. Slavlje je započelo jednosatnim klanjanjem, tijekom kojega smo razmatrali o Utemeljiteljevu životu. Klanjanje su pripremile sestre iz samostana *Egipat*. Nakon klanjanja je uslijedilo misno slavlje (u 18 sati), koje je predslavio katedralni župnik – preč. Pavo Šekerija, uz suslavlje preč. Ilije Orkića – kancelara Vrhbosanske nadbiskupije, vlč. Žarka Ošapa – duhovnika u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu, te đakona vlč. Marina Marića. Tijekom klanjanja i misnoga slavlja svirali su i pjevali bogoslovi Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa. Slavlju su nazočile sestre iz naših sarajevskih zajednica.

Molitva za jedinstvo kršćana

Posljednjega dana Molitvene osmine za jedinstvo kršćana, 25. siječnja 2013., u staroj pravoslavnoj crkvi *sv. Mihovila i Gabrijela* u Sarajevu je upriličena zajednička molitva za jedinstvo kršćana, koju je predvodio protojerej stavrofor – Milorad Ljubicinac – zajedno s protojerejom stavroforom – Jadranom Danilovićem – i jerejem – Miljanom Rađenovićem – i uz asistenciju đakona Nemanje Đureinovića. Pravoslavnim sveštenicima i vjernicima u molitvi su se pridružili: nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić, vojni biskup u BiH – mons. dr. Tomo Vukšić, otpravnik poslova Apostolske nuncijature – mons. Joseph Arshad, veći broj svećenika i redovnica naše redovničke obitelji i drugih družbi, te vjernici Sarajeva.

Vlč. Miroslav Agostini posjetio samostan „Egipat“

U subotu 26. siječnja 2013. godine samostan *Egipat* posjetio je umirovljeni svećenik – vlč. Miroslav Agostini, koji je došao u pratnji vlč. Marjana Kopića. U 11:30 vlč. Miroslav i vlč. Marjan slavili su svetu misu u našoj samostanskoj kapelici. Na početku misnoga slavlja vlč. Miroslav je najprije progovorio o važnos-

ti susreta s Kristom, a onda i o našim susretima. Kazao je zatim da je ovo za njega povijesni događaj, jer je sa svojih 75 godina života i 50 godina svećeništva prvi puta u samostanu *Egipat*. Svoj dolazak i misno slavlje povezao je s obilježavanjem 170. obljetnice Utemeljiteljeva rođenja, molitvenom osminom za jedinstvo kršćana i molitvom za mir u BiH. Nakon misnoga slavlja vlč. Miroslav Agostini se pridružio našem obiteljskom zajedništvu kod objeda, dok je vlč. Marjan Kopic – zbog obaveza – morao poći dalje. Tijekom ručka vlč. Miroslav nam je ispriповijedao mnoge zanimljive događaje i saznanja, te je otpjevao dosta starih pjesama, od kojih smo mu se samo u nekima mogle pridružiti. Nakon toga smo mu pokazali Stadlerov muzej koji se nalazi u potkrovlju samostana *Egipat*. Svoje dojmove vlč. Miroslav je napisao i u knjizi dojmova, a i usmeno je izrazio radost zbog Stadlerova muzeja i zbog svega što sestre čine za dobro drugih.

Proslava Dana Bogu posvećenog života

U večernjim satima uoči blagdana Svijećnice 1. veljače 2013. u katedrali Srca Isusova Sarajevu slavljena je sveta misa uoči Dana Bogu posvećena života, a prije mise je upriličeno Euharistijsko klanjanje i zajednička molitva Večernje. Tom se prigodom okupio veći broj redovnika i redovnica raznih družbi, među kojima su bile sve sestre naših zajednica iz Sarajeva. Liturgijsko su pjevanje animirali bogoslovi s Franjevačke teologije u Sarajevu, a klanjanje i molitvu večernje predvodili su đakoni s Franjevačke teologije u Sarajevu. U 18 sati je uslijedilo misno slavlje koje je predvodio pomoćni biskup vrhbosanski – mons. dr. Pero Sudar – uz koncelebraciju provincijala Franjevačke provincije Bosne Srebrene i još šestorice svećenika te uz asistenciju dvojice franjevačkih đakona. U prigodnoj propovijedi biskup Sudar se osvrnuo na odlomak iz desetoga poglavlja poslanice Hebrejima, u kojemu sveti pisac potiče vjerničku zajednicu da se sžete prvih vremena kada su povjerovali i da iz toga crpe snagu i nadahnuće kako ne bi klonuli u svojoj vjeri. Stoga je potaknuo sve nas da se sjetimo prvoga zanosa.

Sutradan, 2. veljače 2013., na sam blagdana Svijećnice, u katedrali Srca Isusova u Sarajevu je svečano proslavljen Dan posvećena života. Euharistiju je predslavio nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – uz suslavlje pomoćnoga biskupa vrhbosanskoga – mons. dr. Pere Sudara, provincijala Franjevačke provincije Bosne Srebrene – fra Lovre Gavrana – i još 23 svećenika, a asistirala su dvojica franjevačkih đakona. Na misi su sudjelovale brojne redovnice s teritorija Vrhbosanske nadbiskupije, među kojima veći broj sestara naše Provincije. Na početku mise kardinal Puljić je blagoslovio svijeće, nakon čega je uslijedila procesija oko Katedrale, uz pjevanje Šimunova hvalospjeva. Bilo je to doista lijepo svjedočanstvo posvećenosti Bogu. Građani grada Sarajeva, koji su se našli u blizini Katedrale, zastali su da bi s poštovanjem pratili procesiju. U svojoj propovijedi Kardinal je najprije pojasnio simboliku blagoslova svijeća.

Prisjetio se zatim blaženoga pape Ivana Pavla II. koji je uveo Dan Bogu posvećena života, te pri kraju propovijedi progovorio o starici Ani, kazavši: „Starica Ana hvalila je Boga i služila. Što je život jednog redovnika i jedne redovnice i svakog kršćanina? Hvaliti Boga i svjedočiti! To je prvo, to je naš identitet – hvaliti Boga i svjedočiti.“ Nakon misnoga slavlja svi smo pošli na zajednički domjenak, koji je bio pripremljen u Svećeničkom domu. Nakon druženja s redovnicama i redovnicima drugih družbi, sestre naše Provincije pošle su u provincijsku kuću – u samostan *Egipat* – gdje je nastavljeno naše zajedničko druženje i slavlje imendana s. Svjetlane Leko.

SDDE dobio najmlađu stanovnicu

U prijepodnevnim satima 4. veljače 2013. godine Stadlerov dječji dom *Egipat* dobio je najmlađu stanovnicu – tromjesečnu Mateu Nedić. U pratnji socijalne službe Mateu je u našu kuću dopratio njezin otac – Đuro Nedić. Zahvalne smo Bogu što po ovoj ustanovi i našoj redovničkoj zajednici nastavlja pružati pomoć najpotrebnijima.

Stigao novi apostolski nuncij u BiH

Malo poslije podne 10. veljače 2013. u sarajevskoj zračnoj luci priređen je srdačni doček novom apostolskom nunciju u Bosni i Hercegovini i Crnoj Gori – nadbiskupu Luigiju Pezzutu – prigodom njegova dolaska u Bosnu i Hercegovinu. Odmah po izlasku iz zrakoplova riječi dobrodošlice su mu uputili nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – i predsjednik Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine – mons. dr. Franjo Komarica – te dosadašnji otpravnik poslova Apostolske nuncijature – mons. Joseph Arshad. U holu zračne luke dočekali su ga redovnički poglavari i predstavnici institucija u Vrhbosanskoj nadbiskupiji. U ime naše Provincije dobrodošlicu mu je iskazala provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić – u pratnji s. M. Ljilje Marinčić.

U subotu 16. veljače 2013. Biskupska konferencija Bosne i Hercegovine organizirala je, u znak dobrodošlice, u prostorijama Svećeničkoga doma Vrhbosanske nadbiskupije, svečano primanje u čast novoga apostolskoga nuncija u Bosni i Hercegovini i u Crnoj Gori – nadbiskupa Luigija Pezzuta. Primanju su nazočili predstavnici raznih razina vlasti te predstavnici diplomatskoga, prosvjetnoga, kulturnoga i društvenog života i vojske u BiH kao i biskupi, redovnički poglavari i poglavarice, te predstavnici raznih crkvenih institucija. U ime naše Provincije nazočila je provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić – u pratnji s. M. Anđe Vranješ.

Sutradan, 17. veljače 2013., novi je apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini i u Crnoj Gori – nadbiskup Luigi Pezzuto – predvodio misno slavlje prve korizmene nedjelje u sarajevskoj prvostolnici. Tom je prigodom uputio svoju riječ i preds-

tavio se vjernicima. Uz mnogobrojne redovnice i vjernike misnome su slavljju nazočile sestre iz naših sarajevskih zajednica.

Sastanak sestara katehistica i animatora Društva PMI

U subotu, 16. veljače 2013., u *Kući Navještenja* na Gromiljaku održan je sastanak sestara katehistica i vanjskih suradnika animatora Društva Prijatelja Maloga Isusa. Susret je organizirala s. Ružica Ivić – pročelnica DPMI uz suradnju Povjerenstva za PMI, a tema susreta je bila: *Animator u godini vjere*.

Obilježavanje Stadlerova dana u sarajevskoj prvostolnici

Na Stadlerov dan, 8. siječnja 2013., večernje misnim slavljem u sarajevskoj prvostolnici predlavo je mons. dr. Pavo Jurišić – postulator kauze za proglašenje blaženim sluga Božjega nadbiskupa Stadlera – uz koncelebraciju preč. Pave Šekerije – katedralnog župnika, vlč. Ive Jezidžića – glavnog urednika i ravnatelja *Radio Marije BiH*, preč. Marka Zubaka – rektora Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa, vlč. Žarka Ošapa – duhovnika u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu, vlč. Marjana Kopića i đakona vlč. Marina Marića. Misno slavlje su uveličali svojim sviranjem i pjevanjem bogoslovi Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa. U svojoj propovijedi mons. Jurišić je progovorio o Isusovoj rečenici upućenoj apostolima „Podajte im vi jesti“, a potom se osvrnuo na život sluga Božjega nadbiskupa Stadlera koji je u sebi čuo taj isti glas i svojim životom odgovorio na njega.

Stadlerova dana – 8. veljače 2013. – bilo je svečano u Stadlerovoj – sarajevskoj katedrali. Misno slavlje predslavio je mons. dr. Pavo Jurišić – postulator kauze za proglašenje blaženim sluga Božjega nadbiskupa Stadlera – uz koncelebraciju preč. Pave Šekerije – katedralnog župnika, vlč. Davida Lenin Trujilo Regaladoa – katedralnog kapelana, vlč. Ive Jezidžića – glavnog urednika i ravnatelja *Radio Marije BiH*, preč. Marka Zubaka – rektora Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa, vlč. Damira Ivanovića – ekonoma i prefekta u Vrhbosanskom bogoslovnom sjemeništu i đakona vlč. Marina Marića. Svojim sviranjem i pjevanjem misno slavlje su uveličali bogoslovi Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa. Oslanjajući se na misna čitanja, mons. Jurišić je najprije istaknuo važnost gostoljubivosti, a onda je progovorio o Stadlerovoj gostoljubivosti, o kojoj su svjedočili njegovi suvremenici.

SADRŽAJ

▪ Riječ uredništva	2
▪ Iz života Crkve	3
▪ Uskrsna čestitka Vrhovne glavarice	10
▪ Uskrsne čestitke sestara Provincijalki	13
▪ Utemeljiteljeve stranice	17
▪ Na izvoru duhovnosti	22
▪ Iz duhovne riznice sestara SMI	24
▪ Duhovna obnova u Družbi	27
▪ Sestrinsko zajedništvo	33
▪ Karizmatско djelovanje sestara SMI	50
▪ Svjedočanstvo u <i>Godini vjere</i>	65
▪ Odjeci duše	73
▪ Pastoral mladih i Prijatelji Maloga Isusa	88
▪ Pokojne sestre	93
▪ Pokojna rodbina	101
▪ Priopćenja iz Vrhovne uprave i Provincijalata	103
▪ Vijesti od broja do broja	110
▪ Sadržaj	131

